

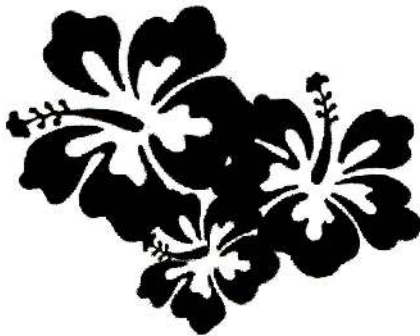
A woman in a patterned sari is seated on a wicker chair in the foreground, looking towards the right. Behind her is a house with a corrugated metal roof. A window on the right side of the house is illuminated from within, casting a warm glow. The scene is set at night, with a bright yellow sun or moon in the dark sky. The overall image has a halftone or dithered texture.

കർമ്മ ജോർ

N. തൃജയലിംഗൻ

கற்புரஜோத்

சீறுகதைத் தொகுப்பு

N. விஜயலட்சுமி

சமர்ப்பணம்

எழுத்துலக
வாழ்விற்கு உயிர் ஊட்டிய
என் அன்பு கணவர்
திரு. நேசசீலன்
ஞானப்பிரகாசம் அவர்களுக்கும்
என் செல்வக் கண்மணிகள்
திருமதி. நீராஜா தினேஷ்,
திரு. சுரேன் நேசசீலன்,
செல்வி தனுஜா நேசசீலன்
ஆகியோருக்கு
சமர்ப்பணம்.

கற்புரஜாத்

A Collection of Short Stories

- Written by : N. Vijayaluxmy
- Typesetting : Univers Graphics
17, Field Avenue,
Kohuwala.
- Published in : June 2017
- Copyright : Author
- Printed at : Univers Graphics
17, Field Avenue,
Kohuwala.
- Price : 500/=

அணிந்துரை

திருமதி நேசசீலன் விஜயலட்சுமி அவர்களின் இந்த இரண்டாவது நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதுவதையிட்டு பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இலங்கையின் பெண் எழுத்தாளர் என்று மட்டுமன்றி சிறுகதை எழுத்தாளர் என்ற முறையில் சிறப்பாக தடம் பதித்து வந்துள்ள அவருடைய எழுத்துப்பணிக்கு எனது உளமார்ந்த வாழ்த்துக்கள். அவ்வாறே எழுச்சி பெற்று வரும் அவருக்கத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் தனது ஆதரவை வழங்க வேண்டும். அதற்கு அவருடைய படைப்புக்கள் தகுதியானவை என்பது எமது கருத்து.

நவீன படைப்பிலக்கியங்களாகிய கவிதை, சிறுகதை, நாவல் என்பன மூன்று வெவ்வேறு இலக்கிய வடிவங்கள் அவற்றில் சிறுகதையைத் தெரிவு செய்துள்ள நூலாசிரியர் தமது பணியை செவ்வனே செய்துள்ளார். அவருடைய பல கதைகளை படித்த அனுபவமே என்னை இவ்வாறு எழுதத்தூண்டியது.

விஜயலட்சுமி அவர்களின் சிறுகதைகளில் உணரக்கூடிய சில பண்புகளை கூறுவது பொருத்தமுடையது. அப்பண்புகள் சிறுகதைகள் தொடர்பான சர்வதேச பண்புகளுக்கு ஏற்ப அமைந்துள்ளதைக் குறிப்பிட வேண்டும். சிறுகதையானது ஏதேனும் ஒரு மனப்பதிவை ஏற்படுத்த வேண்டும். சொற் சுருக்கமும் பொருட் பெருக்கமும் அதில் இருத்தல் வேண்டும். ஒரே நேரத்தில் வாசித்து முடிக்க கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும் உச்சக்கட்டம் நெருங்கும் போது கதை ஒரு தீர்வுடன் துரிதமாக முடிதல் வேண்டும். பாத்திர வளர்ப்பு தேவையான அளவே இருத்தல் வேண்டும்.

முரண்பாட்டு நோக்கில் சிறுகதைகள் மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும், மனிதனுக்கும் சமூகத்துக்கும், மனிதனுக்கும் சூழலுக்கும் மிடையில் உள்ள முரண்பாடுகள் பற்றி மட்டுமன்றி

மனிதன் தன்னோடு முரண்படுவதையும் சிறுகதைகள் தமது தொனிப்பொருளாகக் கொள்ள வேண்டும். என்பது சிறுகதை இலக்கிய ஆய்வாளர் கருத்து.

மேற்கூறிய சிறுகதைப் பண்புகளில் பலவற்றை விஜயலட்சுமி அவர்களின் சிறுகதைகளில் கண்டு உணர முடிகின்றது. என்பதே எமது கருத்து.

விஜயலட்சுமி போன்ற படைப்பாளிகள் சாதாரண மனிதர்களிலிருந்து வேறுபடுகின்றார்கள். படைப்பாளிகள் சாதாரணமாகத் தமது குடும்ப சமூகச் சூழலை உற்று அவதானித்து, தாம் போற்றுகின்ற கலாசார, சமூக விழுமியங்கள் என்னும் தகுதி விதிகளோடு (Criteria) ஒப்பு நோக்கிப் பார்க்கின்றனர். தமக்குத் தட்டுப்படும் தனிமனித, சமூக அவலங்களையிட்டு தர்மாவேசம் கொள்கின்றனர். அவற்றைத் தமது படைப்புக்களினூடாகச் சமூகத்துக்கு உணர்த்த தமது எழுத்தாற்றலைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

மேலும் மனிதன் மனிதனுக்கு இருக்க வேண்டிய உயர்தரமான விழுமியங்களுடன் வாழ்ந்தாலே வையகம் உய்யும். என்ற சமூக சிந்தனையும் படைப்பிலக்கியகாரர்களுக்கு இருத்தல் வேண்டும். இத்தகைய இலக்கிய நோக்கங்களைக் கொண்ட விஜயலட்சுமி அவர்கள் சமூகத்தில் வலம் வரும் பல்வகைப்பட்ட மனிதர்களின் இதய உணர்வுகளை ஆழமாக புரிந்து கொண்டவராய், மனிதனில் இன்னும் மாறுத்தன்மை படைத்த கொடூரம், வஞ்சகம், பொறாமை, அகம் பாவம், மூடநம்பிக்கை என்பவற்றைக் கண்டு மனம் தாளாது அவற்றைத் தமது சிறுகதைகளுக்குத் கருப்பொருளாய்க் கொள்கின்றார்.

எவ்வளவு தான் பெண்ணுரிமைகளுக்கான பட்டயங்களும் இயக்கங்களும் பெரிய அளவில் செயற்பட்டாலும் இன்றும் தான் பெண்கள் கொடுமைகளுக்குள்ளாகின்றார்கள். பருவ வயதுக் கோளாறு காரணமாகத் தவறான தெரிவுகளைச் செய்து பெரிய சங்கடங்களுக்குள்ளாகும் பெண்கள், இந்த

அவலங்களுக்கிடையே முன்னுதாரணமாக அமைந்து தலை நிமிர்ந்து வாழும் பெண்கள் எனப் பல கதாபாத்திரங்களை விஜயலட்சுமி அவர்கள் எமக்கு அறிமுகம் செய்கின்றார்.

நீட்டி முழக்காமல் சிறுகதைகளை உண்மையாகவே சிறிய கதைகளாக படைத்துள்ள நூலாசிரியர் அவர் கையாளும் தெள்ளிய மொழிநடை மற்றும் உத்திகளுக்காக எமது பாராட்டைப் பெறுகின்றார்.

பேராசிரியர்

சோ. சந்திரசேகரன்

கொழும்பு

29.11.2016

என் கதைகளும் நானும்

தமிழுக்கு அமுதென்று பேர்! - அந்தத்
தமிழ் இன்பத் தமிழ் எந்தன் உயிருக்கு நேர்!

இது எனது இரண்டாவது சிறுகதை தொகுதி.

ஆற்றமும் அறிவுத்திறனும் செயல்திறனும் நிறைந்த பல பேர் சூழ்நிலை காரணமாக இளமைக்கால கனவுகளும் வசந்தகால உணர்வுகளும் பொய்த்துப்போன நிலையில் சிதைந்த ஒவியங்களாக வாழும் வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தவை எனது சிறுகதைகள்.

பாரதி அன்று வித்திட்ட தீ, இன்று நாலாபுறமும் பற்றியெயிரிறது. பெண்கள் விடிவைக்கண்டு முன்னேறுகிறார்கள்.

அடுத்த உலகை ஆள மனிதன் காலடி வைக்க முயற்சிக்கிறான், பூவுலகில் பூவையர் காலூன்றி நிற்கக் கூடாதா? என் நாயகிகள் நிற்கிறார்கள். நான் பெண்ணியம் பேசுவள் அல்ல. ஆனால் துரோகங்களுக்கும் அவலங்களுக்கும் முகம் கொடுக்கும் பெண்களுக்காக குரல் கொடுப்பேன். எழுத்தையும் பிரயோகிப்பேன். சமூகத்தில் சிறந்த உயர்ந்த நோக்கம் கொண்ட ஆண் மக்களும் உள்ளார்கள். அவர்களுக்கு நன்றிகள். அவர்களையும் உள்ளே சந்திப்பீர்கள்.

காதல் என்ற இனிய உணர்வு நம்பிக்கை ஊற்றின் மேல் முகிழ்கின்றது. காதலை போற்றும் சபேசன், அன்பழகன், ஜோதினி போன்றவர்கள் உங்கள் மனங்களில் இடம்பிடிப்பார்கள்.

மனிதன் மனிதனாக வாழ்ந்து விட்டாலே போதும், உலகம் மலரும், மகிழும். இந்த பரந்த உலகின் ஒரு மூலையில் ஒரு

மனிதனாவது என் எழுத்துக்களால் மனிதனாக ஒளிர்ந்தால்
அகமகிழ்வேன்.

தன் கடமைகள் மத்தியிலும் நேரத்தை தந்து அணிந்துரை
வழங்கிய மதிப்பிற்குரிய பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன்
அவர்களுக்கும் இதை நூலுருவில் வெளிட்ட யுனிவர்ஸ் கிராபிக்ஸ்
நிறுவனத்தின் ஜெயானந்த் போல்ராஜ் அவர்களுக்கும் என்
நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என். விஜயலட்சுமி,
கல்கிசை.

உட்செந்வு

1. வெண்ணிலா
2. இரத்தம் சிவப்பு நிறம்
3. அவன் சுமக்கும் சிலுவை
4. கற்பூர ஜோதி
5. பொய்முகங்கள்
6. கல்யாணம் பண்ணிப்பார்
7. தண்டிக்கப்படும் நியாயங்கள்
8. மெழுகுவர்த்தி
9. ஜோதி நிலா
10. பிதாவே இவர்களை மன்னியும்
11. சிவப்பு கல் தோடு
12. மண் குடிசை
13. நிஜங்களின் முகவரிகள்
14. கண் கெட்ட பின்
15. நீலகங்கை
16. மாடி வீடு
17. குருதட்சணை
18. சுமைதாங்கி
19. உறவுகள்
20. வேணுக்குட்டி
21. பூஞ்சோலை பூங்குயில்
22. கருணை
23. சூரியன் நிறத்தை மாற்றிக்கொள்வதில்லை
24. பாலைவனச் சோலை

01. வெண்ணிலா

நீலவான ஓடையில் வெண்ணிலவுப் பெண்ணரசி, தன்னொளியால் பூமிக் காதலனை தழுவிக்கொண்டிருந்தாள். நீண்டயாந்த தென்னைகளின் சலசலப்பு சங்கீதமாய் ஒலித்தது. வயல் வரம்பில் நடக்கும் தகதகக்கும் நீரோடையில் முகம் பார்த்து விழியோரங்களில் துளிர்ந்த கண்ணீர்த் துளிகளை சுண்டி விடுகிறார் சபேசன். முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்குப் பின் தாய் மண்ணில் கால் பதித்தபோது உள்ளம் சிலிர்த்தது.

தமிழர் பண்பாடு, கலாசாரம் தழைத்தோங்கி வளம்பெற்ற கிராமம் அவருடையது. ஆலய மணியின் இனிய நாதமும், நாதஸ்வரத்தின் தெய்வீக இசையும் காலைப்பொழுதில் துயில் எழுப்பும் - தேவாரமும் திருவாசகமும் ஒலித்த தெருக்கள் - மங்கையர் முற்றம் பெருக்கி, சாணி தெளித்து தூய்மைக்கு நாங்கள் தான். பெருமையடித்துக்கொண்ட தெருக்கள் - வெறுமை - வெறிச்சோடிக் கிடப்பதைப் போன்ற பிரமை... பலரும் கேலிபண்ணி நகைக்க 'இவருக்கு பைத்தியமா பிடித்திருக்கு... உந்த பழைய 'நாற்சார்' வீட்டை 'நாற்பது இலட்சம்' கொடுத்து மனுஷன் வாங்கப் போறாராம்.

'கொழும்பில் சொகுசாக இருக்காமல்...' உறவினர்களின் புகைச்சலோடு கூடிய அறிவுரைகள், ஒற்றையடிப் பாதையில் ஏறியவர் பார்வை வட்டத்துக்குள் எவ்வித மாற்றமும் இன்றி அந்த நாற்சார் வீடு விழுந்தது.

முற்றத்தில் கிளைபரப்பி நின்ற கறுத்தக்கொழும்பான் மாமரம் - இன்றும் கனிகள் குலை குலையாக நிலவொளியில் பளபளக்க - சபேசன் விழிகளில் குபுக்கென்று நீர் முட்டிற்று... மறக்க முடியுமா? தூய்மைக் காதலுக்கு வயது ஏது? அவளை

மறக்க முடியுமா? 'வெண்ணிலா' ஆசையுடன் உதடுகள் உச்சரிக்க உள்ளம் முழுக்க இனிமையில் ஒரு கணம் துடித்தது. இன்றும் என்றும் அவர் உயிர் உள்ளவரை தித்திக்கும் பெயர். இந்த மரத்திற்கு மட்டும் பேசமுடியுமானால், சபேசன் - வெண்ணிலாவின் காதலை, கவிதைகளாகவும் கதைகளாகவும் கூறுமே. 'சாதி வக்கிரம்' இனிய காதலை கொடுமையாக பிரித்ததே, மனிதன் மாறிவிட்டான் என்று எந்த மடையன் சொன்னான்? கொடூரம், வஞ்சகம், பொறாமை, மூடநம்பிக்கை, அகம்பாவம் கொண்டல்லவா அலைகிறான். விழிகள் இடிந்து கொட்டிய நிலையில் இருந்த ஜன்னலை நோக்கிப் பாய்கின்றது. வெண்ணிலா அரிசிப் பற்கள் தெரிய புன்னகைக்குமாப் போன்ற தோற்றம்....

பொறியியல் மாணவன் சபேசன் விடுமுறையை நண்பர்களுடன் இனிமையாகக் கழித்துக்கொண்டிருந்தான். நண்பர்களுடன் கழிக்கும் பொழுதுகள் இனிமையானவை, சுகத்தை அள்ளித் தருபவை, வாழ்வில் மறக்க முடியாத பக்கங்கள். நீரோடையில் நீந்தி, பனைமரத்தின் கீழ் அமர்ந்து பனங்கிழங்கை வெங்காயம், மிளகாய், மிளகு, உப்புடன் சுவைத்து, கிண்டல் கேலிக் கதைகள் பேசி, இலட்சியங்கள், கிராமத்துக்கு செய்யப்போகும் சேவைகள், இளமையின் இனிமையான காதல் கனவுகள் - ஒன்றையும் மீதம் வைக்காமல் அலசி ஆராய்ந்த போது தான் இளங்கோ விளையாட்டாக கூறினான். "இங்குள்ள மா, பலா, தென்னை, விளா அத்தனையின் சுவையும் அத்துப்படி...."

சிவசுப்பிரமணியத்தாரின் கறுத்தக்கொழும்பைத் தான் தொடக்கூட முடியவில்லை. அப்பப்பா என்ன காவல் பிராமண வீட்டுப் பழம் அல்லவா... மற்றவர் தொட்டால் சாதி குறைந்துவிடும். 'இளைஞர்களின்' கொல்லென்ற சிரிப்பு, 'மனுஷன் பிடிவாதக்காரன் சாதி, சமய அனுஷ்டானங்கள், சம்பிரதாயங்களில் ஊறிப்போனவர், அவர் தொடர்புகள் வீட்டுப் படலையுடன் முடிந்துவிடும். உள்ளே காலடி வைக்க எந்த எட்டனாலும் முடியாது. ஒரு பாரதி அல்ல ஒரு லட்சம் பாரதிகள் தோன்றி 'சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா'

என்று பாடினாலும் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார். இளககளுக்கு அவரை சீண்டிப் பார்ப்பதில் ஓர் இன்பம். பூஜையின் போது கைகட்டி கும்பிட்டு திருநீறும், சந்தனமும் வைத்து பக்தியாய் நிற்பவர்கள் - கோவில் வாயிலை கடந்தவுடன், மனுஷனின் சைக்கிள் 'டிபூப்'பை கழற்றி விடுவதும் சிறு கற்களை வீசுவதும் பூவை, பிஞ்சை எறிவதும் குரங்கு சேட்டைகளை செய்வதில் ஒரு மனத்திருப்தி. 'மனிதனின் கஞ்சத்தனமும் இதற்கு ஒரு காரணம்...'

இளமைத் துடிப்புடன் சபேசன் சபதம் இட்டான். "இன்றிரவே காய்களை பிடுங்கி வருவேன்" "பத்து மணிவரை காத்திருப்போம்" நண்பர்கள் விடை கொடுத்தனர். அன்றைய பெற்றோர் ஏழு மணிக்கு படலையை இழுத்து மூடி விடுவர்... பத்து மணியே அதிகம் தான். அன்றும் இதே வெண்ணிலவு குளிரகதிர்களை அள்ளித் தெளிக்க சபேசன் படலை ஏறிக் குதித்தான். கறுத்த பெரிய நாய்கள் இரண்டு குரைத்துக்கொண்டு பாய்ந்து வர, மடியில் செருகி வைத்திருந்த 'பிஸ்கட்டுகளை' எறிந்தான். வாலை ஆட்டிக்கொண்டு உண்ணத் தொடங்கின நன்றியுள்ள மிருகங்கள். 'விர விரென்று' மரத்தில் ஏறினான். விளையாட்டுப் பயிற்சிகள் அனைத்திற்கும் நன்றி செலுத்தினான். உச்சிக் கொப்புக்கு சென்று குலை குலையாக நிலவொளியில் சாம்பல், சிவப்பு நிற மினுமினுப்பில் தொங்கிய காய்களை குலையோடு பிடுங்கி இறங்க எத்தனித்த போது தான் அந்த அதிசயம் நடந்தது. வானத்து வெண்ணிலா எப்போது தரை இறங்கினாள். விழிகள் இமைக்கும் தொழிலையே மறந்து குத்திட்டு நிற்க.

சிவப்புக் கரைபோட்ட பச்சைப் பாவாடையில் நீண்ட கருங்கூந்தலை மார்பில் ப்டரவிட்டு, மான் குட்டியாக துள்ளி மரத்தில் தொங்கிய ஊஞ்சலில் அமர்ந்து வேகமாக ஆடினாள். மரத்தில் குலுங்கல், கீழே இறங்க வழி தெரியாமல், குலைகளை நெஞ்சோடு அணைத்து கொப்பில் சாய்ந்தும் கொண்டாள். அழகான தேவதையை விழிகள் வியந்து நோக்கிக்கொண்டிருந்தது. வினாடிகள் விரைந்து மறைந்து கொண்டிருக்க...

“ஏய் வெண்ணிலா, இந்த நேரத்தில் என்னடி ஊஞ்சல் ஆட்டம்”, உள்ளே அழைக்கும் அன்னையில் குரல்... “போம்மா... எவ்வளவு குளிர்ச்சியான அழகான நிலவு, வானில் கண் சிமிட்டும் விண்மீன்கள். இயற்கையை நீயும் ரசிக்கமாட்டாய், ரசிக்கும் என்னையும் விட மாட்டாய், கொஞ்ச நேரம் கழித்து வருகிறேன்” என்று கூறியவள் காலை நன்கு ஊன்றி ஊஞ்சலை மேலெழுப்ப உந்தினாள்.

வேகம் அதிகரித்த குழுங்களில் இவன் கரங்களில் தொங்கிய குலையொன்று விழுந்து சிதறி... அவள் மடியிலும் சில காய்கள் இடம்பிடிக்க... அதிர்ச்சியில் ‘ஆ வென்று’ அலறியபடி மேல் நோக்கினாள் விழிகளை....

சூர்மையான நான்கு விழிகள். ஒன்றை ஒன்று சந்திக்க, உள்ளத்தில் மின்னல் கீற்று, இனம் தெரியாத, புரியாத உணர்ச்சிக் கலவை. விழிகளா? சூர்மையான அம்புகள், இதயத்தை துளைத்து ஊடுருவி தலையை சிலுப்பிக் கொண்டான். வசமாக மாட்டியாயிற்று, தோல் உரிபட்டு, மிளகாய்த் தூளை பூசி அணுப்பப் போகிறார் பூசகர்... ‘வெண்ணிலா என்னடி கூச்சல், காற்று, கறுப்பு சுத்துகிற நேரம்’ மீண்டும் உள்ளிருந்து விசாலாட்சியின் குரல். ‘ஒன்றுமில்லையம்மா கால் தடுக்கிவிட்டது’ சபேசன் முச்சை இழுத்துவிட்டான். விழிகளாலே நன்றி கூறினான்.

“கெட்டிக்காரன் தாண்டா மாங்காய்களோடு கனியும் கவர்ந்துவிட்டாயே” நண்பர்களின் சீண்டலில், அசடு வழிந்தது முகத்தில். பொறியியலாளனாக இருந்தால் என்ன? அறிஞனாக இருந்தால் என்ன? காதல் தோன்றிவிட்டால் அசட்டுக் களையும் தானாக சொரிகின்றதே.

வெண்ணிலா தரிசனத்துக்காக ஒவ்வொரு வெள்ளி தவறாமல் ‘அம்பாள்’ தரிசனம் செய்தான். மல்லிகைச்சரம் இரு பின்னல்களிடையே அழகாக செருகி காதில் ஜிமிக்கி குலுங்க, வண்ணப் பாவாடை தாவணியில் அவளின் தரிசனம் மனதை

நன்றாகவே குளிர வைத்தது. ஒவ்வொரு பொழுதும் இருவர் மனதிலும் வசந்தம் வீச, இளமையின் இனிமை, தித்திப்பு காணும் பொருள் யாவும் கவிதை கூற, எங்கும் எதிலும் காதல்... பிறர் தம்மை கவனிப்பதை மறந்த சமயங்கள்...

அம்பாள் கண் திறந்தாளோ இல்லையோ? சுப்பிரமணியத்தார் விழித்துக்கொண்டார். சபேசனின் திடீர் பக்திப் பரவசம், அவன் நண்பர் கூட்டம் காட்டும் பணிவு, மரியாதை அவரும் இளமையைக் கடந்தவர். எத்தனை இளசுகளை அறிந்தவர்... அவர் சந்தேகம் ஊர்ஜிதம் ஆகியது.

வெண்ணிலாவின் நடை, உடை, பாவனையில் தோன்றிய மாற்றம் ஊஞ்சல் அருகில் செலவிடும் தருணங்களின் அதிகரிப்பு, சைக்கிளில் வட்டமிடும் சபேசனின் தரிசனம் பிராமண மனம் பொங்கும் பாலாய்க் கொதித்தது. “செம்பு தண்ணீர் குடிக்காத இவர்களுக்கு என் மகள் கேட்குதோ?

சாதி என்ற ‘எரிமலை’ வெடித்து சிதறியது. தந்தை முன் தலைகுனிந்து நின்றான் சபேசன். எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை... கூறவில்லை, மூத்தோரை மதித்து பூஜித்த தலைமுறை.

“சபேசா நாளை பல்கலைக்கழகம் போகிறாய்.... வண்டி பூட்டியாயிற்று” தந்தையின் அதிகாரக் குரலுக்கு தலை அசைத்தவன், பன்னிரண்டு மணிவரை விழித்திருந்து... வெண்ணிலாவை சந்தித்தான். வெண்ணிலா “இந்த உடம்பில் உயிருள்ள வரை உன் நினைவே” உடலால் இணைந்தால் தான் காதலா? உள்ளத்தால் இணைந்துவிட்ட எம்மை... எதுவுமே பிரிக்க முடியாது” அவள் விழிகளில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தான். அவளால் பேச முடியவில்லை. சோகப் பதுமையானாள்... ‘முல்லைச் சிரிப்புடன் குதித்தோடும் மாண்குட்டியாக உன்னைக் கண்டேன் வெண்ணிலா சிரி வெண்ணிலா.... உன் முல்லைச் சிரிப்பு என் காதில் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும்...’ கண்ணீரோடு கலகலத்தான்.

விடியலோடு அவன் புறப்பட்டுவிட்டான். சில மணி நேரங்களிலேயே வெண்ணிலவு மறைந்த செய்தி அவன் காதில் விழுந்தது.... அவள் உடலைக் காட்ட மறுத்த அகங்காரம், ஆணவம் கொண்ட சாதி மான்கள்... அந்த நாற்சார் வீட்டில் ஊஞ்சலில் ஆடிய பழைய வெண்ணிலா ரூபகங்களை தினமும் புரட்டிப் பார்க்கிறார். வெண்ணிலா சிரித்துக், குதித்து ஊஞ்சல் ஆடி அவரோடு காற்றாகி கலக்கிறாள்.... வானொலியில் பாரதி இன்றும் முழங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். 'சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா' ஆனால் இப்போ அதைக் கேட்பார் தான் யாருமில்லை...!

02. ஔரத்தம் சீவப்பு நிறம்

“எங்கிருந்த போதும் உன்னை மறக்க முடியுமா?” சுசிலாவின் தேன் மதுரக்குரல் வீட்டுப் படலையையும் தாண்டி வீதிக்கு வருவதென்றால்... அப்பம்மா வாசுகி வந்திருக்கிறார் என்றாத்தம். வருடத்திற்கு ஒருமுறை தரிசனம் தந்து தன் சீமந்தப் புத்திரனை குசலம் விசாரித்து சீராட்டி, பாராட்டி, அன்பில் குளிப்பாட்டி, சிறு ரகலையையும் உண்டுபண்ணி செல்வது வழக்கம்... பல வருடங்களுக்குப் பின் அப்பம்மா தரிசனம்.

ரமணன் மெல்ல தலையை நீட்டி சமையல் அறையை நோட்டம்விட்டான். பாதி யாழ்ப்பாணம் கொலு விழுந்தது.

வாசுகி காலை நீட்டி - நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தபடி... பைகளில் இருந்து ஒவ்வொரு பொருளாக எடுத்து வைத்துக்கொண்டு...

“உமா கார்த்திக்குக்கு பிடிக்குமே என்று சின்னக் கடையில் போய் கணவாய் வாங்கி பொரித்துக்கொண்டு வந்தேன். நண்டையும் கெட்டியாக வதக்கி... பிள்ளை வந்தவுடன் சூடாக்கி பரிமாறு. எத்தனை ஆவலாய் சாப்பிடுவான்.”

ரமணனுக்கு திக்கென்றது. அம்மாவுக்கு அவர் சமையலைக் குறை சொன்னால் தாங்காது. அப்பா உப்புசப்பில்லாவிட்டாலும் முச்சவிடாமல் சாப்பிடுவார். அவன்தான் குறை சொல்வான். தாயின் முகத்தை ஏறிட்டான். அதிசயித்தான்.

அகமும் முகமும் மலர, “எத்தனை வருடம் மாமி யாழ்ப்பாண மிளகாய், வெங்காயத்தைப் பார்த்து - இதென்ன வளவுக்குள் நின்ற கறுத்தக்கொழும்பானே.” “ஓமணபிள்ளை - உவன் கார்த்தி நட்ட மரம்தானே. எங்க உவன் ரமணனை

காணவில்லை. இளந்தாரியாகியிருப்பான். பத்து வயதில் பார்த்தது. அவனுக்காகவே பொன்னையாவை பிடித்து பிடுங்க வச்சனானான். கிளிமூக்கு, விலாட்டு, செம்பாடும் இருக்கு. வேப்பிலையும் கொண்டுவந்தனான். பரப்பி, காய்களைப் பழுக்கப்போடு. பாணிப் பனாட்டும்... உமா, பிள்ளை இப்பவும் கூழ் குடிக்கமாட்டானே.” திடுமென நினைவுகூர்ந்து கேட்டார்.

ரமணன் முகம் அஷ்ட கோணத்திற்கு மாறியது. அவனுக்கு கூழ் குடிக்கப் பிடிப்பதில்லை. இந்தக் கிழவி வந்தால் பெரியதொல்லைதான். சென்றமுறை வந்தபொழுது வடக்கு யுத்தத்தைவிட பெரிதான யுத்தத்திற்கு அத்திவாரம் போட்டுவிட்டான். பல வருடங்கள் அம்மா பொருமிக்கொண்டிருந்தாள். எல்லாம் இந்த ஓடியல் கூழ் பிரச்சனைதான். “ரமணா என் குஞ்சு, இந்த கூழை குடிச்சப்பாரேன்... இறால், நண்டு எல்லாம் பொரித்து உனக்காக பாட்டி மினக்கெட்டு செய்தது. சளிக்கும் நல்லது. கொஞ்சம் ருசி பாரேன்.”

இவன் அடம்பிடித்து தட்டையும் தட்டிவிட பாட்டி சீறிஎழுந்தாள்.

“ஏன்ட உமா உவன் என்ன சாப்பிடுறான். பீசா, நூடில்ஸ் உதென்ன வெள்ளைக்கார சாப்பாடு? உடம்பில ஓட்டுமே, எங்க ஊர் சாப்பாட்டைப் பழக்க வேண்டாம். கைக்குத்தரிசியை போட்டு காய்ச்சிக்கொடு...”

முன்றுவாரமாக திரும்ப திரும்ப வசைபாடி அம்மாவும் முகத்தைத்தூக்க... சென்ற அப்பம்மா மறுபடியும் வந்திருக்கிறா...

உடல்தளர்ந்து, தலையெல்லாம் வெண்பஞ்சு கூட்டமாக காட்சியளித்தபொழுதும் உடல் உறுதியுடன் வீராப்புடன் அதே நாட்டுப்பற்றுடன்...

“அப்பம்மா” ரமணன் வெளிப்பட்டான். அடடே என்ற ராசா - “தேப்பனை போலவே உரிச்சவச்சு அவனும் இருபத்தாறு வயதில்

உப்படித்தானே” உச்சி மோர்ந்தார்.

“உவனுக்கு கண்ணூறு சுற்றிப்போடு” அப்பம்மா வந்து மூன்றாம் நாள்...

ரமணா இப்பவாவது கூழ் குடிக்கிறாயே என்று தொடங்கினார். அன்புத்தொல்லை. விருப்பமில்லாவிட்டாலும் தலைஅசைத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ‘பிரசன்னா’ வந்து சேர்ந்தான்.

“பிள்ள இவன் யார்? சடையும் காதில் தோடும், கழுத்தில் நாய் சங்கிலியும், “Life is like a girl always changing”..... ரீ-சேட்டில் பெரிய கொட்டை எழுத்தில்...”

“மாமி, மாமி சத்தமாய் பேசாதேயுங்கோ; பெடியனுக்கு தமிழும் தெரியும். ரமணனோடு வேலை பார்ப்பவன்.”

“பின்ன உவன் சிங்களவனே, இவன்களோட என்ன தொடர்பு ரமணனுக்கு.” 1983 ஜூலை கலவரத்தை நினைவுபடுத்தி, சிங்கள இனத்துக்கே சாபமிட்டு, “உன் மாமாவை அனுராதபுரத்தில் கூறு போட்டதை மறந்துவிட்டாயே பாவி; என் தாலியை அறுத்தவன்கள். ச்சீ, ச்சீ இவனுகளை வீட்டுக்குள் காலடி வைக்கவிடாதே, எம்மினத்துக்கு கொஞ்சநஞ்ச அநியாயமே செய்தவன்கள்.”

உமா ஓடிச்சென்று “ஒன்றுசேர்ந்த அன்பு மாறுமா?” பாடலை உச்சு ஸ்தானியில் வைக்க ‘பிரசன்னா’ காதில் விழவில்லை. தேநீர் எடுக்க வந்த ரமணனின் காதில் தீயென சுட்டது பாட்டியின் சுடு சொற்கள்.

புளுக்கொடியல் மாவில் செய்த உருண்டையை ரசித்து உண்ட பிரசன்னா – “ஆச்சி அம்மாட்ட என்ட கியண்ட கோ மட்ட பலன்ட ஆசய்” (ஆச்சியை வரச் சொல்லேன் எனக்குப் பார்க்க ஆசை என்றான்).

பிரசன்னா ஆச்சி அம்மாவுக்கு உடல்நிலை கொஞ்சம் சரியில்லை மறுமுறை வரும்பொழுது பாரேன். சமாளித்து அனுப்பிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

“அப்பம்மா - வீட்டிற்கு வருபவர்களை அன்புகொண்டு அரவணைக்க வேண்டும். விருந்தோம்பல் தமிழர் பண்பாடல்லவா? அவன் என் உயிர்த் தோழன். இனம், மதம், நிறத்திற்கு அப்பால் தூயநட்பு. அவனை தரங்கெட்டு பேசாதேயுங்கோ. அவன் நல்லவன், தூயவன். ஒருவனோ ஒரு குழுவோ செய்யும் தப்பு, தவறுகளுக்கு அந்த இனத்தையே வெறுத்து ஒதுக்கலாமோ?”

பாட்டி உருட்டி விழித்துவிட்டு “நீ சின்னப்பிள்ளை, உவனின் ஆட்கள் செய்த கொடுரங்கள் மன்னிக்க முடியாதவை; மனிதாபிமானமற்றவை” பொருமினார். உள் மனதில் பதிந்துபோன சம்பவங்கள் பிரசன்னா வரும்பொழுது வெறுப்பாக வெளிப்பட்டன.

காறி உமிழ்வது, முகத்தை திருப்புவது என்றும்; இனியவைகளை காது செவிடாகும்படி ஒலிக்கச் செய்வது, யாருமற்ற ஒரு வெள்ளிக்கிழமை வாசுகி தன் கணவர் படத்திற்கு மாலை சூட எண்ணி மேசை மேல்ஏறி உயரம் காணாமையால் அதன் மேல் சின்ன ஸ்டீல் ஒன்றை வைத்து எம்பி குதித்து கால் தடுக்கி கீழே விழுந்தார்.

மயக்கம் தெளிந்து கண் விழித்தபொழுது... பிரசன்னாவின் இரத்தம் - அவள் உடம்பிற்குள்... செலுத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. “ஆச்சி அம்மெ பயவெண்ட எப்பா” புன்னகைத்தான் பிரசன்னா.

முன்று மாதத்திற்குப் பின் “டேய் ரமணா பிரசன்னாவை கூப்பிடு ஓடியல் கூழ் குடிக்க” வாசுகி கூழ் பாணையை மேசை மேல் இறக்கி வைக்கிறார். மனிதர்கள் என்றும் மனிதர்களே...!

03. அவன் சுமக்கும் சீலுவை

எத்தனை எதிர்பார்ப்புகள் அந்த மண்குடிசைக்குள். 'சூர்யா ரெடியாப்பா'. அவசர அவசரமாக சமையல் அறையிலிருந்து வரும் அம்மாவை ஏறிட்டான். மெலிந்த உருவம், பொத்தல்களை இழுத்து இழுத்து தைத்த சேலை என்ற போர்வைக்குள் மானத்தை மறைக்கும் ஆடை, எட்டிப் பார்க்கும் நரைகள், வயதை மீறிய முதுமை. வாழ்வினை எதிர்நீச்சல் போட்டு வெற்றி காணலாம் என்ற வேட்கையோடு வாழும் ஏழைகளின் பிரதிநிதிகளில் ஒருத்தியாக சோகங்களை மறைக்கும் புன்னகையோடு... இந்தா பிடி, கையில் ஆயிரம் ரூபாவை வைக்கிறாள். பகல் சாப்பாடு கட்டியிருக்கிறன், சாப்பிடு.... நிச்சயம் மூன்று காய்கறிகளோடு மீன் பொரியலும், ஸ்பெஷல் சாப்பாடு. முப்பத்தோராவது ஸ்பெஷல்.

முப்பத்தோராவது 'இன்ரவியூ'... பக்கத்து வீட்டு கணபதியின் வட்டியும் ஓங்கி வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. உள்ளத்தில் எரிமலையின் குமுறல். எத்தனை தோல்விகள், ஏமாற்றங்கள், சாண் ஏற முழம் சறுக்கிய கதையாக படிப்புக்கும் பெறுபேறுகளுக்கும் இல்லாத மதிப்பு பணத்திற்கு... பத்து செய்யவில்லை பத்தாயிரம் செய்தது. தம்பி உமக்கு இந்த வேலைக்குரிய தகுதியிருக்கு... ஆனால், பத்து லட்சம் டிப்பொசிட் கட்ட வேண்டுமே... பத்து லட்சம் இருந்தால் ஏனைய்யா இந்தப்படி ஏறுகிறேன்? கத்த வேண்டும் போலிருக்கும்... கத்த முடியுமா அவன் ஏழை, ஏழை சொல் அம்பலமும் ஏறாதே.

ஏன் தம்பி ஒரு மந்திரியின் சிபாரிசுக் கடிதம் கொண்டு வந்திருந்தால் நிச்சயம் உமக்குத்தான் இந்த வேலை... மந்திரியின் சிபாரிசோடு வந்தவர்கள் குரங்கு கை பூமாலையாக...

வேலைக்கு வந்துபோக மோட்டார் சைக்கிள், கார் ஏதும் வைத்திருக்கிறீர்களா? நேரத்திற்கு வர வேண்டும். ஒன்பது மணி இன்ரவியூவை ஒரு மணிக்கு நடத்திக்கொண்டிருப்பவரின் கேள்வி. ஆணவம் மிக்க அதிகாரத் தொனியில். தலையை அசைத்துவிட்டு வெளியேறினான்.

சொரி தம்பி... முன் அனுபவம் மூன்றாண்டுகள் கேட்டிருந்ததே... கையை விரித்தார்கள். பட்டதாரி பட்டம் வேலையை தூக்கி கையில் திணிக்கவில்லை.

‘சூர்யா, ‘சூர்யா... என்னடா யோசனை... தாயின் குரல் திடுக்கிட வைத்து, சுயநினைவுக்கு அழைத்து வந்தது.

‘ஆண்டவர் கைவிடமாட்டார்.’ போய்ப் பாரப்பா, நிச்சயம் இந்த வேலை கிடைக்கும். நம்பிக்கையில் நாட்களை எண்ணும் ஏழை தாயின் கனவு... முகுந்தனும் மயூரனும் தாயின் அருகில் நின்று கையசைத்தார்கள் விழிகளில் இலட்சிய கனவுகளோடு.

முகுந்தன் தென்னை மட்டையினால் கற்களை விளாசிக்கொண்டு கூறுவான் ‘அண்ணா, டோனியைப் போல விசுக்க வேண்டும்’. ஆயிரம் கோட்டைகள் கட்டி அண்ணன் காதில் கிசுகிசுப்பான். டோனியின் ஸ்டைல்கள் பிரதிபலிக்கும். அவனின் துடிப்பு, இவனை துடித்துக்கவைக்கும். தம்பியின் கனவு கானல் நீராகக்கூடாது.

மயூரன் மடியில் அமர்ந்து உரிமையோடு சொல்வான். ‘அண்ணா உனக்குத் தெரியுமா? பெரிய கல்லூரியில் படித்தால்தான் பாங்கில் வேலை கிடைக்குமாம், என்னையும் பெரிய கல்லூரியில் சேர்த்துவிடு’. கொட்டில் வகுப்பில் காற்சட்டையும் ஊத்தையாகுது. நான் இங்கிலீசும் பேசி பெரிய உத்தியோகத்துக்குப் போவேன்....’ மழலை மொழியில் அவன் ஆசைகள் வெளிவரும்.

விடிவு எங்கே? – மனிதர்கள் உருவில் நடமாடும் விஷ ஜந்துக்களைத்தான் சந்திக்கிறான். உதவிபுரிவார் கண்ணுக்குத்

தெரியவில்லை. இன்றாவது சந்திப்பானா?

இந்த வேலையும் இல்லை என்றானபொழுது மனம் வெதும்பி விரக்தியின் எல்லையை தொட்டான்.

இறைவன் ஒவ்வொரு மனிதரையும் காரணத்தோடு தான் படைத்திருக்கிறார். அவர் படைப்பின் இரகசியம் மனிதருக்குப் புரிவதில்லை. அகங்காரம் ஆணவம் கொண்டு, நான் தான் எல்லாம் தெரிந்தவன் என்ற இறுமாப்போடு நடக்கிறான்...

'சூர்யா இன்னுமா வேலை தேடி அலைகிறாய்?' எதிரில் மிடுக்கோடு ஆகாஸ். கழுத்தில் சங்கிலி, கண்களில் சூலிங்கிளாஸ், விரல்களில் மின்னலடிக்கும் வைர மோதிரம்... 'ஏறடா மச்சான்' அருகில் B.M.W கார். விழிகள் விரிய அதிசயமாக நோக்கினான். கல்லூரியில் கடைசி ராங்...

'சூர்யா, என்ன அப்படி பார்க்கிறாய், மந்திரி ஒருவரின் பாதுகாவலன். சைட்பிசினஸ் கஞ்சா, ஹெரோயின் விற்பனை... லட்சக் கணக்கில் புரள்கிறது... விரும்பினால் என்னோடு இணைந்துகொள். உன்னை இலட்சாதிபதியாக்கிவிடுவேன் மூன்று மாதத்தில்...'

'படித்த முட்டாள், ஆகாஸின் B.M.W கார் சீறியது.

கற்ற கல்விக்கு வேலையில்லை. நகரத்தில் பத்து பதினைந்து மாடி கட்டடங்கள் வான் நோக்கி எழுந்து மனிதரை அண்ணார்ந்து பார்க்க வைக்கிறது. கல்லுடைத்து, மண்கமந்து அண்ணார்ந்து பார்க்கிறான் சூர்யா, அவனும் ஒருநாள் வாழ்வில் உயர்வான். சகோதரங்களின் கனவுகள் நனவாகிக்கொண்டிருந்தன. முகங்களில் மலர்ச்சியின் பூரிப்பு. அம்மாவின் முகத்திலும் சாந்த புன்னகை... 'என் பிள்ளை வாங்கித்தந்த சேலையும் தோடும்...' பக்கத்து வீட்டுப் பெண்களுக்கு பரவசத்தோடு காட்டுகிறான். 'உயிர்த்த ஞாயிறு தான் இதை அணிய வேண்டும்.'

திண்ணையில் அமர்ந்திருந்த சூர்யாவுக்கு ஆயிரம் சுகமைகள்... வீட்டுக் கூரையை மாற்ற வேண்டும். இடிந்து தலையை நீட்டும் கற்களை சீமெந்து பூசி மறைக்க வேண்டும். மெல்ல மெல்ல முன்னேறுவான். தொலைவில் விடிவெள்ளி.

கிறிஸ்து வாழ்ந்த சமுதாயத்தில் மட்டுமல்ல - இன்றும் பரிசேயர், சதுசேயர், மறைநூல் அறிஞர், வரிதண்டுவோர் உலாவிக்கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள் - சிலுவைகளைச் சுமப்போரும் இவர்கள் மத்தியில் தான்.

04. கற்பூரஜோதி

“மன நோயாளர் வீடு”

மனித உணர்வுகள் அவமதிக்கப்பட்டதால், நிராகரிக்கப் பட்டதால், வன்முறையால் கவரப்பட்டதால், பலாத்காரத்தால் அழிக்கப்பட்டதால் - சிதைக்கப்பட்டு சிதைந்த ஓவியங்களாக, கலைந்த கோலங்களாக மனித உருவில் நடமாடும் ஜடங்கள்.

வெறிச்சோடிய பார்வை, தேவையற்ற சிரிப்பு, காரணமற்ற அழகை, முணு முணுப்பு, அங்க அசைவு, உறவுகளாலும் சமூகத்தாலும் உதறி தூக்கியெறியப்பட்ட, வீசப்பட்ட மன நோயாளிகள் - இவர்கள் மனங்களிலும் ஒரு சரித்திரம் புதைக்கப்பட்டு, மறைக்கப்பட்டு இருக்குமா?

பிரபல மனநல மருத்துவன் அன்பழகன் ஆறடி உயரம், கனிவான பார்வை, அன்பான பேச்சு, உயரத்திற்கேற்ற பண்பு, ஒவ்வொரு நோயாளியையும் மலர்ந்த முகத்துடன் உறவாடி அவர்கள் குறைநிறை கேட்டு, தேவையற்ற கேள்விகளுக்கெல்லாம் முகங்கோணாமல் பதில் கொடுத்து பொறுமையானவன். முப்பது வயதுக்கு, அனுபவசாலியாக பலர் மனதையும் கவர்ந்த உத்தமன், ஆணழகன், அறிவழகன், பொருத்தமாகவே பெயரை சூட்டியிருந்தார்கள் பெற்றோர்.

நாஸ் நிவேதினி அரக்கப் பரக்க ஓடி வந்தாள். டாக்டர் 31ம் நம்பர் பேஷன்ட் மூன்று நாட்களாக அன்ன ஆகாரமின்றி குப்புறப் படுத்திருக்கிறாள், அசைய மறுக்கிறாள், விழிகள் மட்டும் அருவியாய் நீரைச் சொரிகின்றது. எங்களால் முடியும் மட்டும் முயற்சி பண்ணிப் பார்த்துவிட்டோம். டாக்டர், ஒரு வாரத்தை வாயில் உதிர மறுக்கின்றது. திறமைசாலி தான், திறமைசாலிகளாலும் சாதிக்க முடிவதில்லை சில நேரங்களில்.

அலை அலையாக நீண்ட கரிய கூந்தல் விரிந்து நாலா புறமும் படர்ந்திருக்க - வாடிய கொடியாக இளம் பெண்ணொருத்தி. சேலை விலகியதால் வெண்ணிற வாழைத்தண்டு கால்கள் நீண்டு வெளியே எட்டிப் பார்த்தன. உடல் மட்டும் குலங்கிக்கொண்டிருந்தது.

தாதியரை விலகச் செய்து அருகில் சென்றான். மெல்ல அவள் தலை கோதி, முதுகை பாசத்துடன் தடவி அம்மா.. அம்மா கொஞ்சம் திரும்புங்களேன்... உங்களிடம் சில கேள்விகள் கேட்க வேண்டும். அசைவில்லை. விம்மல் ஒலி அதிகரித்தது.

பத்து.. இருபது.. முப்பது.. நிமிடங்கள் நகர்ந்தன. பொறுமை காத்தான் மருத்துவன்.. விசும்பல் விட்டு.. விட்டு ஒலித்து மெல்ல தணிந்தது.

நா...ன்.. நா...ன் முடியாது.. முடி...யா..து பார்..க்..க மாட்டேன். பா...ர்..க்..க மாட்டேன். யாரையும் பார்க்க மாட்டேன். வஞ்சகன், ஏ...மா...ற்..று..க்.. காரன்.. து...ரோகி... கயவன், என்னை ஏமாற்றிய பாவி வீறிட்டபடியே எழுந்தமர்ந்தாள். கூந்தல் முகத்தை மறைத்து முக்காடு இட்டது. தலையைப் பிறாண்டினாள். சொடுக்குப் போட்டாள். கால்களால் உதைத்தாள். சிரித்தாள். அழுதாள். அழுது கொண்டே சிரித்தாள்.

“ரொம்பவே முற்றி போச்சு - வீதியில் அலைந்தவளை - நல்ல மனம் படைத்த ஒருவர் கொண்டுவந்து சேர்த்து சென்றார். எப்படிப்பட்டவளோ? ஏன் இந்தக் கோபமோ, மெல்ல சிரித்த நிவேதினியை முறைத்தான்.

“நோயாளியை கருணை, பாசத்தோடு பார். நீ ஒரு நாள்” - கொஞ்சம் முகத்தைக் காட்டம்மா,

வீறிட்டு அலறினாள். ஏமாற்றத்தின் துயரம், வஞ்சிக்கப்பட்ட வலி - பெண்கள் ஏமாறவே பிறந்தவர்களா? எத்தனை பெண் நோயாளிகளைப் பார்த்துவிட்டான். ஆண்களின் கொடூர கரங்கள்

கசங்கி பிழிந்த பெண்கள், ஆண் வர்க்கத்தையே தலைகுனிவ வைக்கும் மிகக் கீழ்த்தரமான செயல்கள்... ஏன் மிருகங்களாக வலம் வருகின்றார்கள்.

மெல்ல அருகில் சென்று கூந்தலை விலக்கினான். அதிர்ந்தான். கருமுகில் கூட்டத்தில் தோன்றும் வெண்ணிலவாக, உள்ளம் சுக்குநூறாக சிதற, ஆயிரம் இடிகள் தாக்கிய அதிர்ச்சி துடிக்கும் இதழ்கள் விரிந்தன.

கீர்த்தனா? கீர்த்தனா, நீயா கீர்த்தனா? அவள் விழிகளை உருட்டி சிரித்தாள். கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு - பிதற்றி கண்ணீரை உதிர்த்தாள் - தன்னையே யாரென்று புரிந்துகொள்ள முடியாத நிலை - பெயர் கூட ஞாபகத்தில் இல்லையோ?

கீர்த்தனா, கீர்த்தனா,

நிவேதினி வியப்புடன் நோக்கினாள். இப் பெண்ணை டாக்டருக்கு தெரிந்திருக்கிறது. உறவுக்காரியோ? தோழியோ? காதலியோ? தவிர்க்கிறாரே.

மயக்க ஊசியைக் கொண்டு வா... வாங்கியவனை வியப்புடன் பார்த்தாள். என் கடமையை இவர் செய்கிறாரே...

மயக்கத்தின் விளிம்பைத் தொடும் கயல் விழிகள் பட்டாம்பூச்சிகளாக பட படத்தன. திட்டிகள் தொடர்ந்தவண்ணமிருந்தன.

ஏய்... ஏய்.. என்னை உதைக்காதே. ஐயோ மண்ணில் போட்டு புரட்டுகிறாயே, கடைவாயில் இரத்தம் வழிகிறதே, உடலெல்லாம் வலிக்கிறது. புவரசு தடியால் அடிக்கிறாயே.. வலி.....வலி.....வலி.....

து, து, து....துரோகி வ... வ..ஞ்சகன், ஏமாற்றுக்காரன். என்...னை... ஏமாற்றி....னாயே. கண்ணீர் வழிந்தது. இவன்

உள்ளம் துடியாய் துடித்தது - இவளை இந் நிலைக்குத் தள்ளிய துரோகி மாலையிட்ட மணவாளனா?

அழகு சிலை கீர்த்தனா
மலர்களின் குவியல் கீர்த்தனா
கீர்த்தனைகளின் ஒலி வடிவம் கீர்த்தனா
துள்ளித் திரியும் மான் கீர்த்தனா
வீணையின் நாதம் கீர்த்தனா
அவன் மனதை அசைத்த கீர்த்தனா

இன்று மன நோயாளியாக, புத்தி பேதலித்து, கேலிப் பொருளாக.... தாங்க முடியவில்லையே. கீர்த்தனா, அவளையே உற்று நோக்கியபடி நின்றான்.

நிவேதினி மயக்கம் தெளிந்தவுடன் செய்தி அனுப்பு - தன் அறை நோக்கி சென்று கதவை சாத்திக் கொண்டான். விழிகள் குளமாக - கரங்கள் மோவாயை தாங்க சித்தனை வசப்பட்டான்.

பல்கலைக்கழக இறுதியாண்டு - பரீட்சை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் ஒரு நாள் மாணவர்களோடு சேர்ந்து படித்துவிட்டு திரும்பிக்கொண்டிருந்தான் -

ஆ, ஐயோ... என்ற அலறல். பெண் குரல், எட்டிப் பார்த்தான் -

ரோஜா மலர் குவியலுக்குள்ளே ஒரு சிவப்பு ரோஜுவாக கீர்த்தனா, காலில் முள் தைத்து விட ஒற்றைக் காலைத் தூக்கியபடி நர்த்தனம் புரிந்து கொண்டிருந்தாள்.

பாய்ந்து சென்று முள்ளைப் பிடுங்கியவன் - பாதத்தில் வாயை வைத்து உறிஞ்சி இரத்தத்தைத் துப்பினான்.

“ஐ ஆம் சாரி அழகன்” - குயில் இசைத்ததா? அவள் அருகாமை எதோ புது உணர்வுகளுக்கு வித்திட்டது.

தூக்கத்தை தொலைத்தான். தொட்டதற்கெல்லாம் கீர்த்தனா தொல்லைப்படுத்தினாள் - புத்தகத்தைத் திறந்தால் சிரித்தாள். கண்ணாடியில் கண்சிமிட்டி மலர்ந்தாள் - வானத்தில் மிதந்தாள். உள்ளத் தடாகத்தில் நீந்தினாள்.

ஓ. இது காதலா? தெரியாமல், புரியாமல் முகிழ்வது தான் காதலா? புதுமையான உணர்வுகள், அவளைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்க வேண்டும் போல உள்ளம் அடம்பிடித்தது... பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா எனக்கு, அவனுக்கே அவன் மேல் சந்தேகம். யார் பின்னாலும் சுற்றாத அன்பழகன் - சுற்றினான். அடிக்கடி அவள் முன் தரிசனமானான். அவள் பெயரை பத்து முறையாவது உச்சரித்து மகிழ்வான். மதுரம் ஊறும்.

அவள் ஒரு ஹலோ சொன்னால் “ இவனுக்குள் ஆயிரம் பட்டாம் பூச்சிகள் சிதறடிக்கும். காதல் இனிமையானது, சுகமானது”

என்று - நம்பினானே...

கீர்த்தனாவை கோயில் கட்டி பூஜித்தவனுக்கு - நண்பன் சொன்ன செய்தி - தீயாக சுட்டது.

மன்னித்துக் கொள் - அழகா அவள் மீது முறையற்ற ஆசைகளை வளர்க்காதே. நந்தகுமாரும் - அவளும் ஒருவரை ஒருவர் உயிருக்குயிராக காதலிக்கின்றார்கள் - எப்படி உனக்கு சொல்வதென்று தவித்தேன் - நண்பர் உண்மைகளை மறைக்கக்கூடாது. - நீ என் உயிர் நண்பன்.... அவளை மறந்து விடு. ப்ளீஸ், புரிந்துகொள். முடியவில்லை நண்பனே சுவரில் தலையை மோதிக்கொண்டு கண்ணீர் விட்டவனை நண்பன் தேற்றினான். சோகத்தின் சாயல் முகத்தில் படர்ந்துகொண்டது.

காதல் என்ற மாய சக்தி. புரியாத புதிர். திறமைசாலிகளை முட்டாளாக்கி கதற வைக்கிறதே. இவளை மறக்க முடியுமா?

உண்மைக் காதல் ஆழமானது. அவன் அவளை அடையாவிட்டால் என்ன? நினைவில் நிற்பாள். அவள் நினைவுகள் அவனுக்கே சொந்தம்.

ஐந்து ஆண்டுகள் - கால தேவன் தன் கணக்கை தொடர்ந்துகொண்டிருந்தான். யார் எக்கேடு கெட்டால் என்ன? சிரித்தால் என்ன? அழுதால் என்ன? அவன் பூஜித்த மலரை இக் கோலத்திலேயா காண வேண்டும்.

டாக்டர் விழித்துவிட்டாள், அருகிலுள்ள பொருட்களையெல்லாம் தூக்கிவீசி ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறாள் -பரபரப்பாக ஓடிவந்து கைகளை பிசைந்தவாறு நின்றாள் - மனிதற்குள் திட்டித் தீர்த்தாள் -அவள் கவனித்த நோயாளிகளில் இவள் மாறுபட்டவளாக இருக்கிறாளே.

தினமும் காலையும், மாலையும் பல பொழுதுகளை அவளுக்காக ஒதுக்கினான்.

நினைவுகளை மலர்விக்க பல பல யுக்திகள். உணவுகளை வருவித்து ஊட்டினான். அவள் காறி இவன் முகத்தில் உமிழ்ந்தாள் - துடைத்துக்கொண்டான். தூய அன்பு ஆழமானது.

சிரித்தான் - சிரிக்க வைக்க முயன்றான். தோற்றான். கதைகள் பல கூறி நினைவுகளை மீட்டினான். திரும்பவில்லை. முள் தைத்த வேளையில் அவள் நின்ற கோலத்தில் அபிநயம் பிடித்தான். மிரண்டு விழித்தாள் - புன்னகைத்தாள்.

அவள் பாவனைக்காக விதம் விதமாக உடைகள், அலங்காரப் பொருட்கள், தின்பண்டங்களைப் பார்த்துப் பார்த்துப் வாங்கினான்.

அன்று அவன் ஆசையாக, தான் விரும்பும் கலரில் வாங்கிக்கொடுத்த மயில் வண்ண சுடிதாரை அணிவித்திருந்தாள். அதே நிறத்தில நெற்றியில் திலகம் அங்கு வந்த அழகன் -

நான் கேசத்தை உலர வைக்கிறேன். “நீ சாம்பிராணி புகையைக் கொண்டு வா” என்று ஆணையிட்டான்.

அவன் கேசத்தை உலரவிட்ட போது கீர்த்தனாவின் நீண்ட வெண் கரங்கள் ஐயோ என்னை அடிக்காதீர்கள், அடிக்காதீர்கள், கூந்தலை விடுங்கள் கூந்தலை விடுங்கள் என்று இவன் கரங்களைப் பற்றியது. நடுங்கும் கரங்களை ஒதுக்கினான்.

கீர்த்தனா இங்கே பார்... இங்கே பார் நான் உன்னை அடிக்க மாட்டேன்மா... பயப்படாதே... பயப்படாதே ஆறுதல் கூறி கேசத்தை வருடி - சாம்பிராணி புகையைப் பிடித்தான். தாயைப் போல தன்னலமற்று கடமைகளைச் செய்தான்.

ஒரு மாலை பொழுதில் அவள் பாதங்களுக்கு செருப்பை அணிவித்து நிமிர்ந்த போது...

அவள் விழிகளில் மின்வெட்டு யார் நீ.. ஏன் என் கால்களுக்கு பாதணிகளை போடுகிறாய் என்று வியந்து கேட்டாள்.

இவனுக்கும் வியப்பு... இவள் நினைவுகள் திரும்ப ஆரம்பித்துவிட்டன... குணப்படுத்திவிடலாம். நிவேதனியிடம் வாய்விட்டு கூறினான்..

அவளோ பைத்தியம் பைத்தியம் தானே. எங்கே சுகம் வரப் போகிறது. பைத்தியங்கள் எப்போதும் முற்றாக குணமடைவதில்லையே - பொறாமை தீ. இவளால் அரட்டை அடிக்க நேரம் இல்லை. இவளையே கண்ணை இமை காப்பது போல காக்க வேண்டும். அவன் உத்தரவு.

தோழியரிடம் “மாற்றான் மனைவி மீது மகா அக்கறை, கரிசனை, எரிச்சலைக் கொட்டித் தீர்த்தாள்...

வயல் வரம்பில் அடி மேல் அடி வைத்து செல்லும் கீர்த்தனா பின்னால் அழகன்.

* ஆ என்ன அழகு வெண் கொக்கு கூட்டம் பறப்பதைக் கண்டு கைகளைத் தட்டி குழந்தை போல் சிரித்தாள். ஓடையில் துள்ளி விழும் மீன்களை ரசித்தாள். ஒன்றை தூக்கி துடி துடிப்பதைப் பார்த்த விழிகளில் மிரட்சி ஹோவென அலறினாள்.

ஏன்? ஏன்? என்ன கீர்த்தனா

ஏய் அருகில் வராதே - தள்ளிப் போ....

என்னை அடிக்கத்தானே வருகிறாய்? அ..ன்று.. அ..ன்று என்னை நிலத்தில் உதைத்து புரட்டி புரட்டி அடித்தாயே, உதைத்து உதைத்து தள்ளி கொட்டும் பனியில் நனையவிட்டு கதவைச் சாத்தினாயே - இப்படித் தானே நானும் துடியாய் துடித்தேன். உன் குடும்பம் வேடிக்கை பார்த்து சிரித்தது... என்ன சொல்கிறாய் நீ?

து.. து... து.. ரோகி அருகில் வராதே. பயமாக இருக்கிறது. மயங்கி சரிந்தாள்...

பாவம் இந்த பேதைப் பெண், கணவனிடம் எத்தனை வேதனைகளை அனுபவித்தாளோ? துன்புறுத்தலுக்கு ஆளானாளோ? என்னைத் தெரியவில்லையே?

அவள் யாரென்பதே அவளுக்குப் புரியவில்லையே - “பூமாலை ஒன்று குரங்கின் கையில் அகப்பட்ட கதையாக” இவள் வாழ்க்கை சீரழிந்துவிட்டதே -

அவள் அனுபவித்த சித்திரவதைகள் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தில் பயங்கரமாக வெளிவந்தது. தினமும் மாலை நேர உலாவுக்கு அழைத்துச் செல்வதை வழக்கமாக்கிக்கொண்டான்.

ஹாய் ஜஸ்கிரீம், ஜஸ்கிரீம் வாங்கி தருகிறாயா?... பிங்கலர் கோன் வேண்டும்,

இரண்டு வாங்கினான்.

இரண்டையும் எனக்குத் தா... குழந்தை போல் பறித்தாள் - ருசித்து சுவைத்து உண்ணும் போது வாயிலே வழிந்தது.

என்ன கீர்த்தனா, மெதுவாக சாப்பிடேன். கைக்குட்டையால் துடைத்தான்.

ஐயோ வேண்டாம், வேண்டாம் இதை கழுத்தில் போட்டு சுருக்கிட்டாயே... கிட்ட வராதே - வ....ராதே. நீ - கொலைக்காரப் பாவி....

வழியில் சென்றவர்கள் சிரித்துச் சொன்றார்கள். பாவம் பைத்தியம்..... கணவன் பாடு திண்டாட்டம்தான், தெரிந்தவர்கள் - என்ன டாக்டர், சிகிச்சையா? கேட்டு விலகிச் சென்றார்கள்.

அறிவு நிறைந்த துடி துடிப்பான பெண்ணை சிறகொடித்து கூட்டில் அடைத்துவிட்டானே பாவி - என் மனைவியாக, மகாராணியாக வலம் வந்திருக்க வேண்டியவள்.... மனம் வருந்தியது.

ஏய், ஏய் என்னை முருகன் கோயிலுக்கு அழைத்துச் செல்கிறாயா? ஒரு நாள் முழுதும் சினூங்கினாள். அடம்பிடித்தாள். நிவேதினிக்குக் கோபம் வந்தது.... அவரைக் கடமையை செய்யவிடமாட்டாயா? அதட்டி, கட்டிலில் அமர வைத்தாள்.

அவளை ஒன்றும் பண்ணாதே.... நான் அழைத்துச் செல்கிறேன்.

கரம் குவித்து நின்றவள் விழிகளில் நீர் வடிந்தது. “இங்கு தானே என்னை சித்திரவதைப்படுத்தினாய், உன் காதலியை ஒவ்வொரு மாலையும் இங்கு தானே சந்தித்தாய். முருகனுக்கு

இரண்டு மனைவி. எனக்கு... ஊரெல்லாம் மனைவி. உன்னால் என்ன செய்ய முடியும்? - உலுக்கினாய், இவளுக்கு பைத்தியம் - பைத்தியக்காரி என்று திட்டி உதறி உதைத்து சென்றாய் - அவள் முணு முணுப்பைக் கேட்டவன் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தையும் இணைத்துப் பார்த்தான்.....

ஒரு பெண்ணின் பலம், பலவீனம் இரண்டுமே அவள் உடல் தானோ?

கணவனால் உடலாலும், உள்ளத்தாலும் வதைக்கப்பட்டு அணு அணுவாக நினைவுகளை மறந்த உத்தமி. கணவனை அடையாளம் காட்டத் தெரியாது. அவன் புரிந்த அட்டுழியங்களை தவிர அவள் நினைவில் ஒன்றும் இல்லை.... மனைவி முன் பிற பெண்களோடு கூத்தடிக்கும் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவனாக அவன் இருந்திருப்பான்.

பண்பு, ஒழுக்கம், மானத்தோடு வாழ்ந்த கீர்த்தானவின் பூ மனம் சிதைக்கப்பட்டு நசுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அணு அணுவாக சித்ரவதைப்பட்டு... தன் சுய தன்மையையே இழந்து நிற்கிறாள். மீண்டு வருவாளா? காலம் தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

அம்மா - மன நோயாளர் விடுதிக்கு ஏனம்மா போகிறோம் - உஷ் சத்தம் போடாமல் வாருங்கள். நிவேதினி மூன்று குழந்தைகளுடன் உள்ளே நுழைகிறாள்.

ஒரு நல்ல மனிதரைக் காட்டப்போகிறேன். “நரைகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் தலைநீட்ட, முதுமை படரத் தொடங்கிய வதனத்தோடு கீர்த்தனா அதே கோலம்..... பொருட்கள் அறை முழுவதும் சிதறி இரைந்து கிடந்தன...” அவற்றை பொறுக்கி அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார் அன்பழகன்

காலங்கள் மாறலாம். உண்மை காதல் மாறாது. மறையாது. அவன் இதய வானில் அவள் “கற்பூர ஜோதி” யாக ஒளி சிந்துவாள்.

05. பொய் முகங்கள்

வீத்யா!.....

சோவென்று கொட்டும் மழையை வெறிச்சோடி நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். மண்ணில் நீதியும் நேர்மையும், உண்மையும் தர்மமும் புரட்டப்படுவதைக் கண்டு விண் மங்கை கண்ணீர் சிந்துகிறாளா?

சிறகடித்துப் பறக்க ஆரம்பித்த வித்யாவின் எண்ணப் பறவை பல வருடங்கள் பின்னோக்கிச் சென்றது.

அழகான - அமைதியான - பண்புள்ள குடும்பம் அவர்களுடையது.

தந்தை வேதாசலம் ஊருக்காக உழைக்கும் ஓர் உத்தமர். வைத்தியத் தொழிலைத் தெய்வமாக மதிப்பவர். ஏழை எளியவர்களுக்கு அள்ளிக் கொடுக்கும் தர்மவான்.

அன்னை பார்வதியோ, வீட்டைக் கோயிலாக வைத்திருப்பவள். வித்யா கவலை எதுவுமின்றி பட்டாம் பூச்சியாகப் பறந்தாள். தந்தையிலும் மேலாக ஊருக்கு உழைக்க ஆசைப்பட்டாள்.

அந்த வெள்ளிக்கிழமை மாலை, முற்றத்து மாமரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த ஊஞ்சலில் அமர்ந்து மல்லிகை கோர்த்துக் கொண்டிருந்த வித்யாவின் மனதில், பொறியியலாளர் திவாகர் ஆயிரம் கதைகள் பேசினான்.

திவாகர் அவள் அன்புக்குரிய காதலன். அவளது படிப்பு முடிந்தவுடன் மூன்று முடிச்சு போடக் காத்திருப்பவன்.

'வித்யா! ஐ லவ் யூ!

உனக்காக எதையும் செய்வேன்'

என்று உறுதி அளித்திருப்பவன். கண்ணுக்குள்ளும், நெஞ்சுக்குள்ளும் கவிதை படிப்பவன்.

மல்லிகைப் பூ என்றால் அவனுக்கு உயிர். எனவே, அவனுக்காக அவள் தலை நிறையச் சூடிக் கொள்ளுவாள்.

தலையில் பூவைச் சூடிக்கொண்டு, ஊஞ்சலை உந்தி, தென்றல் தழுவ, கண்களை மூடி ஆடிக்கொண்டிருந்தாள். பத்து நிமிடங்கள் மறைந்திராது.

'ஐயோ!' என்ற பார்வதியின் குரல் அந்த வளவையே கிடுகிடுக்க வைத்தது. ஊஞ்சலை விட்டு ஓடிய வித்யா அதிராந்து நின்றாள். தந்தை வேதாசலம் ஊருக்காக உழைக்கச் சென்ற நேரம் ஷெல் தாக்குதலுக்கு இலக்காகிவிட்டார். அவரது உடல் கூட கிடைக்கவில்லை. துண்டு துண்டாகச் சிதறிப் போய்விட்டது. அந்த நல்ல மனிதருக்கு ஏன் இந்தக் கதி?

அடுக்கடுக்காக வித்யா துன்பங்களையே சந்தித்தாள். கணவனை இழந்த பார்வதி சித்தப் பிரமை பிடித்தவளாய் எதையெதையோ பேசினாள். சிரித்தாள். அழுதாள். வாழ்க்கையே அர்த்தமற்றுப் போன நிலையில் தவித்தாள் வித்யா. ஏன் இந்தத் தண்டனை என்பது அவளுக்கும் புரியவில்லை. தமிழராகப் பிறந்ததுதான் தவறா? அதற்குத்தான் இந்தத் தண்டனையா?

அரிசி நூறு ரூபாய், தேங்காய் எழுபத்தைந்து ரூபாய், மரக்கறி, இறைச்சி விற்கும் விலைகள்! வாழ்க்கைச் செலவை எண்ணிக் கலங்கிப் போனாள். அவளுக்கு அனைத்துமே புதுமை. கண்ணீர் சிந்தினாள். வாழ்க்கையே பெரும் போராட்டமாயிற்று.

திவாகர் மெதுவாக ஒதுங்கிக் கொண்டான். பொறுப்புக்களைச் சமக்க அவன் தயாராக இல்லை. தூய காதல் - பணத்தின் முன்பறந்து போய்விட்டது.

“ஐ ஆம் வெரி சொரி வித்யா! என் மாமா மகள் என்னை லண்டனுக்கு வரும்படியாக அழைப்பு விடுத்திருக்கின்றாள். போகின்றேன்.”

புன்னகையுடன் விடைபெற்றவனது நிமிர்ந்த நடையை அவளது நேத்திரங்கள் நீர் மல்க நோக்கிக் கொண்டிருந்தன.

காலங்கள் உருண்டு மறைந்தன. சொத்துக்களை எல்லாம் குறைந்த விலைக்கு விற்றாள். உறவுகள் ஒதுங்கிக்கொண்டன. இலட்சாதிபதி மாமனார் தாயின் கையில் ஆயிரத்தைத் திணித்து விட்டு,

“நாட்டு நிலைமை சரியில்லை பார்வதி: அல்லது உதவி செய்வேன்”

என்றபோது ஆடிப் போனாள்.

கோடிஸ்வரன் பெரியப்பாவோ,

‘தம்பி போனபின் எமக்குள் என்ன உறவு?

மலையான அவனே போய்விட்டான்’

என முதலைக் கண்ணீர் வடித்துவிட்டுப் போனவர் போனவர்தான். இவர்களைத் திரும்பியே பார்க்கவில்லை.

அன்னை பார்வதியை இழந்தபோது வித்யா வெறுப்பின் எல்லையைத் தொட்டுவிட்டாள். சமூகத்தில் வேடம்போடும் ஆயிரம் பேரைப் படித்துவிட்டாள். ஒவ்வொருவரும் ஒரு பொய்

முகத்திற்குள் மறைந்திருப்பதை உணர்ந்துகொண்டாள். அந்த ஊரில் இருக்கவே பிடிக்கவில்லை அவளுக்கு.

சொந்த மண்ணை உதறி எறிந்துவிட்டு தனி மரமாகக் கொழும்பு வந்தாள். 'புறாக் கூண்டு' ஒன்றுக்குள் அவளும் குடி புகுந்தாள்.

“வித்யா கோமத?”

முல்லை மலராக நின்றார் வீட்டுக்காரர் சோமசிறி. வித்யா எண்ணப் பறவையை உதறித் தள்ளிவிட்டு இரண்டாயிரம் ரூபாவை அவர் கையில் வைத்தாள்.

சிரித்த முகத்தோடு வாடகை வாங்கும் இவரும் நாளை ஆழி கொமாண்டராக ஆயிரம் கட்டளைகளைப் போட்டுக்கொண்டு நிற்பார்.

வீதியில் இறங்கினாள் வித்யா. மழை மேகம் விலகி இருந்தது. உடல்களைப் பரிசோதித்து மருந்து கொடுக்க எண்ணினாள். அவளால் முடியவில்லை. இன்று உடல் உணர்வுகளுக்கு மருந்தாகிப் போனாள்.

அழகான மேக்கப்புடன் பொய் முகத்தோடு அவளும் இந்தச் சமூகத்தில் ஒருத்தியாக வாழ்கின்றாள்.

06. கல்யாணம் பண்ணிப்பார்

அப்பாவின் ஆணவத்தோடு கூடிய அதிகாரக் குரல். அந்தக் குரலுக்கு அடிபணிய வேண்டும் என்ற ஆவலோடு விழிகள் உயர்ந்து விஜய்யானந்தை நோக்கின. அவன் தலை நிமிரவில்லை. தரை நோக்கி தன் விருப்பமின்மையைத் தெரிவித்தான். கல்யாணம் கட்டி வாழ வேண்டிய வயதில் “படிப்பு படிப்பு” என்று உழன்று சுழன்று பட்டங்கள் பலவற்றை அடுக்கி, உழைப்பே மூச்சென வாழும் அவனை ஏன் இப்படி வாட்டி வதைத்து எடுக்கிறார்கள். சுதந்திரப் பறவையாக சிறகடிப்பது பிடிக்கவில்லையா? கல்யாணம் பண்ணி கலாட்டா பண்ணி குடும்பப் படகை ஓட்டும் எத்தனையோ பேரைக் கண்டுவிட்டான். வீட்டிலே அம்மா ஜானகி அப்பாவின் அதிகாரத்தின் முன் அடிமை. தனக்கே தனக்கென்று ஒருபோதும் எதையும் சமையாக நினைத்து செயல்படமாட்டாள் அல்லது குடும்பத்தை ஆலயமாக பூஜிக்க ஆசாபாசங்கள், எண்ணங்கள், இலட்சியங்களை மூட்டைகட்டி ஒதுக்கிவிட்டாளோ? சமையல் அறையில் வாய்க்குச் சுவையாக கணவன் குழந்தைகள் மனம் மகிழ வைப்பதே நோக்கமாக சுழல்பவள். அப்பாவுக்கு பிடித்த கொழுக்கட்டை, பால் அப்பம், அரிசிமா பிட்டு பார்த்துப் பார்த்துச் செய்வாள். அப்பாவைக் கொஞ்சம் சிரித்த முகத்தோடு பார்ப்பதென்றால் சாப்பாட்டு அறையில் தான். இவளைப் போல எத்தனை அன்னை உருவங்கள். இடையிடையே அப்பாவின் கேலிப்பேச்சுக்களும் இச்சமயத்தில் தான் ஒலிக்கும். கடுகடுப்பும், கோபமும், ஆணவ வடிவமும் சேர்ந்த அப்பாவுக்கு அடங்கியே போகும் அம்மா. பொறுமையின் வடிவம். ஆனால், அதுவும் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. என்ன கல்யாணம், குடும்ப வாழ்க்கை அலுத்துக்கொள்வான். தம்பி விஜய் அப்பாவின் பி.பி. யை ஏற்றாதே. உனக்கும் ஒரு வாழ்க்கைத் துணை வேண்டும். வாழ்க்கை என்பது விளையாட்டல்ல கண்ணா. இன்பம், துன்பம்

சகலத்திலும் துணையாக நிம்மதியைக் கொடுப்பது இல்லறம் தான். அண்ணாவும் அக்காவும் அப்பா சொல் தட்டவில்லை- குழந்தை குட்டிகளோடு வாழவில்லையா? உனக்கு இருபத்தெட்டு ஆகிறது.

மேலே தொடரவிடாமல் சீறினான் விஜய். சும்மா தொண தொணக்க வேண்டாம் அம்மா. குழந்தை குட்டிகள் தானே. யுத்தத்தினால் எத்தனை அநாதைகள் சிறையில் தவிக்கும் கைதிகளின் குழந்தைகள். பெற்றோர் முகமே தெரியாத பாலகர்கள். இவர்களில் பத்துப்பேரைத் தத்தெடுங்களேன். பெற்றால் தான் பிள்ளையா? தந்தையிடம் கொண்டிருந்த ஆத்திரத்தையெல்லாம் திரட்டித் தாயிடம் சீறிச் சினந்தான். ரோசமற்ற மானமற்ற ஐடமாக உலகில் உலாவருவது தாயொருத்திதானே தம்பி... உன் பிள்ளை... உன் பிள்ளை... மேலே தொடர முடியாமல்... சமையல் அறையை நோக்கி விரையும் தாயை விநோதமாக பார்த்தபடி நின்றான்.

திருமணபந்தம் அப்படி முக்கியமான உறவா? உயிரோடு கலந்த புனிதமான உறவு. இரு உள்ளங்களின் இனிய பிணைப்பு. உள்ளத்தால் இணையும் ஆயிரம் உறவுகள். உடலால் இணையும் புனித களங்கமற்ற உறவு. குழந்தை குட்டிகளைப் பெறாமட்டுமா இந்த உறவு? இல்லை, உயிருள்ளவரை ஒருவர் உணர்வை உணர்ச்சியைப் போற்றித் தொடரும் காதல் உறவு 'விஜய்'க்குப் புரியவில்லை. தெரியவில்லை. ஜானகி யோசித்தாள் இவனுக்கு எப்படிப் புரியவைப்பது? மனதைத் தேற்றி பெற்றோரின் நண்டுப்பிடியில் இருந்து நழுவி, அண்ணா சிவானந்தன் வீட்டில் காலடி வைத்தவன் அதிர்ந்தான்.

சிவந்த முகம் மேலும் சிவக்க சோபாவில் அமர்ந்திருந்தான். அண்ணியின் குரல் அதிகாரத்தோடு சமையல் அறையில் இருந்து ஒலித்தது. 'ஒன்றுக்கும் உதவாத மனுஷனைக் கட்டி நான் படுகிறபாடு. ஒரு கார் வாங்கச் சொல்லி ஆயிரம் தடவை

சொல்லிட்டேன். இந்த மனுஷனின் மரமண்டையில் ஏறுதா பார் 'சாயகி' பிடித்துவைத்த பிள்ளையார் மாதிரி இருப்பதைப் பார்.'

பி.எச்.டி. பட்டம் பெற்று அகில இலங்கை ரீதியில் பல தங்கப் பதக்கங்கள் வென்றெடுத்த இந்த சிவாவையா? அண்ணி மரமண்டை என்கிறார்கள். கிறுகிறு என்று கோபம் தலைக்கேறியது. கல்யாணம் கட்டியதால் தானே இந்தக் கதி? பார்.. வாயைத் திறக்கிறாரா என்று... ஒரு பட்டுச் சேலை, புதுப்புது மோஸ்தரில் நகைகள்..... ஏண்டி இருப்பதை உடுக்கவே காணோம். ஆசை பேராசை. அண்ணா திடீரெனத் தாக்கும் கொரில்லாக்களைப் போல சமையல் அறைக்குள் பாய்ந்து, அண்ணியின் கன்னத்தில் ஓங்கி ஓர் அறைவிட்டு அண்ணி அலறும்போது உள்ளே நுழைந்த விஜய்யின் காதில் குயிலின் குரல் ஒலித்தது. அக்கா பொறுமையாயிரு. அத்தானுக்கு பிடிக்காததை ஏன் செய்கிறாய்? காரில் போனால் தான் வாழ்க்கையா? உனக்கு என்ன குறை வைத்திருக்கிறார்? மாளிகை போன்ற வீடு வாசல். தூய்மையான அன்பைப் பொழியும் அவருக்கு..... அன்பை ஊட்டு அக்கா.....

திரும்ப கையை ஓங்கிச் சென்றவரை விஜய் பிடிக்கப்போக சுழன்ற சுழலலில் சாயகி மேல் போய் விழுந்தான் விஜய். இருவரும் சண்டையை மறந்து திகைத்து நோக்க... சிவானந் முகத்தில் வெட்கத்தின் ரேகை. ஐயையோ... எப்படா வந்தே விஜய்? விஜய்... தன்னை சுதாகரித்து எழுந்து... விழுந்து கிடந்த சாயகியை நோக்கினான். நாணி எழுந்தவள் வெளியேறினாள்.

இரு வருடங்களுக்குப் பின் ஆனந்த்... ஆனந்த்... என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்... செளம்யாவின் சப்பாத்தைப் போட்டு விடுங்களேன். கையில் வேலை. பொறு சாயகி, உன் உடைகளைத் தான் அயன் போட்டுக்கிட்டு இருக்கிறேன். இயற்கை பொய்மையற்றது.

07. தண்டிக்கப்படும் நியாயங்கள்

சௌமினியின் பூவுடல் ஆத்திரத்தில் நடுங்கியது. என்ன மனிதர்கள் இவர்கள்? உதட்டளவில் தான். செயலில் ஒன்றுமில்லை.

நாம் ஒரு தேசத்து மக்கள். இன, மத பேதமில்லை, துவேஷமில்லை. சகோதரர்கள் எல்லோர் உடலிலும் ஓடுவது சிவப்பு இரத்தமே.... ஆகா! எத்தனை அழகாகப் பேசுகின்றார்கள்: நடிக்கிறார்கள். ஆனால்?....

அவள் கடமையாற்றும் கல்லூரி இரு மொழிக்காரர்களும் பயிலும் இடம். ஆனால், சிறுபான்மை இன மாணவர்களை வேறுபடுத்தி அவர்கள் செய்யும் அநீதிகள்!

“டேய் ராகுல்! மிஸ்ஸுக்கு முழுசாகக் காட்டு”... கோகுல் சேட்டைத் தூக்கினான். பார்த்தவள் அதிர்ந்து போனாள்.

அந்தப் பிஞ்சு மேனியில் இராமர் போட்ட கோடு போன்று பிரம்படிகள்!

“மிஸ்.. இவன் மேற்பார்வையாளரின் கொய்யா மரத்தில் பழம் ஒன்றைப் பறித்துவிட்டான்!”

“ராகுல்! களவெடுப்பது, பொய் சொல்லுவது எல்லாம் கூடாதென்று சொல்லியிருக்கின்றேன் இல்லையா?”

“பசித்தது மிஸ்”

தன் அறைக்குள் கூட்டிச் சென்று எண்ணெய் பூசினாள். இரண்டு மூன்று அப்பிள் பழங்களைக் கொடுத்து உண்ணச் செய்தாள்.

மேற்பார்வையாளர் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த பட்டதாரி. படிப்புக்கேற்ற அறிவும் இல்லை. பண்பு, பாசம், அன்பு, ஆதரவு, பிள்ளைகளை நேசிக்கும் உயர்ந்த குணம் எதுவுமே இல்லை. கடதாசியில் பெற்ற பட்டத்தைக் காட்டி ஆட்டிப் படைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் இட்டதே சட்டம்.

‘கிழவியை இரண்டில் ஒன்று கேட்கிறேன். என் வகுப்பு மாணவர்களை தேவையில்லாமல் தண்டிப்பதும், திட்டுவதும் ஏன்? கிழவி அடிக்கும் கொட்டத்தை விடவா இப்பாலகன் பிழை செய்துவிட்டான்?’

சௌமினி பொருமிக்கொண்டு மேற்பார்வையாளரின் அறையை நோக்கிச் சென்றாள். திருமதி அருந்ததி தடுத்தாள்.

“சௌமினி! நீதி கிடைக்காத இடத்தில் நீதி கேட்காதே!. இங்கே பார்! நான் தமிழில் டிப்ளோமா பெற்றவள். ஆனால், தமிழில் எத்தனை எழுத்துக்கள் என்றே தெரியாத அவர் எனக்கு மேற்பார்வையாளர். தமிழ்க் கொப்பிகளில் கையெழுத்து வேறு. யாரிடம் சொல்லுவது? சுவரில்தான் முட்டிக்கொள்ள வேண்டும்”

“என்ன அங்கிட்டு சத்தம்? நான் போறேன். நீ வாறது!”

அங்கு வந்த மேற்பார்வையாளரைப் பார்த்து முறைத்தாள் சௌமினி.

“பட்டத்தைப் பெயரில் மட்டும் வைத்துக்கொண்டால் போதாது மேடம்! பத்துச் சத கொய்யாப்பழத்திற்காக இப்படியா தண்டிப்பது? அன்போடு பிழையைச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கலாமே! இனி இப்படிச் செய்ய வேண்டாம்!”

“நோ.... நோ....”

கத்தினாள் சௌமினி.

“மாணவர்கள் என்றால் எல்லோரும் ஒரே மாதிரிதான். இந்த வயதில் குறும்பு செய்வார்கள். பெரியவர்கள்தான் திருத்த வேண்டும். வேற்றுமை என்ற வித்தை விதைக்கக்கூடாது!”

ஹாய்.... ஹூய் என்ற மேற்பார்வையாளரின் கூச்சலில் ஏனைய ஆசிரியர்கள் குமுறிக்கொண்டு ஓடி வந்தார்கள்.

“இந்தப் பிள்ளையைத் தண்டித்தது பிழை என்று செளமினி கூறுகின்றாள். நான் இருபத்தெட்டு வருட சேவிஸ். இவள் வந்து ஆறு வருடங்கள்கூட ஆகவில்லை! என்னை எதிர்த்துப் பேசுகின்றாள். இவள் பிள்ளைகளையும் தவறான வழியில் இட்டுச் செல்லுகின்றாள். தேசத் துரோகி!”

என்று அவர் தன் மொழியில் கூக்குரலிட்டுப் புலம்ப ஸ்தம்பித்து நின்றாள் செளமினி.

இன்றும் நியாயங்கள் தண்டிக்கப்பட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன.

08. மெழுகுவர்த்தி

போதகர் ஞானப்பிரகாசம் அறுபது வயதை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார். கிறிஸ்துவின் உண்மையான சீடன், பிறர் துயர் துடைப்பது அவர் இலட்சியம். 'மீள்குடியேற்றப்பகுதி'யில் வந்து நாட்களைக் கழிப்பது அவர் திட்டம். இளைஞர் கூட்டம் முணுமுணுத்தது. 'கிழவன் கேட்டால் தானே அடங்காத்தனம்'. 'ஏன் போதகர் ஐயா, கொழும்பில் உள்ள தேவாலயம் என்றால் சுகம் தானே? பென்சில் போய் ஆராதனையை முடித்துவிட்டு திரும்பிவிடலாம்' திரும்பி பார்த்தவரின் தீட்சணமான பார்வையில் அடங்கிப் போயினர். 'சேவை தியாக தன்மை நிறைந்ததாக புரியவேண்டும். பணம், பகட்டு, ஆடம்பரம், அகந்தை, அதிகாரம் கொண்டு ஆற்றுவது அல்ல. தியாக வேந்தன் இயேசு பிரான் பென்சிலும் சுமோவிலும் சுற்றி சேவையாற்றவில்லை. ஏழை எளியவர்கள், ஒடுங்கியவர்கள், சமூகத்தால் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள், வியாதியஸ்தர்கள், விதவைகள், விபச்சாரிகள் இவர்கள் மத்தியில் தாழ்மையுடன் வாழ்ந்த அவர் நாமத்தைக் கொண்டு இயங்கும் நாமும் அவர் வழி செல்ல வேண்டாமோ?

ஒற்றை மாட்டுவண்டி கரடு முரடான பாதையில் குலுங்கி, குதித்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நெருஞ்சி, கற்றாழை, முட்புதர்கள், நச்சு மரங்கள், திரண்டு படர்ந்திருந்த கொடிகள் ஆளுயர பாம்பு புற்றுகள் விஷ ஜந்துகளின் ஒலியோடு கூடிய நடமாட்டம், புழுதி கிளப்பும் மண்பாதைகள், சுட்டு பொசுக்கும் வெயிலின் கொடூரம்... மக்கள் குடியிருக்கின்றார்களா? முணுமுணுப்போடு வண்டியில் இருந்து குதித்தனர்.

'கொழும்பில் நின்றிருக்கலாமடா, குடிக்க தண்ணீர் இல்லாத பனங்காடு, இந்த பாலைவன சூட்டில் என் நிறம்

மங்கிவிடப்போகிறதடா, ஜெசி என்ன சொல்வாளோ? மம்மி சொன்னா அந்த காட்டுப்பகுதி உனக்கு ஒத்துவராது என்று, 'எயர்கண்டிஷனில்' பழக்கப்பட்ட உடம்பு அப்பப்பா வேர்க்குது - சப்பாத்தும் சொக்சம் எதற்கடா ரபர் செருப்பு போதும், என்னடா ஆதிசூடிகளின் கூடாரம் மாதிரி...' போதகரின் பார்வையில் மௌனம் காத்தார்கள். 'குழந்தைகளா' ஆடம்பர வாழ்க்கை வாழும் நீங்கள் மறுபக்கத்தை பார்க்கப் போகிறீர்கள் அமைதியாக என்னை பின்தொடருங்கள்'.

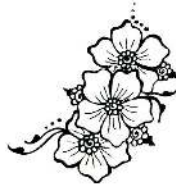
நான்கு புறமும் தகரங்கள், கிடுகுகள் சேலைகளால் மூடப்பட்டு, கறுப்பு பொலித்தீன் கூரைகள், மண் தரைகள், மண் அடுப்புகள், சமைத்து உண்ண தட்டுமுட்டு சாமான்கள், மண்ணிற நீர் நிரம்பிய பிளாஸ்டிக் வாளிகள், மண் சட்டிகள், குடங்கள், கயிறுகளில் கொட்டிலைச் சுற்றி உடுத்துணிகள், சுள்ளிகள், விறகு கட்டைகள், நூறு தகர கொட்டகைக்குள், எழுநூறு ஜீவன்களோடு 'மீள்குடியேற்றம்' வரவேற்றது.

ஆண்டியும் அரசனும் மயானத்தில் மட்டும் உறங்கவில்லை. குடியேற்றங்களிலும் உறங்கி விழிக்கின்றார்கள். கழனியையும் தோட்டங்களையும் பசுமையாக்கிய உழைப்பாளிகள், நிலவில் பாடி வலை விரித்து வளமாக்கிய தொழிலாளிகள், மலைச்சாரலில் கூடி குலாவி மகிழ்ந்து உடலை உரமாக்கி இந்த மண்ணை வளப்படுத்தியவர்களின் வழித்தோன்றல்கள், அகதி, அநாதை அந்தஸ்தோடு வதனங்களில் உலகத்து சோகம் அத்தனையும் ஒட்டிக்கொண்டிருக்க, விழிகளில் வாழத்துடிக்கும் துடிப்புடன் கை, கால்களை இழந்த கன்னியரும் காளையரும் அழகும், அறிவும், செயற்றிறனும் முடக்கப்பட்டுள்ளனர். வாழவேண்டிய வயதில் கணவனை இழந்து விதவை பட்டங்களோடு பலர். அங்கவீனமாக இருந்தபோதும் பேரக்குழந்தைகளை வாழவைக்க வாழும் எழுபது வயது மூதாட்டி, எலும்புகளை எண்ணிவிடும் கோலத்தோடு குடும்பஸ்தர்கள் தம் பிஞ்சுகளின் உயிருக்காக கூலிவேலை செய்து கிடைக்கும் நூறு ரூபாயில் ஒரு நேர கஞ்சி ஊற்றி வாழும் கொடூரம். சித்தப்பிரமை பிடித்து ஏன் வாழ்கிறோம்

என்றறியாமல் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் சீவன்கள், 'கற்பிழந்து, களங்கப்பட்டு மேயத்துடிக்கும் கயவர்களிடம் காவலுக்கு வேலியின்றி பதறும் பெண்கள் கூட்டம் - பசியில் அலறும் பாலகர் கூட்டம், உடலில் பலமின்றி முலையை குழந்தை வாயில் வைத்து ஏமாற்றும் அன்னையரின் சோக முகங்கள்... கொடுமை கொடுமை விலங்குகளே தன் இனத்துக்கு இழைக்காத கொடுமையை ஆற்றிவு படைத்தவன் ஆற்றிவிட்ட கொடுமை.

ஞானப்பிரகாசம், சுமைதாங்கியாகி செயற்பட்டார். வேதவாக்கியங்கள், ஆறுதல் அளிக்கும் போதனைகள், அரவணைப்புகள்-ஜெபங்கள், கண்ணீர் துடைப்புக்கள்... ஆடிப்போன இளைஞர்கள். உண்மையின் மகத்தான சேவையை உணர்ந்து உழைத்தனர். அவர்களின் முயற்சியால் தலைநகரிலிருந்து உணவுப் பொதிகள், உடைகள், மருந்துகள், கற்றல் உபகரணங்கள்... குடியேற்றம் நோக்கி விரைந்தன.

தன்னுயிர் ஈந்து மக்கள் பாவம் போக்கிய தியாக வேந்தனின் பாடுகளை மட்டும் வருடத்திற்கு வருடம் நினைவுகூர்ந்து கடமை முடிந்தது என்று கிறிஸ்தவர்கள் எண்ணாமல்-பிறருக்காக, துயரப்படுகிறவர்களுக்காக உருகும் மெழுகுவர்த்தியாக, 'ஒளி சிந்த வேண்டும்', ஞானப்பிரகாச சுவாமிகளின் குரல் எட்டுத்திக்கும் ஒலிக்கின்றது. 'உன்னைப் போல் உன் அயலானையும் நேசி', உயிர்த்தெழுந்த ஞாயிறின் வேதவாக்காக இன, மத பேதமின்றி மீள்குடியேற்ற மக்கள் மனதில் ஒளிக்கீற்று வீசியது.

09. ஜோதி நீலா

“வெரிய சமூக சேவகி! வீதியில் இறங்கிவிட்டாள் பார்! சேரிப் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி போதிக்கின்றாளாம்!”

“சேரியில் கிடந்தவளுக்குப் பிறந்தவள்தானே! அதுதான் அந்தப் பகுதியையே நோக்கிச் செல்கின்றாள்! பாசம்! இரத்த பாசம்!”

கொல்லென்ற சிரிப்பொலி ஜோதியின் காதில் விழுந்தது. ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்து நின்றாள். தொண்டையை அடைத்தது வேதனையா? வெறுப்பா? கோபமா?

அப் பெண்கள் பேசுவதிலும் உண்மை இருக்கத்தான் செய்தது. அவளைப் பெற்றவளும் ஒரு பெண்தானே? பெண்ணின் உருவத்தில் வந்த பேயா?

தந்தை இராமநாதன் நல்லதொரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரென்றும் பண்பானவர் என்றும் அறிந்திருந்தாள். இரக்க சிந்தையுள்ள அவர் தேவகியைக் கண்டு - அவள் வறுமையைக் கண்டு - மனமிரங்கி மாலையிட்டார்.

ஒரு வேளை கஞ்சிக்கு வழியில்லாமல் திண்டாடிய தேவகி இராமநாதனின் மனைவியானதும் தலைகீழாக மாறினாள்.

அதிகாரம், ஆணவம், திமிர் பேச்சு, விரும்பிய நாகரீக உடைகள், விதம் விதமான நகைகள், குடிவகைகள்.

ஜோதிக்கு எட்டு வயதான போதே புரிந்தும் புரியாததுமான விடயங்கள். சதா தந்தையோடு சண்டை போட்டு வீடு வீடாக

ஓடும் தாயைப் பார்த்தபொழுது பாசத்திற்குப் பதில் வெறுப்பே தோன்றியது. மகளைக்கூட பாசத்தோடு அணைத்து முத்தமிட்டிருக்க மாட்டாள். திட்டும் அடியும்தான். ஏன் வந்து பிறந்தாளோ?

‘சனியன்! மூதேவி!’ என்ற திட்டுகளில் அவள் விக்கித்தாள்.

அவளது பத்தாவது வயதில் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது. எவனோ சேரியில் உள்ளவனோடு தேவகி ஓடிப்போய்விட்டாள்.

பிறந்த இடத்துப் புத்தி மாறாமா? அப்பம்மாவின் திட்டக்கள், அப்பாவின் இழப்பு, அத்தைமார்களின் நகைப்பு, கிண்டல் பேச்சுக்கள், இவற்றிடையே மலர்ந்து விரிந்தாள் ஜோதி.

தாய்ப் பாசத்திற்காக ஏங்கும் பாலர்கள் பலர் அவளது இதயத்தைக் கவர்ந்தனர். அவளும் அப்படி ஏங்கி ஏங்கி வளர்ந்தவள்தானே!

இந்த மண்ணில் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றுவிட்டால் மட்டும் அவள் ஒரு நல்ல தாயாகிவிடமாட்டாள். எவளொருத்தி தாய்க்குரிய பாசம், அன்பு, தாழ்மை, பொறுமையோடு இருந்து அக் குழந்தையை ஒரு சான்றோனாக ஆக்கி உலகிற்கு அளிக்கின்றாளோ அவள்தான் உண்மையான தாய். தெய்வம்.

குப்பைத் தொட்டியில் குழந்தைகளை வீசிச் செல்பவர்களை ‘தாயில் சிறந்ததொரு கோயிலும் இல்லை’ என்று வணங்க முடியாது.

“என்ன ஜோதினி! நடு வீதியில் நின்று கனவு காண்கின்றாயா?”

கேசவனின் கம்பீரக் குரல் அவளை இவ்வுலகிற்கு அழைத்து வந்தது. விழிகளில் வழிந்த நீரை அவன் அறியாமல் துடைத்துக்கொண்டாள்.

“ஏய்! ஏய்! ஏன் அழுகின்றாய்? யார் உன்னை என்ன சொன்னார்கள்?”

அவனது தூயஅன்பு அந்தத் துடிப்பில் தெரிந்தது.

“கேசவா! நீயும் என்னுடன் பேசாதே! அத்தை கண்டால் வெறுப்பார்கள்! கோபப்படுவார்கள்!”

“இந்தா பார் ஜோதினி! உன் அம்மா செய்த பிழைக்கு நீ என்ன பண்ணுவாய்? பாவம் ஓரிடம்... பழி ஓரிடமா? ‘தாயைப் போன்ற பிள்ளையல்ல நீ! என்பது எனக்குத் தெரியும்.

இந்தச் சமூகத்திற்குப் பயப்படாதே! நல்லதைச் செய்தாலும் சிரிக்கும். தீயதைச் செய்தாலும் சிரிக்கும். வாழ்ந்தாலும் தூற்றும். இதைக் கண்டு அஞ்சாதே! உன் சேவைகளைத் தொடர்ந்து செய்! அநாதை இல்லத்திற்குத்தானே போகிறாய்? நானும் அங்குதான் போகிறேன்! என் பைக்கில் ஏறிக்கொள்!”

“ஐயோ வேண்டாம் கேசவா”

“ம்.. ஏறிக் கொள்!..”

“ஏன்டா கேசவா? அந்த அடங்காப் பிடாரியின் பெண்தானா உனக்குக் கிடைத்தாள்?”

கனல் கக்க நின்ற தாயைப் பார்த்துப் புன்னகை பூத்தான். “அம்மா! உன் தம்பியின் வாழ்க்கை நாசமானதைப் பற்றிப் பேசிப் பேசியே அவளைச் சித்திரவதை செய்கின்றாய்! பாட்டி என்ன செய்கின்றார்! விடிந்தால் போதும்! அந்தச் சேரிப் பெண் புத்தி எங்கு போகும்? சதா கரித்துக் கொட்டுகின்றார். தாய் செய்த பிழைக்கு மகளா தண்டனை அனுபவிப்பது? ஜோதினி நல்ல பெண். தூய்மையானவள். அவள்தான் என் மனைவி. மாதவி வயிற்றில் ஒரு மணிமேகலை தோன்றவில்லையா? இவள் என் வாழ்க்கையில் ஒளிவீசும் ஜோதி நிலா!”

“ஜோதினி இந்தச் சமூகம் நல்லவர்களுக்குத்தான் தண்டனை வழங்கி வருகின்றது. பார்! இயேசு நாதர் யூத மக்களிடையே

விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தி பழமைச் சட்ட திட்டங்களை மாற்றினார். சிலுவை தான் அவருக்கு கிடைத்த பரிசு. மகாத்மா காந்தி!! அந்த மகாத்மாவுக்கு ஒரு கோட்சே! இதுதான் உலகம்.

இந்தப் பாட்டியையும் என் அம்மாவையும் உன்னைக் கேலிபண்ணி நகையாடும் இப் பெண்களையும் கண்டு துவண்டுவிடாதே!. சீர்திருத்தத்தை விரும்புவோர் அஞ்சக்கூடாது. முன்வைத்த காலை பின் வைக்காதே! பெண்கள் சாதிக்க வேண்டும்”

கேசவனின் வலுவான கரங்கள் அவளது பூக்கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டன. அவள் முழுமையாக நிமிர்ந்தாள்.

கேசவனுக்கு மட்டுமல்ல..... இனி அநாதைக் குழந்தைகளுக்கும் ஒளி சிந்தப்போகும் அவள் ஒரு ஜோதி நிலாதான்.

10. பீதாவே இவர்களையும் மன்னியும்

தேவாலயத்தின் மணியோசை பெரியவெள்ளி ஆராதனைக்கு விசுவாசிகளை அழைக்கின்றது. குற்றமற்ற தூயவனை குற்றவாளியாக்கி ஆயிரம் ஆயிரம் ஒற்றை விரல்கள் சுட்டிக்காட்டி அதிகாரவர்க்கம் ஆணவமாக சிலுவையில் அறைந்த வெள்ளி. எத்தனை வெள்ளிகள் காலச் சுழற்சியில் மறைந்துவிட்டன. மானிடவர்க்கம் திருந்திவிட்டதா? வஞ்சகம் பொறாமை கபடம் கொலை கொள்ளை பஞ்சமாபாதங்களில் இருந்து மீண்டு வரவில்லை.

ஜெனிபர் உள்ளே நுழைந்து முழந்தாளிடுகிறாள். ஜெபம் முடித்து விழிகளை உயர்த்தியபொழுது வெள்ளை ஆடைகளுடன் சுண்ணாம்பு பூசிய கல்லறைகளாக தூய்மையும் அமைதியும் கொண்ட ஆலயத்திற்குள் குதியுயர்ந்த காலணிகளின் டக் டக் ஒலிகள் வெள்ளை ஆடையை உடுத்தினாலும் அங்கும் பணமும் பகட்டும் மிளிர்ந்தது. முத்து, பவளம், இரத்தினங்களும் வெண்மையில் ஜொலிக்க முன் ஆசனங்களில் அமர்ந்திருந்த கனவான்கள்.

திருமதி. சாம் - பாடல் புத்தகம் சகிதம் ஒன்பது பத்து முறை சபையோருக்கும் பீடத்திற்கும் இடையில் நடைபயின்று வெள்ளைச் சிலக்கில் ஐயாயிரத்திற்கும் மேல் ஒளி சிந்தும் கற்களை பதித்ததை சொல்லாமல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

மிஸிஸ். சாம் உபவாசமா? ஜெசி மெல்ல காதிற்குள் கிசு கிசுக்கிறாள். இல்லை, எனக்கு பசி தாங்க முடியாது. ஆனால், சமையல் இல்லை; இவரின் சொந்தக்கார பட்டாளம் காலையில் வந்து குதித்ததில் கொஞ்சம் அப்சட். பிரைட்ரைசம் சிக்கனும்

ஓடர் பண்ணி ஹோட்டலில் எடுத்துக்கொடுத்துவிட்டேன். ஐந்து அப்பத்தையும் இரண்டு மீன்களையும் ஐயாயிரம் பேருக்குப் போஷித்த ஆண்டவரின் சந்நிதியில் இவர்களின் ஆணவப் பேச்சு. நீ கொடுத்துவச்சவா, என் மாமியும் இருக்குதே ராட்சசி, வீட்டைக் கழுவு, காய்கறிகளை சமை என்ற சட்டதிட்டங்களோடு வேதவாசிப்பும் ஜெபமும் தான். டி.வி.யைக்கூட போட முடியாது. அம்பிகையில் அவளைக் கொன்றாளோ? தெரியாது கவலைப்பட்ட ஜெசி, சாம் மாமி முறைக்குது... நான் போகிறேன்... அருகில் அமர்ந்திருக்கிறாள் ரோய் டோன்ட் ஸ்பீக் தமிழ். ஸ்பீக்கின் இங்க்லிஷ். ரோயைத் தள்ளாத குறையாக இழுத்தவாறு ரோசி நுழைகிறாள். வை மம்மி தமிழில் கதைச்சா ஜீசஸ் கோபிப்பாரா? ஷட் அப் உன் அத்தை முன்னுக்கு இருக்கிறா அவருக்கு முன் தமிழல்ல பேசக்கூடாது.

ஜெசியின் அருகில் முழந்தாழிடுகிறாள். ஹாய் அன்ரி, ஹாய் கிராம்பா ஹவ் ஆர் யூ...? ரோய் ஓ பைன், பைன் டார்லிங் முத்தமிட்டு அருகில் அமர்த்துகிறாள். ஜெசி, ஹி இஸ் வெரி இன்ரலிஜன் இந்த வயசில என்னம்மா ஆங்கிலம் கதைக்கிறான். எல்லாம் ரோசியின் ட்ரெயினிங் தான், தமிழ் படிச்சு என்ன பிரயோசனம்? ஜெசி ஆமா மிஸ்டர் ஜோசப், சேர்ச்சுக்கே வருவதில்லைபோல இருக்கு... இவள் இழுக்க, உனக்குத் தெரியாதா? ஜோசப்புக்கும் பீற்றருக்கும் பிரச்சனை, கோயில் மூப்பர் பதவியிலிருந்து பைபிள் வாசிப்பது, காணிக்கை எடுப்பது என்று தொடங்கி பெரிய கலவரமே மூண்டு ஓய்ந்துவிட்டது. நான் பெரிசா? நீ பெரிசா? பிரச்சினை இன்னும் முடிந்த பாடில்லை. உன்னைப்போல் உன் அயலானையும் நேசி என்றார் பரம பிதா இவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? கள்ளர் குகை ஆக்குகிறார்களா?

ஹாய் ரோசி அன்ரி, உள்ளே நுழையும் டேவிட்டின் ஆடைகள் கசங்கி அழுக்காக கேசம் கலைந்து... முதலாளிக்கு பூசைக்கு அனுப்ப விருப்பமில்லை. மூன்று மணித்தியாலம்... என்ன உழைப்பு என்று முனங்குகிறார்... அது தான், சோர்ந்து

முகவாட்டத்துடன் கூற சரி, சரி, பின் பென்சில் (Bench) போய் இரு முகத்தை திருப்புகிறாள்.

ஐந்து பெற்ற ஆண்டி மோசஸ் குடும்பத்துடன் நுழைகிறார். இரு வருட வித்தியாசங்களில் பெண் பிள்ளைகள் வறுமை, தெளித்துவிட்ட கோலம் உபவாசம் இன்றியே உபவாசத்தின் தோற்றம் வாடி சோர்ந்த தேகம், வாழ்க்கையில் எதிர்நீச்சல் போட வலுவழிமுந்த மனம். லூர்து... அருகில் வந்து இரும்மா மகளை இடம் மாற்றுகிறார்.

மிஸிஸ். சாம் முகத்தைச் சுழிக்கிறாள். ஜெசியோடு கேலி பண்ணி விழிகள் உறவாடத் தவறவில்லை.

முதாட்டிகள் தலையில் முக்காடிட்டு பக்தி பரவசத்துடன் பீடம் நோக்கி கை நீட்டி சந்ததியினருக்காக மன்றாடுகின்றனர். இஸ்ரவேலரை மீட்ட தெய்வமே எம் மக்களையும் காத்து மீட்டு போஷியும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட அந்த மக்களைப்போல எம் அடிமை தனம் நீங்க அருள் பொழியும்.

எலிசபெத் மனம் வருந்துகிறாள். வருகின்ற பென்சன் காசு காணாது. சாமான்கள் நெருப்புவிலை. எங்கு போய் முட்டிக்கொள்வது. இதுகளை கரை சேர்க்க வேண்டுமே. ஷென் உழைப்பை குடும்பத்திற்கே வாரி இறைக்கிறான். விடிவுதான் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. பென்சன் வயதில் எட்டாவது பிள்ளையையும் பெற்றுவிட்டு மூத்த பிள்ளைக்காக கண்ணீர் சிந்துகிறாள்...

ஜெனிபரின் விழிகள் ஆலய வாயிலை கணவனின் வருகைக்காக நோக்குகின்றன. நெரோமை காணோம் அவன் எண்ணங்கள், செய்கைகள் அவளுக்குப் புரியவில்லை. அவளை ஒரு பெண்ணாகவே மதிப்பதில்லை. பெற்றோர் சல்லடைபோட்டு எடுத்த முத்து. பணக்கார, படித்த, பண்பான பையன் என்ற முத்திரையோடு ஆண்டவன் சந்நிதியில் மனைவியாக்கிக் கொண்டான், வெள்ளையுள்ளம் படைத்தவன் கணவனே கண்கண்ட

தெய்வம் என போற்றி வாழ அவனோ ஆயிரம் பித்தலாட்டங்கள் செய்தான். எதிர் வீட்டுப் பெண் குளிப்பதை எட்டிப்பார்த்தான் என்ற புகார். ஜெனிபர் புருஷனுக்காக வாதாடினாள். ஆனால், சில வாரங்களிலேயே அவன் சுய ரூபத்தை புரிந்துகொண்டாள். பெண் பித்தன், மனைவியின் கண்ணெதிரிலேயே பிற பெண்களை ரசித்து மகிழும் மிருகம். கட்டிய கோட்டைகள் சிதறி சின்னாபின்னமாக அடி, உதை வேதனை, சோகம் ததும்பிய வாழ்க்கை தனக்குள்ளே அடங்கிப்போனாள். அவளுக்கு கீழ் இருக்கும் மூன்று பெண்களின் வாழ்க்கை கேள்விக்குறியாகிவிட்டதே, என்ன ஜெனி அவரை ஒழுங்காக கவனிப்பதில்லைபோல; தோழியர் பட்டும்படாமலும் கோடிட்டனர். அவள் சினைந்தபோது, நான் ஆண்மகனடி சேறு கண்ட இடத்தில் மிதித்து தண்ணீர் கண்ட இடத்தில் கழுவுவேன். விருப்பம் என்றால் என்னோடு இரு.... எனக்கு ஆயிரம் மனைவிகள் என்பான்.

உடலைக் காயப்படுத்துவதல்ல மனதைக் காயப்படுத்துவதும் வன்முறை தான், ஏன்மீ செருப்பைக் கழற்றி கன்னத்தில் இரண்டு போடேன். மனம் ஆணையிடும், மகளிர் தினம், பெண் சுதந்திரம், புரட்சி பெண்கள், கண்முன் நிழலாடும்... ஆனால், வேதவாக்கியம் அவளை அடக்கிப்போடும்..

மனைவிகளே, உங்கள் கணவனுக்கு கீழ்ப்படியுங்கள். கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருஷன்... ஏய் ஜெனிபர்... தள்ளிப்போ... நெரோமும் அமர்கின்றான்...

ஆராதனை ஆரம்பமாகின்றது. கிறிஸ்து அனுபவித்த பாடுகள் ஒவ்வொன்றாக நினைவுகூரப்படுகின்றது. மனிதகுலம் செய்த பாவத்திற்காக... தன்னைத்தானே சிலுவையில் ஒப்புக்கொடுத்தார். போதகர் நெஞ்சருக பாடலோடு பிரசங்கத்தை தொடர்கிறார்.

பிதாவே இவர்களை மன்னியும் தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாதிருக்கிறார்கள். பாவங்கள் தொடருமோ. மானிடம் திருந்தாதோ... மன்னிப்புகள் தொடருமோ? ஜெனிபர் பலிபீடம் நோக்கி கை நீட்டுகிறாள்.

II. சீவப்புக் கல் தோடு!

இனிமை தரும் இன்பப் பொழுது! அவள் தன் வருங்காலத் துணைவனை இன்னும் சிறிது நேரத்தில் சந்திக்கப்போகின்றாள். பெற்றோர் நிச்சயித்து முடித்துவிட்ட பந்தம் ஆயினும் சம்பிரதாயப்படி பெண் பார்க்கும் படலம்! மனதிற்குள் மத்தாப்பு!

கிளிப்பச்சை நிற காஞ்சிபுரத்தில் சிவப்பு நிற போட்டி போட்ட சேலையை அணிந்துகொண்டாள். தலை நிறைய அவளுக்குப் பிடித்த குண்டு மல்லிகை! கரங்களில் முத்துக்கள் பதித்த வளையல்கள்! சீதனமாகக் கொடுக்கப்போகும் நகைகள் அனைத்தும் அவளது உடலில்!

அழகு தேவதையாக அன்ன நடை நடந்து நிமிர்ந்த பார்வையோடு - பெண்கள் வாழ்வில் இனிமையையும், புதுமையையும், வசந்தத்தையும் அள்ளித் தெளிக்கும் இன்பப் பொழுது!

பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண், புரட்சிப் பெண்தான்! ஆனால் ஏனோ? கேசவனை நேருக்கு நேர் பார்க்கும் துணிவு அவளுக்கு வரவில்லை. வழி வழியே வந்த தமிழ்ப் பண்பாடோ? அல்லது தாய்வழி வந்த நாணமோ?

கயல் விழிகள் தரை நோக்கின. கரங்கள் மெல்ல நடுங்கத் தொடங்குவதை உணர்ந்தாள்.

சசீ! என்ன பயம்? எத்தனை மேடைகள்? எத்தனை மகளிர் மன்றங்கள்? முழங்கித் தள்ளியிருக்கின்றாள்.

ஆணுக்குச் சமமான உரிமைகள் வேண்டி குரல் கொடுத்திருக்கின்றாள். தோளை இலேசாகக் குலுக்கிக்கொண்டாள்.

“நிவேதாவுடன் கொஞ்சம் தனியாகப் பேச வேண்டும்”

கேசவனின் கம்பீரமான குரல் ஒலித்தது.

“மாப்பிள்ளை பேச வேண்டுமாம்!”

அனைவரும் விலகிச் சென்றனர்.

“பிடிச்சிருக்கா?”

“ம்... பிடிச்சிருக்கு”

“பார்க்காமல் சொன்னால் எப்படி?”

அவளது விழிகள் படபடப்போடு நிமிர்ந்தபோது...
பளபளக்கும் அந்தச் சிவப்புக் கல் தோடுகள் அவள் கையில்!
அவ்வளவும் வைரக் கற்கள்!

“உன் அழகிற்கு இன்னும் அழகூட்டும்”

நாணத்தால் சிவந்த அவளது கன்னத்தில் ஒற்றை
விரலால் தட்டினான். அந்தச் சிவப்புக் கல் தோட்டிற்குள் அவன்
உள்ளமெல்லாம் தஞ்சம். அவன் காதல் அடைக்கலம். வாங்கிப்
பத்திரப்படுத்திக்கொண்டாள்.

“நிவி! நீ ஏதாவது பேசேன்!”

“பெண்ணுரிமையைப் பற்றிப் பேசுவா?”

“ஆண்களுக்கே உரிமையில்லாத இந்த நாட்டில் பெண்
உரிமையா?...”

இருவரும் கலகலவெனச் சிரிக்க....

ஒற்றுக் கேட்டவர்கள் மகிழ்ந்தனர்.

நாள் குறித்து, சம்பிரதாயச் சடங்குகள் பேசப்பட்டு, விடைபெற்றது கேசவனின் குழாம்.

எதிர்கால் இனிய கற்பனைகளோடு நாட்களை எண்ணினாள். நிவேதா.

கேசவனின் அழகு முகம்! வலிமை பொருந்திய அந்தக் கரங்கள்! கிளுகிளுப்பை உணர்த்திய அந்த நீண்ட விரல்கள்!

எண்ணும் போதெல்லாம் தித்திக்கும் இனிய நினைவுகள்!...

இந்த இனிய நினைவுகள் மட்டும்தான் அவளுக்கு மிஞ்சப் போவது என்று தெரியாமல் மகிழ்ந்திருந்தாள்.

வாரங்கள் மாதங்களாகி, மாதங்கள் வருடங்களாக மலர்ந்தன. இரு வருடங்கள் மறைந்துவிட்டன. கேசவனின் பதிலில்லை.

வீட்டில் அப்பா முதலில் தொடங்கினார்.

“அந்த அயோக்கியன் மாறிவிட்டான். வேறு மாப்பிள்ளை பார்க்க வேண்டும்”

மறுத்துவிட்டாள் நிவேதா.

“ஏன்டி? அடம் பிடிக்கிறாய்? நான் கண்மூடும் முன் உன்னை ஒருவன் கையில் பிடித்துக் கொடுக்க வேண்டாமா?”

அம்மா, அடம் பிடித்தாள்.

“வேண்டாம் அம்மா! அவர் வருவார். எனக்காக வருவார்.”

விழிகள் நீரைச் சொரிய அடம்பிடித்தாள் நிவேதா.

உண்மைக் காதலை இவர்களுக்கு எப்படிப் புரிய வைப்பது? மனதில் பூஜிக்கும் அந்த அன்புத் தெய்வத்தைத் தன்னால் மறக்க

முடியாததை இவர்களுக்கு எப்படி உணர்த்துவது? 'கொஞ்சம் தனியாகப் பேச வேண்டும்' என்ற அந்தக் கம்பீரக் குரலை எப்படி மறப்பது? மறக்கத்தான் முடியுமா? அவள் இறுதிவரை மறக்கவில்லை.

காணாமல் போன பட்டியலில் 'கேசவன்' பெயரைக் கண்ட போது அம்பு பட்ட மான்போல - தரையில் போட்ட மீனைப் போல அவள் துடிதுடித்தாள். துவண்டாள்.

யாரிடம் நீதி கேட்பது? யார் நியாயம் வழங்குவது?

எத்தனை எத்தனை கேசவர்கள் மறைந்து போனார்கள்? மறைந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள். இன்னும் மறையப் போகின்றார்கள்....?

அந்த சிவப்புக் கல் தோடுகளை ஆசையோடு எடுத்து அவற்றைத் திரும்பத் திரும்பப் பார்க்கும் நிவேதா. நகரும் நாட்களை எண்ணிக்கொண்டிருந்தாள்.....!!!

12. மண் குடிசை!

ரம்மியமான சிறிய கிராமம். சல சலத்தோடும் நீரோடை. வானம்.. தொட்டுவிடும் தூரம்தான். எனவே, தொட்டுவிட முயற்சிக்கும் வேம்பு, கமுகு, தென்னை பனை மரங்கள். பாய் விரித்தாற் போன்ற பசுமையான வயல்வெளிகள், ஓடையில் மீன்கொத்த ஒற்றைக் காலில் தவமிருக்கும் ஒருதொகைக் கொக்குகள்! செழுமையும் கொழுமையும் நிறைந்த பசுக்கள்! செம்மறி ஆடுகள்! இடையில் கச்சையுடன் கறுத்த மேனியுடன் அவற்றை மேய்க்கும் இடையர்கள்!

பாலும் தேனும் பழமும் நிறைந்து காணப்பட்ட அன்றைய கானான் தேசம் போல அமைந்திருந்தது நீலகங்கை கிராமம். கிராமத்தைச் செழிப்புறச் செய்யும் அந்த கங்கையின் பெயரையே அந்தக் கிராமமும் கொண்டிருந்தது.

வறியோரின் உள்ளம் போல் தவழ்ந்து தவழ்ந்து ஓடிக்கொண்டிருந்த நீலகங்கைக் கரையோரத்தில் அமைந்திருந்தது அந்த மண் குடிசை.

காலையும் மாலையும் ஜாக்கிங் போகும் போது அந்தக் குடிசையை தன் பார்வை வட்டத்திற்குள் ஒருமுறை இழுத்துப் பார்த்துவிட்டுச் செல்வான் திவாகர்.

எத்தனையோ பங்களாக்களும், ஓட்டு வீடுகளும் மாடி வீடுகளும் விதம் விதமாக நாகரிக வடிவத்தில் தோன்றிக்கொண்டிருக்க அவற்றிற்குத் திருஷ்டி கழிக்குமாப் போல் இந்த மண் குடிசை, இதை அகற்றிவிட வேண்டும்! கங்கணம் கட்டிக்கொள்ளுவான்.

அமெரிக்காவில் நான்கு ஆண்டுகள் மேற்படிப்பை முடித்துவிட்டு தன் சொந்த மண்ணின் வளங்களை எப்படியெல்லாம்

பயனுள்ளதாகச் செய்யலாம்? படித்த இளைஞர்களுக்கு எவ்வாறான வேலை வாய்ப்புக்களை வழங்கலாம்? ஈழ மண்ணின் புகழை எவ்வாறு ஐரோப்பிய நாடுகளின் தரத்திற்கு உயர்த்தலாம்?

கடுதாசியில் மட்டும் பட்டங்களைச் சுமந்து அதற்கு ஊதியம் பெற்றுவரும் சோம்பேறிகளையும், பெரும்சுரண்டல்காரர்களையும் உழைப்பாளிகளாக - உண்மை ஊழியர்களாக மாற்றுவதற்கான - திட்டங்களை வகுத்து, நாட்டின் நலமே நம் நலன் எனக் கருதும் முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட இளைஞன் திவாகர். ஆறடி உயரம், அதற்கேற்ற உடல் வாகு. சிவந்த மேனி. அமெரிக்காவின் அரவணைப்பில் உரம்பெற்றுத் திகழ்ந்தான்.

தினமும் தாவும் பார்வை அன்றும் அந்த மண் குடிசை மேல் படர்ந்தது. அதன் முன்பக்கத்தில் பசுமையான தோற்றம்! கத்தரிப் பூக்களும், பிஞ்சுகளும் நாவல் நிறத்தில் கண் சிமிட்டின. வெள்ளரிப் பிஞ்சுகள் கொடியில் காய்த்துக் குலுங்கின. அதை உண்ண அவன் உள்ளம் ஆவல்கொண்டது.

என்ன பசுமை! என்ன குளிர்மை! இதை யார்தான் பயிர் செய்கின்றார்கள்! அறுபது வயதுக் கிழமா? அல்லது இருபது வயது இளமா? உழைப்பு மிளிர்வது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால், அந்தக் குடிசை!... அதன் மீது வெறுப்புத்தான்...!! இப்படியா மண்ணை அப்பி அப்பி ஓர் ஒழுங்கு நேர்த்தியில்லாமல்... மூங்கில் சிலாகைகள் வேறு எம்பிக்கொண்டு... தகரங்கள் சூரிய ஒளியை மறுஒளிபரப்புச் செய்ய இவன் ஓடும்போதே கண்கூசும்.

அந்த மண் குடிசையைப் பற்றி எவரும் எதுவுமே கூறுவதில்லை.

‘யாரோ இருக்கிறார்கள் அப்பா!’

இதுதான் பதில். அம்மாவிடம் கேட்டபோது பதறிப்போய்ச் சொன்னாள்.

“ஏன்டா திவா! அந்தப் பக்கம் ஓடாதே! இத்தனை பரந்த பூமியிருக்க அந்தப் பக்கம் ஏன் ஓடுகிறாய்?”

“அம்மா! கங்கைக் கரையோரம் எத்தனை குளிர்ச்சி தெரியுமா? தென்னை மரங்களிடையே ஓடும்போது மனதில் தெளிவு, நிம்மதி! ஆனால், அந்தக் குடிசை!. முன்பு இருக்கவில்லையே!.. அது எப்போ முளைத்தது?”

அம்மா பேச விரும்பாமல் கதையை மாற்றுவது புரியும்...

“உனக்குப் பிடித்த லட்டு செய்திருக்கிறேன்! சாப்பிட வா!”

எதேச்சையாக மீண்டும் திரும்பிய பார்வை அதிர்ந்தது. நின்றான்! கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தான்! பெண்! அதுவும் இளம் பெண்! பச்சைக் காஞ்சிபுரப் பாவாடையில் சிவப்புக் கரை... சீவப்புத் தாவணி காற்றில் சுதந்திரமாகப் பறக்க என்ன சடை! கன்னங் கரேலென நீண்ட இரட்டைச் சடை! சடைகளை இணைக்கும் பாலமாக மல்லிகைச் சரம்! பின்னழகே பிரமிக்கச் செய்தது.

இன்றைய நாகரீக உலகில் இப்படியொரு பட்டிக்காடா? பாவாடை தாவணியில் அவள் சுறுசுறுப்பாக வெள்ளரிப் பிஞ்சுகளை ஒரு கூடை நிறையக் கொய்து நிரப்பியிருந்தாள்.

எட்டு மணிவரை தூங்கிவழியும் பெண்கள் கூட்டத்தில் இவள் பின் தூங்கி முன் எழும் பத்தினியோ? வெள்ளரிப் பிஞ்சுகளின் அழகு வேறு கண்ணைப் பறிக்க அவளோடு பேசத் துடித்தான். முதலில் இந்த அசிங்கம் பிடித்த மண் குடிசையை அகற்றச் சொல்ல வேண்டும்...

அன்று தொடங்கியது அவர்களது உறவு. மஞ்சரியின் அழகு அவனைக் கவர்ந்தது. புரட்சிகரமான பெண். தன்னம்பிக்கையுடன் மோசமான உலகை எதிர்த்துப் போராடத் தொடங்கியவள்.

தகுதியற்ற தலைவர்களின் லஞ்சம், பொய், களவு இவை நாட்டையே சின்னாபின்னப்படுத்திக்கொண்டு இருக்கின்றன என்றால் கல்வியும்கூட வியாபாரப் பொருளாகிவிட்டதே!

பட்டங்களைப் பணத்திற்கு வாங்கி, கடமைகளை சரிவரச் செய்யாமல் தில்லு முல்லு புரியும் கூட்டத்தினரிடையே அகப்பட்டுக்கொண்டு நீதியாகப் போராடி தோற்றுக் களைத்துப் போன பெண் அவள் என்பதைப் புரிந்து வியந்தான்.

“திவா, ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் ஒரு தீப்பொறி இருக்கின்றது. அதை எரியவிட்டால் நிச்சயம் பிரகாசித்து விடுவான். எத்தனை பேர் உயர்தரம் படித்துவிட்டுப் பல்கலைக்கழக நுழைவாயிலை மிதிக்கக்கூட முடியாமல் வாடிவிடுகின்றார்கள்.

அதுவும் எம் இன இளைஞர் யுவதிகள் பலர் எவ்வளவோ செயல்திறன் இருந்தம்கூட மழுங்கடிக்கப்பட்டு விடுகின்றார்கள். அதனால், விரக்தியின் விளிம்பிற்கே போய் உயிரையும் மாய்த்துக்கொள்ள எண்ணுகின்றார்கள்.

ஆனால், நான் அவ்வாறானவள் அல்ல. துணிந்த பெண்! தோல்வியைக் கண்டு துவண்டுவிடவில்லை. இந்த அழகிய கிராமம் என்னைக் கவர்ந்தது. இங்கு தஞ்சமைடந்தேன். என் முயற்சியால் வளமான மண்ணை சோலையாக்கிவிட்டேன். இதில் வரும் ஊதியம் எத்தனையோ ஏழைக் குடும்பங்களுக்குச் சென்றடைகின்றது. நீங்கள்கூட மூன்று வெள்ளரிப் பிஞ்சுகளை ஐம்பது ரூபாய்க்கு விற்கின்றாய்! கொள்ளை இலாபம்! என்றீர்களே.”

புன்னகைத்தாள்.

“ஆமாம் மஞ்சரி! உன்னோடு எதைப் பேசி உறவு கொண்டாடுவது? இந்த வெள்ளரிதான் கை கொடுத்தது. அமெரிக்காவில் நான்கு ஆண்டுகள் கற்று நமது நாட்டை வளப்படுத்த பல குறிப்புகள் கொண்டுவந்தேன். ஆனால், நீயோ

பட்டிக்காட்டுப் பெண். பட்டங்களின்றியே இந்தக் கிராமத்தைச் செழிக்க வைக்கின்றாயே...”

“என்ன! எங்கள் பண்பாட்டு ஆடையைப் பார்த்தா என்னைப் பட்டிக்காடு என்கிறீர்கள்?”

முறைத்தாள்.

“மன்னித்துவிடு தமிழ்ப் பெண்ணே! அது சரி. உன் குழந்தைகள் எங்கே? ஒரு முறைகூட என் கண்களில் பட்டதில்லையே!”

“குழந்தைகளா? குழந்தை என்பதும் கற்பனை. கணவர் என்பது இன்னுமொரு கற்பனைதான். கயவர்களிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள அதுதான் வழி”

‘ஓதுக்கி வைக்கப்பட்ட பெண்’ என்று அவளைப் பற்றி அம்மா கூறியது நினைவிற்கு வர திவாகர் சிரித்தான். நிம்மதியாகப் பெருமூச்சுவிட்டான்;

“கற்பனாதேவி மஞ்சரி! உன் பிஞ்சு விரல்கள்கூட வெள்ளரிப் பிஞ்சுகளைப்போலத்தான்!”

ஒற்றைக் கண்ணைச் சிமிட்டினான்.

நீலகங்கையில் நூறு மண் குடிசைகள் மலர்ந்தன.

13. நீஜங்களின் முகவர்கள்

IDஞ்சள் நீர் தெளித்து கடையைச் சுற்றி சாம்பிராணி பிடித்து பணப்பெட்டி அருகில் செல்லும் போது.....

“கந்தையா அண்ணன் இரண்டு இறாத்தல் பாண் கடனாக தாங்கோ - அம்மா நாளைக்கு காசு தாரன் என்று சொன்னவ” கசங்கி அழுக்கேறிய உடையுடன் பசிபின் வாட்டம் முகத்தில் தாண்டவமாட யாசித்து நின்றான்.

“அடபோடா உங்கள் தொல்லைகள் தாங்க முடியவில்லை. சாமான்கள் நெருப்பு விலை. கடன் கொடுத்து போட்டு நான் என்ன நடு ரோட்டில நிக்கவே - கொம்மா பழைய கணக்கே இரண்டாயிரம் தர கிடக்கு. அங்க என்ன புடுங்கிக் கொண்டு நிற்கிறா மகாராணி கடைக்கு ஒரு நடை வர முடியாதோ?” அவளின் கட்டான உடலை மேய்வதில் கந்தையருக்கு விருப்பம். அவன் வக்கிர புத்தி அறிந்து புஸ்பா வருவதில்லை.

“அண்ணன் இரண்டு நாளா வெறும் உப்புக்கஞ்சி தான். பசி வயிற்றை கிள்ளுகிறது. தங்கச்சி எழுந்து நடக்க பெலன் இன்றி விழுந்து கிடக்கிறாள். ஒரு இறாத்தல் பாண் என்றாலும் தாங்கோ..... உங்களிட்ட தானே பொருட்கள் வாங்கிற நாங்கள் அம்மாவுக்கு அரசாங்க காசு கிடைத்தவுடன்..... கடனை அடைப்பாள் தானே.”

“அட விடியக்காத்தால இது என்ன தொல்லை பிடித்த சனியன்கள் - பஞ்ச பட்டினிகள் முகத்தில் விழித்து வியாபாரம் உருப்பட்டாப்போலத்தான் போய் கொம்மாவ அனுப்பு..... பாண் தருகிறேன்.” அடுக்கி வைத்திருந்த பாண்களை கடதாசியால் மூடுகிறார்.

“அண்ண.....ச்சீ ச்சீ போடா உன் கொம்மாவின் உடலை
விற்றாவது கஞ்சி ஊத்தச் சொல்லு”

தோட்டத்தில் வேலை முடிந்து மண்வெட்டியை தோளில்
சுமந்தவாறு தேத்தண்ணி குடிக்க வந்த கதிரகாமர் இக் காட்சியைக்
கண்டும்.... கேட்டும் ஸ்தம்பித்து நின்றார். பிள்ளைகளிடம் பேசுகிற
பேச்சா?

வறுமையின் கோலம் இச்சிறுவனை என்ன பாடுபடுத்துகிறது.
போரினால் விதவைகளாக்கப்பட்ட எண்பதாயிரம் பெண்களின்.....
குழந்தைகளுக்கும் இக்கதி தானோ? உண்ணவில்லை... உடுக்க
உடையில்லை. இருப்பதற்கு குடில் இல்லை..... வாய் கிழிய
உதவுகின்றோம் என்று மேடைகளில் கத்துகிறார்கள்..... மனம்
பாகாய் உருகிவடிய.....

“டேய் தம்பி இங்க வாடா” பதினைந்து வயது ரமணன்
கண்களை கசக்கியபடி அவரை நெருங்கினான். ஏழ்மையின்
மொத்த வடிவம், இந்த ஏழ்மையை மட்டும் ஒழிக்க முயன்றால்
எத்தனை இன்பம்? மானிடம் மகிழ்ச்சி கடலில் முழுகலாமே.

ரமணனுக்கும் ஒரு பேணி தேநீர் வாங்கி கொடுத்தவர். “வா
மேனே.....” என்று அழைத்துச் சென்றார்.

புஸ்பாவின் கண்கள் வியப்பால் விரிந்தன. மூன்று கிலோ
மரவள்ளி கிழங்கு, காய், மிளகாய், வெங்காயம், தேங்காய் -
பொக்கிஷத்தை கண்ட மகிழ்ச்சி வெள்ளம்.

ஏழைகளுக்கு ஒரு வேளை உணவை வயிறாற உண்ண
முடியவில்லை. ஒரு குடும்பத்திற்கு கஞ்சி வார்க்க முடியாமல் -
குடும்ப தலைவர்கள் திண்டாடி தவிக்கிறார்கள். மக்கள் நலனைப்
பற்றி மேடையில் முழங்குபவன் கப்பல் போன்ற கார்களில்
மாலைகளுடன் பவனி..... இங்கோ பசி கொடுமையால் உயிர்
துறக்கும் உடலுக்கு மாலையோடு மயான பவனி, கதிரகாமர்

உள்ளம் கொதிக்க - அந்த ஆவேசத்தை நிலத்தைக் கொத்துவதில் காட்டினார்.

கதிர்காமரின் தந்தை வழிச் சொத்து நான்கு பரப்பு காணிதான். தனிமரம். அவருக்கு ஒரு காதல் காவியம் இருந்தது. மரமேறிய பரம்பரைகாரனுக்கு என் பெண்ணைக் கொடுப்பதா? விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சாதியில் பெருத்தவர்களின் மறுப்பு.... ஒரு அறையுடன் கூடிய மண்குடிசை. காய்கறி தோட்டம் தன் தேவையை பூர்த்தி செய்வதுபோக - மிகுதியை அகதி அநாதைகளுக்கு அள்ளி வழங்கி - கொடையின் சிறப்புக்கு இலக்கணம் வகுத்தார் - ஒரு மரவள்ளி கிழங்கை ஏழை ஒருவனுக்கு அளிக்கும் படம் பத்திரிகையில் வரவில்லை..... அது அவரின் சிறப்பு.

ரமணனை சந்தித்தது இன்று தான் யார் பெற்ற பிள்ளையோ ஆண்டு அனுபவிக்க வேண்டிய வயதில் இந்தக் கோலம். ஒரு இறாத்தல் பாணுக்கு இறைஞ்சி நிற்பது. இந்த ஜனநாயக சோசலிஷ் நாட்டுக்கு அடுக்குமா? புத்த தர்மம் பேசும் மானிடம் ஏழை பாழைகளின் ஒரு நேரப் பசியை போக்கினால் எத்தனை மேன்மைப்படும். கடவுளின் சிலைகளுக்கு பாலாபிஷேகம் செய்யும் கூட்டம் குழந்தைகளுக்கு பாலாபிஷேகம் செய்தால் என்ன? மதத்தின் பெயரைக் கொண்டு மனமாற்றம் செய்யாமல் பசியுள்ளவரின் பசியைப் போக்கினால் என்ன? இறைவன் தன் புகழ்பாடுவதை மட்டும் விரும்பவில்லை. ஏழைகளின் கண்ணீரை துடைப்பவரையே விரும்புகிறான். எத்தனை உயிர்கள் - பிறர் துன்பத்தை துடைக்கிறது.

ரமணன் வெள்ளை உடையுடன் பள்ளி செல்கின்றான். கதிர்காமர் காதலை சிதைத்தவர்கள் வழிதோன்றலே ரமணன். அவர் தூய உள்ளம் அதை மன்னித்து மறந்துவிட்டது.

அப்பு வகுப்பில் முதலாம் தரத்தில் சித்தி மகிழ்ச்சியுடன் துள்ளிவரும் தூய உள்ளம். சின்னஞ் சிறு கைகளை நம்பி இந்த

நாடே இருக்குது தம்பி. பாடல் வரிகள் நினைவில் நிழலாட அவன் பிஞ்சு கரங்களை கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டார்.

அப்பு என்னோடு படிக்கும் குமார் குழுப்படி செய்து பொல்லில் மாட்டிக்கொண்டான். குமார் திலகம் அழிந்த திலகவதியின் மகன். அவளும் கவரிமானாக வாழ்ந்தவள். வறுமையின் கோரப்பிடியில் சிக்கி வழி காண திக்குமுக்காடி சாக்கடையாகிப் போனாள். கதிர்காமரும் எத்தனை விதவைகளுக்குத் தான் உதவ முடியும். அவர் முதுகுக்கு பின் நாக்கு வழிப்பாரும் இல்லாமல் இல்லை.....

தெரியுமே விஷயம் புஸ்பாவை கதிர்காமர் தான் வைச்சிருக்கிறானாம்? விஷம பேச்சுக்கள் அந்த உயர்ந்த மனிதனை அசைக்கவில்லை.

நிஜங்களின் முகவரிகள் தேடி, சேவை செய்யும் உள்ளங்களை உருவாக்கும் பணியில் காலடியை முன்னோக்கி வைக்கிறார்.

14. கண்கெட்ட பீன்

சுந்திரலீலா முடிவு எடுத்தாள். அவளை அரவணைக்க ஆதரிக்க யாரும் இல்லை. தனியாக தன் கடமைகளை ஆற்றவே கஷ்டமாக இருந்தது. உள்ளம் தைரியமும் ஊக்குவிப்பும் அளித்தாலும் உடல் ஒத்துழைக்க மறுக்கும் வயோதிபம். சேர்வு, தள்ளாடல் வாழ்வின் எல்லையைக் கடக்க வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது. தனிமை பயத்தைத் தந்தது.

நகரத்தின் மத்தியில் அமைந்திருந்த முதியோர் இல்லம். வாயிலைக் கடந்தவுடன் இருமருங்கிலும் மல்லிகை, முல்லை, நித்தியகல்யாணி மலர்கள் மணம் வீசி மகிழ்வித்தன. வேப்ப மரங்களின் குளிர்ச்சியான நிழல், ஓளாத தென்றல் கீழிருந்த பெஞ்சுகளில் கை, கால்களை பரப்பி செளக்கியமாக படுத்திருக்கும் வயோதிபர்கள், பொக்கை வாய்கள், சுருக்கம் விழுந்த வதனங்கள், அழகு மாறா புன்னகைகள் “வாழ்க்கை என்னும் புத்தகத்தை படித்து சுவைத்த சுவடுகள், விழிகளில் ஒரு ஏக்கம்...” ஒவ்வொரு மனித உள்ளத்திலும் வித்தியாசமான, புதிரான ஏக்கங்கள் அவனன்றி யாரறிவார்.

ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவர் அம்மா மனேஜர் ஐயாவிடம் அனுமதி பெற்று வாருங்கள் உள்ளே அனுமதிக்க.... புன்னகைத்த லீலா மனேஜரைப் பற்றி விசாரித்தார்.

அன்பும், அறிவும், கருணையும், பொறுமையும் கொண்ட தாராள மனப்பான்மையுள்ள ஆன்மீகவாதி அவரது இளவயதிலேயே இவ்வில்லத்தை நடத்தத் தொடங்கிவிட்டார். பொன் விழா காண நெருங்கும் இல்லத்தில் முந்நூறு முதியோர் அடைக்கலமாகியுள்ளனர். பிள்ளைகளுக்கு பாரமாகிப்போன

பெற்றோர், மருமகள் கொடுமைக்கு ஆளான மாமிமார்கள், சொத்துபத்துகளை சூறையாடி - ஒதுக்கி வைத்த இரத்த உறவுகள், அநாதைகள். அனைவரையும் அரவணைத்து ஆறுதல் அளிக்கும் இல்லம். உத்தமர், உயர்ந்தவர் எங்கள் ஐயா கடவுளின் மறு அவதாரம். அவர் புகழ்பாடி வந்தவர். வலது பக்க அறையைக் காட்டினார்.

கதவு மணியை அழுத்தினார். “யெஸ் கம் இன்” ஆண்மை மிக்க கம்பீர்க் குரல். தள்ளாடி, தள்ளாடி உள்ளே நுழைந்தவள் வணக்கம் கூறி இருங்கிய சுருக்கம் விழுந்த விழிகளால் நோக்கினாள். அதிர்ந்தாள். உள்ளம் துடித்தாள்.

ஐகதீஸ்வரன்... ஏய்... லீலா எப்ப பார்த்தாலும் அம்மா புராணம் தானா? புகுந்த வீடு வந்தாயிற்று. புருஷனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்வியா? இப்படி கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டு ஆறு மாதம் கடந்தாயிற்று. எமக்குள் ஒரு உறவுமில்லை. கொஞ்சம் புரிஞ்சு நடந்துகொள்ளேன். அவள் புரிந்து நடந்துகொள்ளவில்லை.

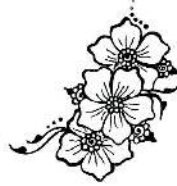
“எனக்கு என் அம்மா என்றால் உயிர் தெரியுமா? அவ கையால சாப்பிட வேண்டும், அவ பக்கத்துல படுக்க வேண்டும். அவ முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும், அம்மா வீடு தான் என் வீடு...” வளர்ந்த குழந்தையா இவள்.

தினமும் ரகளையோடு விடியும் பொழுது மறைந்துகொண்டிருந்தது. உணர்வுகளும் உணர்ச்சிகளும் நிறைந்த உத்தம ஆண்மகனை உதறி, அவனைப் புரிந்து, அறிந்து கொள்ளாமலே - தாயிடம் வந்துவிட்டாள்.

கால வேகத்தின் சுழற்சியில் அழகு, இளமை, அடங்காத்தனம் யாவும் திசைமாறி போய் தன்னந்தனிமையில் உறவின் புனிதம் அறிந்த போது காலம் தவறி போயிருந்தது.

ஜெகதீஸ்வரன் அவளை அறிந்துகொள்ளவில்லை. பெயரை பதிந்துகொண்ட போது மாத்திரம் நிமிர்ந்து ஒருமுறை பார்த்தார்.

போ அம்மா, இங்கு ஒன்றுக்கும் பயமில்லை உன் இஷ்டம் போல வாழலாம். என் இஷ்டம் போல வாழ்ந்துதான் இனிய வாழ்வை தொலைத்துவிட்டேன். உள்ளம் ஓலமிட தள்ளாடி தன் அறை நோக்கி விரைகின்றாள்.

15. நீலகங்கை

‘உறுதியும் உழைப்பும் உள்ளவனுக்கு வெற்றி திண்ணம்’ பாஸ்டரின் பொன்மொழிகள் மைதிலி வாழ்வில் பலித்துவிட்டது. மின்னஞ்சல் மூலம் கிடைக்கப்பெற்ற செய்தி ஆனந்த கடலில் மூழ்கடித்தது. பூரித்துப் போனாள். அவள் வாழ்வில் ஓர் அதிசயம்.

மைதிலி ஆசைப்பட்ட ஒன்றையும் இதுவரை அனுபவித்தது இல்லை. பொறுப்பற்ற பெற்றோருக்கு மூத்தவளாக பிறந்துவிட்ட கொடுமை. உதித்த நேரத்தை குறைபடுவதா? விதியை நோவதா? குடிகார தந்தை, ஊர் சுற்றி அம்மா. ஆண்கெட்டுப் போனாலும் பெண் பொறுப்போடு நடந்தால் வெற்றி நிச்சயம். இங்கே குடும்ப தலைவியே தலைகீழான போது???

“ஏய் மைதிலி பிள்ளைகளின் உடைகளைக் கொண்டு போய் நீலகங்கையில் அலசிவிட்டு காயப்போட்டு எடுத்துவா... அதற்கு முன், முற்றம் பெருக்கி வீட்டை பெருக்கி சமையலையும் முடித்து வை. நான் தெருவுக்குப் போய் மீன் வாங்கி வருகிறேன். அம்மா அமுல்படுத்தாத சட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தி தெருவில் கால் வைக்கிறாள். நேரம் சரியாக ஒன்பது மணி. அந்தக் கால்கள் திரும்ப வீட்டில் பதிய இரண்டரை ஆகும். ஊர்க் குருவி, சொண்டுமூட்டி பட்டங்கள் மிகப் பொருத்தம் தான்.

துணி மூட்டையை சுமந்தபடி, துள்ளல் நடையுடன் சென்றாள். நீலகங்கை தான் எத்தனை அழகு. வறியோர் உள்ளம் போல தாழ்ந்து, தவழ்ந்து சிறு சிறு கற்களை மின்னல் ஒளியில் மிளிர்வைத்து தெளிவாக பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. இருபுறமும் தென்னந்தோப்புக்கள். நீண்டயாந்து குலைகளைத் தள்ள மூங்கில்கள் தென்றல் காற்றில் இசைபாட கொஞ்சி மகிழும் கோகிலங்கள் குரல் இசைக்க, அஞ்சுதங்கள் காதல்

மொழி பேச, மூலிகை கலந்த தென்றலின் மனம் தழுவிச் செல்ல இயற்கை வரைந்த ஓவியத்தை சில நொடிகள் நின்று ரசித்தாள். உள்ளத்துக்கு நிம்மதியை அளிக்கும் சொர்க்கம். அதட்டும் அப்பா இல்லை. கூச்சல் போடும் அம்மா இல்லை. சகோதரர்களின் நச்சரிப்பும் முணுமுணுப்பும் தொல்லைகளும் இல்லை. அவள் மனதிற்கு அமைதியையும் நிம்மதியையும் அளிக்கும் சொர்க்கம். எத்தனை யுகங்கள் வேண்டுமானாலும் கரையில் இருக்கும் கற்பாறையில் அமர்ந்து கால்களை நீரில் நனையவிட்டு அமர்ந்திருக்கலாமே. சில பொழுதுகள் சிந்தித்தவள் தான் ஆடைகளை அலச தொடங்கினாள். தினமும் ஒரு மூட்டை ஆடைகள்.. அவளும் சம்பளம் வாங்காத வேலைக்காரி தான். முதுகை துளைக்கும் பார்வை உணர்ந்து திரும்பியவள் முகம் ஆம்பலாக மலர்ந்தது.

குறுகுறுக்கும் பார்வையுடன் மாதவன் - அவள் நண்பன், நல்லவன். அவள் கேட்ட விஞ்ஞான புத்தகங்களை சுமந்தவாறு, அவளுக்கே அவளுக்காக உதவிபுரியும் உத்தமன். பிரதிபலனை எதிர்பார்க்காத இவனைப் போல வேறொருவன் உலகில் இருப்பானா?

என்ன மைதிலி சிலையாகிவிட்டாய்? நீ கேட்டவை அத்தனையும் இதில் அடக்கம். அலசலை முடித்துவிட்டு வா.

மாதவன் அருகில் இருப்பதே அவளுக்கு துணிவை தரும். சமூகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் அந்த பாரிய பிரச்சனை அவள் மனதையும், மூளையையும் குழப்பிக்கொண்டே இருக்கும். எங்கும் வறியவர்களும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களும் தான் மிதிக்கப்படுவார்களா? ஒரு ஏழையின் எண்ணங்கள், இலட்சியங்கள், அபிலாஷைகள் நிறைவேறுவது கஷ்டமா? இறைவன் கூட கைநழுவவிட்டு விடுவானா? உள்ளம் தந்தியடிக்கும். அவளின் குழப்பங்களுக்கு பதில் அளிப்பவன் மாதவன் தான். உன்னால் முடியும் மைதி... முயன்று பார் முயன்று பார் ஊக்கம் அளிப்பவன். அவனுக்கும் அவள் அருகாமை ஓர் இனிமையை புதுமையை ஊட்டியது.

அவன் மட்டுமே உணர்ந்திருந்த தூய்மை காதல், கிராம மக்களின் பிரச்சனையை அக்குவேறு ஆணி வேறாக்கிய மைதிலி பெண்கள் கூட்டத்தின் கூச்சல் கேட்கவே மாதவனை போ என்று விரட்டும் பார்வையில் பார்த்தாள்.

எத்தனை ஆண்டுகள் மறைந்தாலும் நாகரீகம் வியாழனை தொட்டாலும் கிராமத்து கன்னியர்கள் காளை ஒருவனுடன் தனித்து சரசமாட, பயப்படத்தான் செய்கிறார்கள். மாதவன் மெல்ல புன்னகைத்தபடி மைதி நாளை 'கம்பஸ்' போய்விடுவேன். உன் வெற்றிச் செய்தியுடன் தான் எம் மறு சந்திப்பு. விடை பெற்றான். அவள் பார்வைக்கும் அர்த்தம் புரிந்தவன் போல்.

அவள் வெற்றிவாகைசூடிவிட்டாள். நீலகங்கையில் தாண்டவமாடிய குடிநீர் பிரச்சனை. ஆயிரத்து ஐநூறு குடியானவர்களின் வேதனையை போக்கி, ஆனந்தநீரில் முழுகடித்துவிட்டாள். "ஒரு நேர தேவைக்கு தண்ணீர் இல்லாவிட்டால் மனித இனமட்டுமல்ல அத்தனை உயிரினங்களும் அல்லல்பட்டு அவதிப்பட்டு தவிக்கின்றதே, நீலகங்கையின் ஏழை, எளிய குடியானவர்கள் எம்மாத்திரம்? அவர்களின் ஒரு வேளை உணவே நீராகும் போது அவர்கள் எங்கு செல்வார்கள்? கந்தை ஆடைகளுடன், ஆயிரம் பொத்தல்கள் அலங்கரிக்க பரட்டை தலையும், பஞ்சடைந்த கண்களுமாக குடங்களையும் மண் பானை, சட்டிகளையும் தகரப் பேணிகளையும் சுமந்து நீலகங்கையின் நீரை கொண்டுசென்று பருகி நோய்வாய்ப்பட்டு சோகமே உலகமாக உழன்று, சுழன்ற... அவர்களின் சோகம்... இவளின் துயரத்தையும் துன்பத்தையும் மறைக்க நீலகங்கையின் அழகிய கரையோரம் அவள் மனதில் உதித்த இலட்சியக் கனவு, நனவாகிவிட்டது. நீலகங்கையவளின் களங்கமற்ற சலனமற்ற தூய்மையான நீர் 'ஈழத் திருநாடெங்கும்' குடிநீர் போத்தல்களாக பவனி வரப் போகின்றது.

ஜனாதிபதியின் தலைமையில் அமைச்சர்கள் பலர் கொலுவீற்றிருக்க வண்ண மயிலாக மைதிலி அமர்ந்திருந்தாள்.

ஒவ்வொருவராக அவள் புகழ்பாடி கௌரவித்தார்கள். ஒருவன் வீழ்ந்துவிட்டால் மிதிக்க தயங்காத உலகம், உயர்ச்சியில் மதிக்க தவறுவதும் இல்லைதான். கழுத்து நிறைந்த மாலைகளுடன் நிற்கும் மகளைப் பார்த்து பெருமைப்பட்டு கதை அளந்து கொண்டிருந்தாள் தாய்... “நான் என் பிள்ளையை இந்த நிலையில் பார்க்க எத்தனை துன்பம் அடைந்தேன். அவள் பேச்சு தொடர்ந்துகொண்டிருந்தது. கடமையைச் சரிவரச் செய்யாவிட்டாலும் பச்சைத் தண்ணியில் அழகாக பலகாரம் சுடுகிறாள்தான். மூன்று நான்கு இருக்கைகள் தள்ளி இருந்த மாதவன் மனதிற்குள் சிரித்துக்கொண்டான்.

வாழ்த்துக்கள், பரிசுகளுடன் மேடையில் இருந்து இறங்கிய மைதிலி மாதவனை நோக்கி சென்றாள். மாதவா இந்தப் பரிசுகளும் வாழ்த்துக்களும் உன்னைச் சேர வேண்டியது. விழிகள் குளமாக அவன் பாதங்களை தொட்டு வணங்கினாள்.

மைதி... இந்தப் பரிசுகளை வாழ்த்துக்களை விட மிக சிறந்த பரிசு எனக்கு வேண்டும்... கேட்டால் தருவாயா என்றான். வியப்புடன் புருவங்கள் உயர்த்திப் பார்த்தாள். ஆம். உழைப்பால் உயர்ந்த நீ... நீதான் எனக்கு வேண்டும் மைதிலி... நாணத்தோடு தலை குனிந்தாள் சம்மதமாக...

16. மாடி வீடு

காலம் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும், செயலுக்கும் அர்த்தம் சொல்லித்தான் மறைகின்றது. சித்தார்த் முகத்தில் இளநகை. விழிகள் ஆர்வத்தோடும், ஆசையோடும் மாடிவீட்டைத் தழுவிச் செல்கிறது. பெரிய வரண்டா, அதை அடுத்து விசாலமான ஹோல், இருபுறமும் நான்கு நான்கு அறைகள், டைல்ஸ் பதியப்பட்ட சமையல் அறை, பாத்ரூம், டொய்லட் அறைகளின் கரையோரம் அம்மாவுக்குப் பிடித்த குண்டு மல்லிகையும் பவள மல்லிகையும் நட வேண்டும். அம்மா தலை நிறைந்த மல்லிகையோடு வலம் வந்த நாட்கள் ஒரு கணம் தோன்றி மறைந்தது. முகம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியோடு அம்மாவின் வதனம். வாழ்க்கையில் அவன் தாண்டி வந்த அவமானங்கள், சோதனைகள், வேதனைகள், இழிவுபடுத்தி பந்தாடிய அத்தனை உறவுகளுக்கும் அழைப்பிதழை அனுப்ப வேண்டும். அவன் போராடி பெற்ற வெற்றியை மகிழ்வோடு கொண்டாட வேண்டும். எண்ணப்பறவை மெல்ல மெல்ல சிறகை விரித்து உயரப் பறந்தது.

அவனுக்குப் பத்து வயது. சிவந்த நிறம், உருண்டை விழிகள், சிவந்த இதழ்கள், துரு துருவென்று இருப்பான். அந்த இளநகை அவனுக்கு தனியழகு. குண்டு கரங்களால் தாயின் கன்னத்தை வருடி. நெஞ்சில் முகம் புதைத்து, மடியில் இருந்து தான் பாடம் படிப்பான். அப்பாவின் பைக் சத்தம் கேட்டால் அம்மாவுக்கு பிரியாவிடை, அப்பாவின் தோளில் குதிரை, யானை சவாரி, முதுகில் அமர்ந்து ஹாய் ஹாய் என்று விரட்டியபடி சாக்லெட்டுகளை வாயில் போட்டுக்கொள்வான்.

“ஏய் சித்து அப்பாவை தேநீர் குடிக்க விடு” சாக்லெட் பதிந்த பற்களைக் காட்டி நையாண்டி பண்ணுவான். மகிழ்ச்சியான

குடும்பம், யார் கண்பட்டதோ? கோர விதியின் கரம் பட்டதோ..... வீதி விபத்தில் அவ்விடத்திலே பலியானார் அவன் அப்பா.

உறவுகளின் உண்மை தோற்றங்கள் வஞ்சனை, வக்கிரம் பிடித்த செயல்கள், விழிகள் குளமாக சித்து. இனி முன்வாசல் வழியாக செல்லாதே. பின்வாசல் நமக்குப் போதும்.

ஏனம்மா மாமா ஏதாச்சும் சொன்னாரா? கடுகு சிறிதானாலும் காரம். என்னமாய் யூகிக்கிறான். அம்மா முழு பூசணிக்காயை மறைத்ததை அவன் செவிகள் மூன்றாம் நாள் கண்டுகொண்டன.

ஏன் ராஜி வெள்ளை சேலையைக் கட்டிக்கிட்டு முழுவியளத்துக்கு நில்லாதே...! பிள்ளைகள் வேலைக்குப் போகிற நேரம். அவன் சித்தார்த் முகத்தில் முழிச்சா போற காரியம் உருப்பட்டால் போலத்தான். அவனை ஸ்டோர் ரூமிலேயே வைச்சிடு. தகப்பன முழுங்கின தரித்திரம்-மாமாவின் வாயில் உதிர்ந்த சுடு சொற்கள். உள்ளத்து குமுறல் தானே... வெடிக்கின்றன. புன்னகைத்தபடி மாமி அருகில்...

அவனை இழுத்துச் சென்று தூசி பிடித்த தட்டு முட்டுகள் நிறைந்த அந்த அறையினுள் கட்டிப்பிடித்து ஒவென்று கதறி அழுத காட்சி இன்று போல் நினைவில் ஒரு கணம் தோன்றி கண் சிரிட்டியது.

இல்லம் ஒவ்வொரு மனித உயிரின் இலட்சியம். களைத்து சோர்ந்து கடமை புரிந்துவரும் ஒருவனுக்கு அமைதியையும், நிழலையும் கொடுப்பது வீடே. ராஜேஸ்வரியும் இல்லத்தை ஆலயமாக வைத்திருந்தாள். கணவன் சுப்பிரமணியம் வீடு திரும்பினால் களை கட்டிவிடும். அவன் உழைப்பு சித்தார்த்தனை பிரபல பாடசாலையில் படிக்க வைக்க உதவியது. வருமானத்திற்கு ஏற்ற செலவு செய்து மிச்சம்பிடித்தாலும்..... அவனால் சொந்த மனை ஒன்றை கட்ட முடியவில்லை. விபத்தில் எதிர்பாராமல் கணவன் உயிர் இழந்த போதுதான் விபரீதம் புரிந்தது-எலி பொறியானாலும்

தனிபொறி என்று தெரியாமலா சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள்? கஞ்சியை குடித்தாலும் பரவாயில்லடா சித்து எமக்கென்று ஒரு ஓலைக்குடிசையாவது வேணுமடா கண்ணு.... நீ பெரியவனாகி ஒரு மண்குடிசையாவது கட்டித்தா. அம்மாவின் அழகை ஓயாத புலம்பல்.

வீடுகள் இன்றி அல்லல்படும் எத்தனையோ பேரை சித்து தன் பருவத்திற்குள் பார்த்துவிட்டான். வழியோரங்களில், கிழிந்த ஆடைகளுடன், ஒடுங்கி நடுங்கி, குளிரில் வாடி, வெயிலில் வதங்கி அகதி அநாதை என்ற நாமங்களுடன் அவன் ஒருபடி மேல் மாமா வீட்டில் வசிக்கும் அநாதை.

ஒரு பகல் பொழுது மாமி தட்டில் உணவைப் போட்டு கதவடியில் தள்ளிவிட்டாள். அம்மா எனக்கு இன்னும் ஒரு மீன் பொரியல் தாம்மா... நல்ல ருசியாக இருக்கிறது. வேண்டாம்டா கண்ணா, இது போதும் இல்லம்மா வேணும்.... எனக்கு வேணும்..! அடம்பிடித்து கத்த... ராஜேஸ்வரி மகனின் முதுகில் குத்தினாள். விக்கித்துப்போய் மிரண்டான். இரவில் கண்விழித்தப் பார்த்தபோது... அவனையே நோக்கி கண்ணீர் சிந்தியபடி அம்மா... கரங்கள் முதுகை வருட ஒன்றா? இரண்டா? நூறா? ஆயிரமா, அம்மா பட்ட வேதனைகளுக்கு அளவேது... இன்று இளைஞனாக... ஒரு பொறியியலாளனாக... சித்தார்த் மிளிர் தன்னையே தேய்த்து உருக்குலைந்து போன அம்மாவுக்கு அவன் அளிக்கும் அன்புப் பரிசு... மாடி வீடு...

ராஜேஸ்வரி பல வருடங்களுக்குப் பின் முகத்தில் புன்னகை தவழ விளக்கு ஏற்றுகிறாள். நாலாபுறமும் ஒளி சிதறி தெறிக்கிறது. கண்ணீர் துடைப்பான் தனயன்.

17. குருதட்சணை

ஔன்றைய மனிதர்கள் வெறும் இயந்திரங்களாக மாறிவிட்டார்களா? பந்தம், பாசம், அன்பு, மனித நேயம் இவைகளெல்லாம் ஓடி மறைந்துவிட்டனவா?

கீழே விழுகின்றவனைத் தூக்க ஒருவருமே இல்லை. மேலே ஓடுகின்றார்கள். என் வீடு, என் வாசல், என் குடும்பம், என் வயிறு எனப் பறந்துகொண்டே இருக்கின்றார்கள். மனிதர்கள் ஏன் இப்படி மாறினார்கள்.?

கடற்கரை மணலில் சாய்ந்திருந்த கார்த்திகேயனது சிந்தனையில் காலை நடந்த அந்தச் சம்பவமே இப்படி வலம் வந்தது.

‘பெற்ற தாயை கோழிக் கூண்டில் அடைத்து வைத்த ஒரு மகன்!’

பத்திரிகைச் செய்தி இது.

‘நர்சிங்ஹோயில் தாயை விட்டுச் சென்ற ஒருவன் பணத்தை மட்டும் அவளுக்கு ஒழுங்காக அனுப்பிக்கொண்டிருந்தான். எவரது தலையாவது தெரிந்தால் ‘என் மகன்’ என்று ஓடிச்சென்று கவலை தோய்ந்த முகத்தோடும், கலங்கிய கண்களோடும் திரும்புவான் அந்தத் தாய். தாய்ப் பாசத்திற்கு எல்லை ஏது? எதிர்பார்ப்பே ஏமாற்றமாகி கண்ணீர் சிந்திச் சிந்தி இன்று காலை இறந்து போனார்.’

கார்த்திக் M.B.B.S.ஐ இச் சம்பவம் ஏனோ ஆட்டம் காணச் செய்தது. அவனுக்கு ஒருவருமே இல்லை. யுத்தம் என்ற அரக்கன் தன் கோரப் பிடியால் அவன் குடும்பத்தையே அழித்துவிட்டான்.

“ஐயோ பசிக்கிறதே! சோற்றைக் கண்ணால் கண்டு மூன்று நாட்கள் ஆகிவிட்டன. பிச்சை போடுங்களேன்! பிச்சை! பிச்சை!”

தனக்கெதிரே நீண்ட இரு கரங்களையும் பார்த்தவன் திடுக்கிட்டான். அந்த வெள்ளை - சுருங்கிய தோல்கள்! பார்வை நிமிர்ந்தபோது அதிர்ச்சி!

விஸ்வலிங்கம் வாத்தியார்!

“சேர்! நீங்களா?”

விரரென்று எழுந்தவன் அந்தக் கரங்களைப் பிடித்துக்கொண்டான்.

“சேர்! இதென்ன கோலம்? நீங்களா பிச்சை எடுக்கின்றீர்கள்? ஐயோ! இதென்ன கொடுமை! ஆண்டவா!

அவன் மனம் ஓலமிட்டது. அவரை அணைத்துச் சென்று தன் நீல பென்ஸ் காரில் ஏற்றினான்.

அருகிலிருந்த ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்தவன், மரக்கறிச் சோற்றுப் பாசல் ஒன்றை வாங்கிக்கொண்டு ஓடி வந்தான். பசியாறிய பின் களைத்துப்போய் விழிகளை மூடி சாய்ந்துகொண்டார் வாத்தியார்.

‘பிறர் பசி பொறுக்காமை’

இது தமிழினின் உயர்ந்த பண்பல்லவா? காரை மெதுவாகச் செலுத்திய கார்த்திக்கின் சிந்தனை பத்து வருடங்கள் பின்னோக்கிச் சென்றது.

கம்பீர தோற்றம், நிமிர்ந்த நடை, கட்டபொம்மன் மீசை, விஸ்வலிங்கம் என்றால் அந்த ஆண்கள் கல்லூரியே நடுங்கும்.

வகுப்பிற்குள் கணித பாடம் நடந்தால் ஊசி விழும் ஓசை கேட்கும். அவரிடம் அடி வாங்காதவர்களே இல்லை..... கார்த்திக் மட்டும் விதிவிலக்கா?

அன்று சரஸ்வதி பூஜை. மாணவர்களுக்கெல்லாம் ஒரே கொண்டாட்டம். வாழைத் தோரணங்கள்! அலங்காரங்கள்! கூட்டல், கழுவல், பூமாலை கோர்த்தல்! அவலில் கல் பொறுக்குதல்! இவற்றை ஆண்கள் செய்வதில் ஒரு புதுமை! ஓர் இனிமை! வேலை முடிய இரவு பத்து மணி ஆகிவிட்டது.

மாணவர்கள் களைத்துப் போய்விட்டார்கள். விவேக் விவேகமான ஒரு யோசனை சொன்னான்.

எதிர் வீட்டுக் கனகம்மாவின் அந்த இளநீர் மரம் வெகு பிரசித்தமானது. திலிப், அரவிந், வினோத் காவல் நிற்க கார்த்திக் மரமேறினான்.

“டேய் கார்த்திக்! கட்டபொம்மன் வந்தாலும் வரும்! கெதியாகப் போடு!”

வினோத் எச்சரித்தான். இளநீர் ஐந்து ஆறு என்று கீழே விழ ஒரே ஆரவாரம். பத்தாவது விழுகின்ற நேரம் அங்கு ஏற்பட்ட மயான அமைதி கார்த்திக்கின் கவனத்தை ஈர்க்க, பயத்தோடு கீழே நோக்கினான்.

முழங்காலிட்டு மூவரும் மண்டியிட, விஸ்வலிங்கம் வாத்தியார் பிரம்புடன்

“A/L படிக்கும் கள்ளப் பயல்களா? சரஸ்வதிக்கா பூஜை செய்கின்றீர்கள்?”

சிங்கம் கர்ச்சித்தது.

“பத்துப் பத்துப் பிரம்படிகள். நால்வரும் பத்து மணிக்கு என் வீட்டில் நிற்கவேண்டும்”

“ஏன்டா! எமன் தோலை உரித்துவிடுமா?”

“உன் பேச்சைக் கேட்டு... ஐயோ! கொப்பருக்குத் தெரிந்தால் நாளையோடு நான் சரி!”

திலிப் முணுமுணுக்க பத்து இளநீரையும் சுமந்து கனகாம்பிகை கடையில் போட்டுவிட்டு வீடு திரும்பியதும், மறுநாள் பயந்து பயந்து வாத்தியாரின் அரண்மனை வீட்டின்முன் கை கட்டி நின்றதும்,

“என்ன சோலையப்பா அது? பூஞ்சோலையா, மாஞ்சோலையா?..... டேய்! பொடியங்களா? கர்ச்சனை கேட்டது.

இனி மீதி அர்ச்சனையாக்கும்!

நிமிர்ந்தவர்களுக்கு அதிர்ச்சி! குலை குலையாக இளநீர் கையில்! கொடுவாக கத்தியுடன் வாத்தியார்!

அவர் சீவி சீவித் தர.... இவர்கள் வயிறு முட்டக் குடித்தது. மரங்களில் தாவித் தாவி மாங்காய்களைப் பிடுங்கி மரத்தில் குத்திக் குத்தி தின்று சுவைத்தது.

கண்டிப்போடு கூடிய அந்த அன்புக் கடலுக்கா இந்த நிலை?

அறிவையும், ஆற்றலையும் ஊட்டிய பெருந்தகை!

ஓர விழிகளால் பார்த்தான் கார்த்திகேயன். பசியின் கொடுமை நீங்கிய நிலையில் கண்ணயர்ந்து போயிருந்தார் வாத்தியார்.

டிபூஷனுக்கு வரும் பட்டாம் பூச்சிகளுக்கு ‘ரொக்கட்’ விடுவான் திலிப். அவனுடைய காதல் கவிதைகளைப் பார்த்தால் கம்பனும் தோற்றுவிடுவான்.

ஒரு நாள் நளினிக்கு விட்ட 'காதல் ரொக்கட்' இவர் கையில் விழ, பெரும் அபத்தமாகிவிட்டது பயந்து தொடை நடுங்கிகளாக நிற்க....

“டேய் தம்பிகளா! காதல் புனிதமானது. கடையில் வாங்கும் சரக்கா அது? பார்த்தோம்... பல்லைக் காட்டினோம். தோளில் கை போட்டுக்கொண்டு சொக்லட் தின்றோம்... கன்னத்தில் இரண்டு முத்தம் பெற்றோம்.. என்பதல்லடா காதல்...”

எமது வாழ்க்கையில் இன்பத்திலும், துன்பத்திலும் ஒரு துணையாக விழிகள் மூடும்வரை எம்மோடு வரப்போகும் சிறந்த துணை அது. ஆகவே, அடக்கம், பண்பு, பாசம் நிறைந்த ஒருத்தியையே தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.

அதற்கு இதுவல்லடா காலம். பதினெட்டு வயதில் வருவது காதல் அல்ல. வெறும் இனக் கவர்ச்சி”

சிரித்தார். ஜோக்குகள் பல சொன்னார். ஒரு நண்பராக அறிவுரை சொன்ன ஆசான்.

ஆனால், அவரை ஒரு பெண் ஏமாற்றியிருக்கின்றாள் என்பதைப் பின் நாட்களில் தான் அறிந்தான். இல்லற வாழ்வின்றி சமூக சேவையாற்றி தன் கிராமம், தன் மக்கள் என்றெல்லாம் ஊருக்கு அள்ளி வழங்கிய வள்ளல்!

இன்றைய கால கட்டத்தில் வள்ளல்கள் எல்லாம் நடு வீதியில் நிற்கின்றார்கள். ஆனால், சுருட்டுகின்றவன் சுருட்டிக்கொண்டு, நீதி நேர்மையைப் பற்றி முழுக்கமிடுகின்றான்.

வீட்டு வாசலில் காரை நிறுத்தினான்.

“இறங்குங்கள் சார்!”

கைத்தாங்கலாக அழைத்துச் சென்றான். தள்ளாடியவரைப் பார்க்க சொல்லொணா வேதனை அடைந்தது மனம். இளமையில் இருக்கும் அந்தத் துடிப்பு வேகமெல்லாம் வயது போகப் போக எங்குதான் மறைந்து போய் விடுகின்றதோ?

“சேர்! நீங்கள் என்னோடு தங்கிவிடுங்கள்!”

வயதான உத்தமரைப் பேணுவதில் அவனுக்கு பெருமகிழ்ச்சி.

“தம்பி யுத்தத்தில் என்னுடைய அரண்மனை வீடு சுக்கு நூறாகிப் போனது. சோலை சுடுகாடாயிற்று. அகதியாக இங்கு வந்தேன். அந்த ஆறுபடை முருகன்தான் உன்னை அனுப்பியிருக்கிறான்.”

சொந்தங்கள் என்பன எப்படி உருவாகின்றன? தூய்மையான அன்பில்தானே! இருவரும் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கி மகிந்தார்கள்.

அன்று ஏகலைவன் தன் கட்டை விரலை குருதட்சணையாகக் கொடுத்தான்.

இன்று இதோ ஒரு கார்த்திக்!

18. சுமை தூங்கி

தீவா குட்டியின் “கள்ளமில்லா” வெள்ளைச் சிரிப்பில்
மயங்கி நின்ற - கவலைகளை மறந்து நின்ற மீனாட்சி

ஏய் மீனா..... மீனாட்சி வெளியே வா..... வா..... வா...
என்ற பேய் கத்தலில் முற்றத்துக்கு வந்தாள்.

தலைக்கேறிய மப்போடு, கண்கள் கொவ்வைப் பழமாக
சிவந்திருக்க.... தள்ளாடி... தள்ளாடி.... எங்கே ஓன் புருஷன்....
கடன்கார பாவி..... சண்டாளன், ஊர் பணத்தையெல்லாம்
சுருட்டிக்கொண்டு ஓடிவிட்டானா? கொழும்பில் கூத்திகளுடன்
கும்மாளம் அடிக்கிறான் - நீ..... நீ.... அவ பொஞ்சாதி.....
பிதற்றினான். ஏய் சின்னையா அளந்து பேச..... யாரிடம்
பேசுகிறோம், என்பது புரிகிறதா முறைத்தாள் மீனாட்சி.

அவன் குடிகாரன் வாயில் வந்ததையெல்லாம் கக்குறான்.
மேடையில் பேசுமாப்போல் கைகளை விரித்து, தன் வயிற்றிலேயே
குத்தி “என்னடி முறைக்கிற பெரிய பத்தினி தங்கமாட்டம்.....
புருஷனை ஒழுங்கா வச்சிருக்க தெரியாதவ ஓனக்கு என்னடி
வேண்டி கெடக்கு மொறைப்பு..... அடுத்த பொதன் கிழமை
வருவேண்டி... என் காச இருபதாயிரத்தை எண்ணி எண்ணி
வச்சுபுடு....” தள்ளாடி தள்ளாடி அவன் மலை முகட்டை நோக்கிச்
செல்ல..... இவள் சிலையாக நின்றாள். விழிகள் மட்டும் ஆறாகப்
பெருக்கெடுத்தது.

மீனா செல்லமாக, படித்த குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்த
பெண் - மான்குட்டி போல துள்ளித் திரிந்தவள், வானத்துப்
பறவைகளுக்கு நிகராக சுதந்திர வானில் சிறகடித்தவள்,
கள்ளமில்லா வெள்ளையுள்ளம், முல்லைச் சிரிப்பு, கருவண்டு

விழிகள் - தாயற்ற பெண்ணான அவளை “மூக்கையா” தாயுமானவராகப் போற்றி வளர்த்தார். அதிகமாகவே அன்பையும் செல்லத்தையும் பொழிந்தார். அதன் விளைவோ என்னமோ ஆறடி உயரமான நந்தகுமாரனைக் கண்டு அவனுடைய குறுகுறுப்பான பார்வையில் தன் நிலைமறந்து அவனையே மணப்பேன், கொக்கு ஒன்றே குறிபோல அடம்பிடித்தாள்.

மகள் மனம் வாடக்கூடாதே, அவள் வாழ்வின் மகிழ்ச்சிதானே மூக்கையனின் இலட்சியமே. தோட்டமே மூக்கில் விரலை வைக்க, கல்யாணம் தட்புடலாக நடந்தேறியது. நகைநட்டு, சொத்துபத்து மகளோடு தாரை வார்க்கப்பட்டது. பூரித்துப்போனாள் மீனாட்சி.

பூரிப்பும், மகிழ்ச்சியும் ஆறு மாதமே தொடர்ந்தது. மூக்கையாவின் இறப்பின் பின் நந்தகுமார் தன் சுயரூபத்தைக் காட்டத் தொடங்கினான்.

“மீனா அந்த பிஸினஸ் தொடங்கப் போகிறேன். நாம் கொழும்பிலேயே குடியேறிவிடலாம். இந்த தோட்டக்காட்டு பட்டிக்காட்டில் என் அழகுராணி வாழலாமோ?” என்று அடித்தளமிட்டான். நகைகள் ஒவ்வொன்றாக மறைய ஆரம்பித்தன. காணி, நிலம் கைமாறின. பணத்திற்காக மட்டும் மீனுவை நாடி வந்தான். அவள் கண் விழித்த போது, ஒரு குழந்தைக்கும் தாயாகிவிட்டாள்.

அவனோ பெண்கள் பலரோடு தொடர்புள்ளவன். பெருங்குடிகாரன்..... அவள் கேட்ட போது, அடியும் உதையும் பரிசாகக் கிடைத்தது. பொம்பிளையா இவள்..... இவளோடு குடும்பம் நடத்த ஏலாது..... பாருங்களேன், மூன்று மாதத்திற்கு ஒருமுறை வந்தால் சண்டையும் சச்சரவும்தான் என்றான்.

அவளுக்காகப் பரிதாபப்பட்டது ஒரு கூட்டம். பாவம் அழகான பையன் மயக்கிப் பிடிச்சாள்..... அவனின் குணத்தைப் பற்றியல்ல; வெளித்தோற்றத்தைப் பார்த்து.

அகத்தின் அழகு முகத்திலா தெரியுது இந்தக் காலத்தில்? பாவம் அந்தப் பொண்ணு மீனா அப்பன் கொடுத்த செல்லம் சீரழிஞ்சு போனா. அவளுக்கு வக்காலத்து வாங்கியது உண்மை, நீதியை உணர்ந்த கூட்டம்..... யார் எதைப் பார்த்து பேசி என்ன? அவளோ அம்புபட்ட மானானாள். துடித்தாள் - துவண்டாள் - நாளும் பொழுதும் துயரத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

எல்லா அநியாய செயல்களுக்கும் முத்தாய்ப்பு வைத்தது போல பதினொரு இலட்சம் ரூபாவை அங்கும் இங்கும் புரட்டிக்கொண்டு கொழும்பு சென்றுவிட்டான். மறைந்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான்.

அவள் வாசலில் தினமும் திட்டும், சாபமும்தான். சின்னையாவைப் போல பலர் - மண்ணை சுற்றிப்போட்டு, நீயும் உன் புள்ளையும் பாடையில் போக என்பான் ஒருவன் - என்ன பொம்பிளை! நீ. புருஷன் காசை ஒனக்கு தெரியாமலா வாங்கியிருப்பான். நல்லா சொகுசா சாப்பிட்டு உடுத்து, படுத்து..... எங்கட காசல..... உனக்கு சொகம் கேட்குதா? என்பாள் இன்னொருத்தி.....

மனம் வெந்து மரத்துப் போய்விட்டது மீனாட்சிக்கு. என்ன வாழ்க்கை இது.....? படிதாண்ட வேண்டியதுதான். பெண் அடிமையாக வாழ்ந்த காலம் மறைந்துகொண்டிருக்கிறது. கணவன் என்ற பெயரை சூட்டிக்கொண்டு, பெண்ணை இழிநிலைபடுத்தும் ஆணுக்காக, கல்லானாலும் கணவன், புல்லானாலும் புருஷன் என்று வாழ வேண்டுமா?..... பெண் மென்மையானவள். இனிமையானவள். அவளைப் போற்றத் தெரியாமல் கசக்கி விடுபவர்களை தாய்மை உணர்வோடு மன்னித்து உருக வேண்டுமா?..... முடிவெடுத்தாள்.

அவளுக்கு மிச்சமிருந்த ஒரே சொத்தான வீட்டை விற்று கடன்களை அடைத்தாள். மிகப்பெரிய சொத்தான திவாகரை சுமந்துகொண்டு தோட்டத்தைவிட்டே வெளியேறினாள்.

அம்மா இன்றைக்கும் என்ன சோறும் சம்பலும் தானா? கல்லூரி முடிந்து வந்த திவாகர் புத்தகங்களை மேசையில் வைத்தவாறே கேட்டான்.

திவாகர் கண்ணா எனக்கு சம்பளமடா. அதோட இந்த மாதம் கொழுந்து பிச்ச காசு எனக்குதான் கூட. ஒனக்கு பிடிச்ச கோழி கொழும்பும் வெண்டக்காய் பொரியலும்.

அம்மா என்றழைத்தவன் ஓடிவந்து தாயின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டான். பத்து வயது திவாகர் - ரூசித்து சாப்பிடும் மகனை விழி வாங்காமல் மீனாட்சி பார்க்க.....

அம்மா இந்த லயத்து காம்பராவையும் மாத்தம்மா..... பெரிய பங்களாவுல நானும் நீயும் குடிபோக வேண்டும்..... திவாகுவின் சின்ன ஆசை.

மாத்துவேண்டா கண்ணா மாத்துவேன்..... நீ சாப்பிட்டுவிட்டு போய்ப் படி....

பனித்தூறல் - பூமாரியாக பொழிய கூடையை சுமந்தவாறு மலை உச்சி நோக்கி ஏறுகிறாள். இரத்தம் உறிஞ்சும் அட்டைகள் அவள் விரல்களிடையே தஞ்சம் அடைகின்றன. ஆற்றிவு படைத்த மனிதர்களைவிட, இவை பரவாயில்லை என்றெண்ணினாளோ என்னவோ எட்டி எட்டி காலடி வைக்கிறாள் சுமைதாங்கியான மீனாட்சி.

19. உறவுகள்

விடிந்தால் காவ்யாவுக்கு கல்யாணம்.

திருமண மண்டபத்தில் ஆதிகாலை நான்கு மணி, ஒடியாடி வேலை செய்த இளைஞர்கள், ஆளுக்கொரு புறமாய் படுத்துக்கிடந்தார்கள். ஹாலில் “காத்தான் குடி வண்ண பாயிலும், அழகிய ஐமுகக் காளங்களிலும் உறவினர்கள் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

திவ்யா, உறவினர்களை வெறுப்போடு நோக்கினாள். பெற்றோர்கள் மீதும் கோபம் எழுந்தது. உறவுகள் வேண்டாம் நண்பர்கள் போதும் என்றால் கேட்டார்களா? மூலை முடுக்கெல்லாம் தேடி இரத்த சொந்தம் இரத்தம் இல்லாத சொந்தம் அழைப்பிதழ்களை வெற்றிலை வைத்து கொடுத்தார்கள். மூத்த பெண்ணின் நல்ல காரியம் ஐந்நூறு பேர் மட்டில் மண்டபம், வீடு நிறைந்த வழிந்தது.

சொந்த பந்தங்களை ஒதுக்க கூடாதடி எப்ப முளைத்த ப்ரணஸ் (Friend) கூச்சலுக்கும் கும்மாளத்துக்கும் தான் அதுகள். குறை, நிறை, கஷ்டம் என்றால் ஒடி வருவது உறவுகள் தான். தன் சகோதரங்களின் வருகையை எண்ணியபெருமை நூறுவாட்பல்பாக பிரகாசித்தது.

அப்பா அதற்கு மேல் ஒரு படி தன் சகோதரங்களின் புராணங்களையே பாடி மகிழ்ந்தார். மூத்த அண்ணன் பலசாலி நாலும் அறிந்தவன், தெரிந்தவன், அவனிடம் பொறுப்புக்களை நம்பி ஒப்படைக்கலாம்.

அக்கா சியாமளா பெருமைக்காரி தான் ஆனால் நல்லவள்.... தங்கை மிதுனா.

ஐயோ போதும் அப்பா, காது புளித்துப் போய்விட்டது. உங்க பரம்பரை பெருமைகள் கேட்டு, ஆளில்லா ஊருக்கு இலுப்பை பூ சக்கரையாம்.

திவ்யா, நிகினைப் பார்த்தாள் டேய் அண்ணா பூம், பூம் மாடு மாதிரி தலையாட்டிக் கொண்டு நிற்கிறாயே. பெரியப்பாவின் வண்ட வாளங்கள் தண்டவாளம் ஏறியது தெரியாதா? உனக்கு அத்தையைப் பற்றி சொன்னால் முப்பத்திரண்டையும் காட்டுகிறாயே, சண்டையில்லாமல் கலகத்தை மூட்டிவிடும் தாடகை....

திவ்யா வாயடிக்காதே வயசு பொண்ணு மாதிரி மரியாதையாக நட, அண்ணனை டேய், வாடா போடா என்றழைப்பது- மாப்பிள்ளை வீட்டார் கண்டால் என்ன பேசுவார்கள்...

உம் இனி மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கும் தட்டு தூக்க வேண்டும்.

உறவினர்கள் உறக்கம் கலைந்தால் தான் உண்மை முகங்களை காட்டுவார்கள்...

அப்பா கல்யாண டென்ஸனில் அங்கும் இங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்.

பார்வை வாசலில் பாய்ந்தது...

ஏண்டி “கௌசல்யா இன்னும் கோலம் போட்டு முடியவில்லை..... போய் காவ்யாவை ரெடி பண்ணிட்டாங்களா பார்- பூசணி கொடியாய் வாழ்க்கைப் பட்டவள், பூசணிக்காயாய் உருண்டு வந்தாள்.

“சும்மா தொண தொணக்காதீர்கள். எல்லா வேலையும் முடித்தாயிற்று.” உங்க உறவுகளை கண்டால் தலைக்கனம்” முகத்தை தோளில் இடித்தவாறு காவ்யா அறை நோக்கி விரைந்தாள்.

கெட்டிமேளம் முழங்க, நாதஸ்வரம் இசைக்க அழகு தேவதை
“காவ்யா”வுக்கு மூன்று முடிச்சைப் போட்டான் நவீன்.

அம்மா விழிகளில் பாசமும், சோகமும் கலந்த கண்ணீர்
எட்டிப்பார்க்க”

என் கண்ணை பட்டு விடும் என் குழந்தைக்கு என்னங்க அழகு
தேவதையாக.... ஆமா ஆமா அவள் எங்கள் குழந்தை ஆச்சே...

ஏண்டி திவ்யா, காவ்யா கணவனை ரசிக்கும் அழகைப் பாரேன்.
தோழிகள் கேலிப் பேச, உறவினர்களை நோட்டமிட்டுக்
கொண்டிருந்தவள் லேசாக புன்னகைத்தாள்.

அத்தை சியாமளா பட்டும் நகையுமாக பளபளத்துக்கொண்டு
அரட்டை அடிப்பது காதில் வந்து விழுந்தது.

காவ்யாவுக்கு நூறு பவுண் நகை தான் போட்டிருக்கிறான். என்
ராசாத்திக்கு முன்னூறு போட்டேனே, என் மருமகனை விட
இவன் அழகும் படிப்பும் கூடியவனாய் இருக்கிறான்... பொருமல்.

பெரியப்பா நெஞ்சை நிமிர்த்தி சால்வையை அடிக்கொரு
தரம் உதறி தோளில் போட்டபடி, ஏறு நடை நடந்து
வெற்றிலையை மென்று மென்று. துப்பினார். உந்த மணமேடை
அலங்கரிப்பு அழகாக இல்லை, சிவப்பு பூக்களை மூன்று தட்டு
அடுக்கியிருக்கலாம். அவள் கௌசிக்கு என்ன தெரியும் என்
தம்பியை கட்டிய படியால் இப்படியொரு வாழ்க்கை எரிச்சல்
பொறாமை எரிமலையாக வெடித்தது.

ஓங்கி தலையில் குட்ட வேண்டும் எழுந்த ஆவலை அடக்கியபடி
அருகில் வந்தாள்.

பெரியப்பா, கௌசி நிறையப்படித்தவள் பண்பானவள், அதானல்
தான் உங்க குடும்பங்களுக்கு அப்பா செய்வதை எல்லாம்
விட்டுக்கொடுத்து கொண்டிருக்கிறாள்.

எங்க அம்மாவை எங்க முன்னால் குறை சொல்ல வேணாம்.

முறைக்கும் பெரியப்பாவை புன்னகையுடன் பார்த்து பந்திக்கு போங்க. பெரியம்மாவும் எங்க குடும்பத்தை பத்தி அலசி ஆராய்ச்சி நடத்துறாங்க. அவர்களையும் கூட்டிப்போங்க.

திவ்யா, எனக்கு பாயில் இருந்து சாப்பிடமுடியாது, நிகினை கூப்பிட்டு மேசை போடச்சொல்லு... என்ற அத்தையை சாப்பிடாட்டி பரவாயில்லை அத்தை பாரசல் கட்டி தரச் சொல்றேன் என்றப்படி விரைந்தாள்.

உறவுகள் என்றால் தொல்லை தான் அவளும் பத்து வயது பிறந்த நாள் கொண்டாட்டங்களில் இருந்து பார்த்து வருகிறாள். சண்டைக்கென்றே படை எடுத்து வருகிறார்கள். எங்கும் எதிலும் பொல்லாப்பு குறை நன்மை சொல்வது எட்டிக்காய். ஏன் உறவுகள் இப்படிதான் இருக்குமா?

“எல்லா உறவுகளுக்கும் உங்களிடமிருந்து ஒரு எதிர்பார்ப்பு உண்டு அது நிறைவேறாத போது வெளிப்படும் அவ்வுறவுகளின் உண்மை முகம்” எங்கோ படித்த அந்த வாசகங்கள் மனதில் நிழலிட்டது.

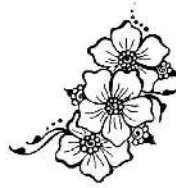
பெருமையடிக்கும் மாமா, கால் மேல் கால் போட்டபடி, தான் வெளிநாட்டில் புரிந்த சாகஸங்களை விலாவாரியாக சொல்லி கூடியிருந்த கும்பலை சிரிப்பலையில் மிதக்க வைக்க... கோணல் சொண்டை மேலும் வளைத்து” என்னங்க உங்க அக்காவுக்கு சிக்கனமே தெரியவில்லை இப்படியா கொட்டி தீர்ப்பது இன்னொரு பெண் பிள்ளை இருக்கா.. ஏதோ இவள் தான் இந்த குடும்பங்களை வழிநடத்திய மாதிரி அலட்டிக்கொள்ள. மாமா எழுந்து அவள் பின்னால் சேவகன் மாதிரி ஓட, திவ்யாவுக்கு விஷயம் புரிந்து பின் சென்றாள்.

“ஏன் அக்கா இப்படி கொட்டி தீர்த்திருக்கிறாய்? அள்ளி கொடுக்கிற கை.... மனைவியின் மன திருப்திக்காக நான்கு வார்த்தைகள்...

திவ்யா முறைத்தாள். மாமா இது எங்க வீட்டு விசேஷம், வருகிற விருந்தினருக்கு கிள்ளி போட்டு பழக்கமில்லை அம்மாவுக்கு, சிக்கனம் வேறு விருந்தோம்பல் வேறு... உங்களுக்கு புரியாது. வந்தோமா? வாழ்த்தினோமா, என்று வேலையை பார்த்து விட்டு கிளம்புங்க...

திருமணம் ஊரே மெச்ச நடந்து முடிய ஒரு வாரத்துக்கு பின் உறவினர்களும் குற்றம் குறைகண்டு கூட்டி களித்து, பெருக்கி விடைப்பெற....

திவ்யா தோழியரோடு அரட்டை அடிக்க அறைக்குள் சென்றாள்.

20. வேணுக்குட்டி

தமிழர்களால் ஒடுக்கப்பட்டு, ஒதுக்கப்பட்ட தமிழர்கள் வாழும் கிராமம். அறிவு பெருத்த மேதைகளும், அறிஞர்களும் இல்லை. பாமர மக்கள் வாழ்க்கையை வாழ்வதற்குரிய அறிவும், மனித நேயமும், துயர் கண்டால் துடித்து துடைக்கும் பண்புகொண்ட கருணை உள்ளங்கள் வாழும் புண்ணிய பூமி.

சரவணன் கிராம இளைஞனிடம் காணப்படும் குணங்கள் நிரம்பப் பெற்ற உரமேறிய இளைஞன் - அழகன், கடின உழைப்பாளி. தரப்படுத்தலில் ஒதுக்கப்பட்டதை துச்சமாக மதித்து வாழ வழி வகுத்து ஊரார் மாடுகளை மேய்த்து வந்தான். அநாதையான அவனுக்கு வருமானம் போதுமானதாக இருந்தது. உணவுக்குப் போக மிஞ்சியதில் சிறந்த நூல்களை வாங்கி அறிவைப் பெருக்கிக்கொண்டான். “கல்வி என்பது மதிப்பெண்களுக்காக மட்டுமல்லவே” - உணவை ‘பொன்னம்மா’ பாட்டியோடு வைத்திருந்தான். காரணம் இல்லாமல் இல்லை. பொன்னம்மாவின் பேத்தி ‘பாரதி’ அவன் உள்ளம் நிறைந்தவள்.

பொன்னம்மா பாட்டி பாய்பின்னி, சுளகு இழைத்து, பால் அப்பம் சுட்டு விற்று வாழ்ந்து வந்தாள். பொன்னம்மாவின் ‘பால் அப்பம்’ கிராமத்தில் பிரசித்தம். பொக்கை வாயோடு பொன்னம்மா முழுவியலம் ஊருக்கு மகிழ்ச்சி. சரவணனும் விடியற் காலையிலே பொன்னம்மா வீட்டு வேப்பமரத்து ‘பென்ஜில்’ அமர்ந்து விடுவான். ‘சுடச்சுட’ பால் அப்பம் வாய்க்கு ருசியாகவும் பாரதி ஓடியாடி செய்யும் கடமைகள் கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாகவும் விருந்தளிக்கும். ‘ஏன்டா’ சரவணா எத்தனை நாளைக்கு தனிக்கட்டையாக இருக்கப் போகிறாய்? பொன்னம்மா தான் கேட்டாள். அவன் உதடுகள் பிரிய.... ஏய் வேணுக்கண்ணா, என்

செல்லக்கட்டி சொன்னா கேட்கமாட்டாய். நில்லுடா, பாவாடையை முழங்காலுக்கு மேல் உயர்த்திப் பிடித்தபடி குட்டிக்கு நிகராகத் துள்ளி வந்தாள் பாரதி. இவன் விழிகள் அவள் 'வாழைத்தண்டு' கால்களைக் கண்டு ஒரு கணம் இமைக்கும் தொழிலை மறந்தது. இளமைக்குரிய குணமோ? எதிர்பால் மேல் ஏற்படும் ஈர்ப்பு.

வளவு முழுக்க மரதன் ஓடியது. வேணுக்குட்டி வெள்ளை வெளெரென பஞ்சு போன்ற உடலும், நீண்டு தொங்கிய காதுகளும், உருண்டை விழிகளும் அவளை திரும்பிப் பார்த்துப் பார்த்து தலையை சிலுப்பி, துள்ளித்துள்ளி உயரக் குதித்து குட்டியைப் போல அவளும் குதித்துப் பாய்ந்து துள்ளி எட்டி காதைப் பிடித்து 'அலாக்காக' தூக்கி அரவணைத்துக் கொண்டாள். வேணு ம்மே.... ம்மே... ம்மே குரல் எழுப்பி உரிமையோடு அவள் கன்னத்தோடு தன் முகத்தைத் தேய்த்தது. மடியில் இருத்தி பலா இலைகளை ஊட்டினாள். வேணுவின் மேல் அத்தனை அன்பு, பாசம், உயிர்.

சரவணன் புன்னகைத்தான். பொறவு ஆச்சி சொல்கிறேன். மனதிற்குள் ஒருத்தி இருக்கிறாள். பாரதி தலைசாய்த்து விழி உயர்த்தினாள். முல்லைப் பற்கள் தெரிந்தன. டேய் சரவணா உனக்கு நான்தான் என்றனவோ. வேணுக்குட்டியும் சரவணன் தோழனாகிவிட்டான். வேணுக்குட்டிக்கு 'முருங்கை இலையும் போடு' பாரதி. கொழுத்து மளமளவென்று வளர்வான். நிறைய புஷ்டியான குட்டிகளை ஈன வழி சமைப்பான். குட்டியின் முதுகை ஆதரவுடன் தடவியவாறு சொன்னான்.

"எனக்கும் நிறையப் பணம் வரும்". கலகலவென்று சிரித்தாள் பாரதி. அவள் இனிய பேச்சும், கலகலப்பும், விதம் விதமான சிற்றுண்டி வகைகளும், ஊட்டும் தைரியமும் வாழ்வில் ஒரு பிடிப்பை ஏற்படுத்த... அன்று சோவென்று மழை கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. மாடுகளை வயலில் இருந்து ஓட்டி வந்தவன் பார்வை, எதிரே தெப்பமாக நனைந்து வந்துகொண்டிருந்த பாரதி மேல் படர்ந்தது.

ஏன் பாரதி மழைக்குள் எங்கே போகிறாய்? வேணுக்குட்டியைக் காணோம். விம்மலுக்கிடையே சொன்னாள். நான்கு மணித்தியாலமாக தேடுகிறேன். சரி, பட்டியில் இதுகளை விட்டு வருகிறேன்.

அரை மணித்தியாலத்தில் விரைந்து வந்தான். வா போய் தேடுவோம். முட்டைகள், குழி குன்றுகள் எங்கு தேடியும் காணவில்லை. விழிகளும் மழைக்குப் போட்டியாக நீரைச் சொரிந்தன.

அடர்ந்த புதர் ஒன்றுக்குள் முனங்கல் சத்தம் மெல்லியதாகக் கேட்டது. ஓடிச்சென்று எட்டிப் பார்த்தவள் வீரிட்டாள். வேணுக்குட்டி, வேணுக்குட்டி இரத்தம் கழுத்தில் இருந்து சொட்டச்சொட்ட விழிகள் மேலே சொருகி மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்க ஐயோ மடியில் தூக்கி வைத்தாள். அதன் கழுத்தில் நாய்களின் கோரப் பற்கள்.

குட்டி மெல்ல விழி திறந்து அவளைப் பார்த்தது. முனங்கல் அதன் விழியோரங்களிலும் நீர் கோடுகள். “பாசம் மனித உயிர்களிடம் மட்டுமா இருக்கிறது. ஐந்தறிவு படைத்த ஜீவன்களிடம் எதிர்பார்ப்பின்றிய அன்பு வெள்ளம்” ம... ம... ம... மே... பாதி முடிய விழிகளிடையே உயிர் பிரிந்தது. துடித்து துவண்டாள்.

அவளை ஆறுதல்படுத்த எத்தனையோ முயற்சிகளை மேற்கொண்டவன் தோல்வியைக் கண்டு அவளைத் தூக்கி சிறு கதழுவிக் கொண்டான். அவர்கள் பிரிந்த போது ‘பாரதி சரவணன்’ ஆகியிருந்தாள்.

பயப்படாதே பாரதி விரைவில் தாலி கட்டிவிடுகிறேன். “வரம்பு மீறி விட்டோமோ சரவணா... ஆனால், விதி வரைந்த ஓவியத்தை அவர்கள் உணரவில்லை.

அமைதி நிறைந்திருந்த அந்த பனங்காட்டு கிராமம் அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. அன்றைய விடியல் விசித்திரமாக்கப்பட்டது.

எறிகணைகளும், குண்டுகளும், வேட்டுச் சத்தங்களும் அப்பாவிகள் என்ன ஏதென்று அறியாமல் சுருண்டு விழுந்தார்கள். வீதியெங்கும் மனித உடல்கள், கால்நடைகள் சிதறி ஓடின. அப்பம் சுட்டுக்கொண்டிருந்த பொன்னம்மா வைத் தாக்கியது ஷெல் ஒன்று. “பாரதீ... பாரதீ...” சுருண்டு சாய்ந்தாள் பொன்னம்மா பாட்டி. வெளியே ஓடி வந்த பாரதி திடுக்கிட்டாள்.

எதிரே சரவணன் குண்டு தாக்கப்பட்டு இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட நிலத்தில் தவழ்ந்து தவழ்ந்து வந்து கொண்டிருந்தான். கொடுமை, மகா கொடூரம். மனிதனை மனிதன் வதைக்கும் மிருக குணம். வேதனை முனங்கல். ஐயோ சரவணா, பதறித் துடித்தாள். பாட்டியின் உயிரற்ற உடல் ஒரு புறம். பாசத்தை ஊட்டி உயிராக்கியவளை விட்டு, கருணையையும் அன்பையும் காதலையும் அள்ளிச் சொரிந்தவனை ஓடிச் சென்று அரவணைத்தாள்.

அழகிய கோலமாக மிளிர்ந்த கிராமத்தை அலங்கோலப்படுத்தி சின்னாபின்னமாக்கி விரைந்த காதையர் கூட்டம். பயங்கரவாதிகளைப் பிடிக்கிறோம் காரணம் காட்டி, பயங்கரவாதிகளாக மாறிச் சென்ற கொடூரம். கவரி மான்களாக துள்ளித் திரிந்தவர்கள் கற்பிழந்து கதறிய கதறல். மொழியைக் காரணம் காட்டி காடைத்தனத்தை கட்டவிழ்த்த வஞ்சனை.

மெல்ல மெல்ல விழிகள் விரிந்தன. மருந்தின் நெடி வெண்புறாக்களாக தாதியர், வெற்றிப் புன்னகையோடு வைத்தியர். அவன் உயிர் பிழைத்துவிட்டானா? விழிகள் ஆவலோடு பாரதியைத் தேடி அலை பாய்ந்தன. அதோ ஒரு மூலையில் அவன் பாரதி. உலகத்து சோகமெல்லாம் வதனத்தில் பிரதிபலிக்க அருவியாய் விழிநீர் சொரிய துடிக்கும் உதடுகள் எதையோ சொல்லத் தவிக்குமாம் போல ஓடிவந்து கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டாள்.

எட்டு நாட்களுக்குப் பின் கண் விழித்திருக்கிறான். இடுப்பை அசைக்க முடியாத வலி. “குண்டு அகற்றப்பட்டிருந்தது”. ஆனால்,

இடுப்புக்குக் கீழே இயக்கம் இல்லை. இயங்க முடியாது.....
மாதங்கள் இரண்டு உருண்டோடி மறைந்தன.

“பாரதி என்னை மறந்துவிடு” உன் வாழ்க்கை மலர்ந்து மணம் பரப்ப வேண்டும். அவன் வாயை தன் கரங்களால் பொத்தினாள். “இது வெறும் நட்போ பாசமோ இல்லை. சொந்தமோ உறவோ இல்லை. அதற்கும் மேலான உயிருக்குயிரான காதல். உடலும் இணைந்துவிட்டதே சரவணா”. “என்னில் நீயும் உன்னில் நானும், மறக்க முடியுமா அந்த சில நிமிடங்களை. அந்த பொழுதின் இனிமை....” “என் வயிற்றில் உன் வாரிசு” காதில் கிசுகிசுத்தாள். பூரித்துப் போனாள்.

இருவர் மனக்கண்ணிலும் ‘வேணுக்குட்டி’ துள்ளித்துள்ளி பாய்ந்து பாய்ந்து திரும்பிப் பார்த்துப் பார்த்து உன் உயிரை எனக்காகவா? கொடுத்தாய் வேணுக்குட்டி. விழி நீரை சுண்டிவிட்டாள் பாரதி.

சரவணனுக்கு ஒரு தொழிலும் செய்ய முடியாத நிலை... கடலை, ஐஸ்கிரீம் விற்க வண்டியில் சென்றால் பாதுகாப்பில்லை என்ற சட்டம். அதுதான் நாளுக்கு நாற்பது விபத்துக்கள் நிகழ்கின்றனவே. உழைத்து வாழத் துடித்தவனை வஞ்சகர்கள் முடமாக்கிவிட்டனர்.

“பாரதி கால்நடைகளோடு வயலுக்கு சென்றாள். வாழ்க்கையில் எதிர்நீச்சல் போடும் கூட்டத்தில் இன்னொருத்தி....???

21. பூஞ்சோலைப் பூங்குயில்!

பூஞ்சோலைக் கிராமம் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஆயிரம் கிராமங்களில் ஒன்று. கிராமங்களின் அழகும் அமைதியும் இங்கும் குடியிருந்தது. இயற்கை அன்னை அழகாகக் கோலம் வரைந்திருந்தாள்.

நீண்டுயர்ந்த தென்னைகள், குலை குலையாகக் கனிகளைக் கொண்ட மாஞ்சோலைகள், கப்பல்-சீனி இன வாழைத் தோட்டங்கள், பச்சைப் பசேலென்ற வயல்கள், சல சலத்தோடும் அருவிகள், மணம் வீசும் மல்லிகை, முல்லை மற்றும் மனோரஞ்சித மலர்கள், பெயருக்கேற்ப பூஞ்சோலையாகவே மிளிர்ந்திருந்தது அக் கிராமம்.

வட கரையில் பிரசித்தி பெற்று விளங்கும் கண்ணகி ஆலயமும், கிழக்குப் பகுதியில் குடியானவர்களின் பல குடிசைகளும், தென்பகுதியில் சிதறலாய்ச் சில சில்லறைக் கடைகளும் அமைந்திருந்தன. மேற்குப் பகுதியோ பற்றைக் காடாக வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.

கிராமத்தின் மத்தியில் மாஞ்சோலைகளுக்குள் அமைந்திருந்தது; பச்சை வர்ணம் பூசிய அந்த வீடு.

மீண்டும் ஒருமுறை விலாசத்தைச் சரிபார்த்துக்கொண்ட ஜோதினி. அவ் வளவுக்குள் நுழைந்தாள், மனம் திக் - திக் என அடித்துக்கொண்டது. ஆபத்து யார் உருவில் எந்த வடிவில் உருவெடுக்குமோ?

ஜோதினி இருபத்து மூன்று வயது நிரம்பிய கன்னி மயில். அவள் கயல் விழிகள், ஆயிரம் கவிதைகளை வடிக்க

கவிஞர்களை ஊக்குவிக்கும். கொவ்வை இதழ்கள், மலர்ந்தால் தாமரை முகிழ்ந்ததைப் போல் தோன்றும்.

அந்தக் கன்னங்கள், தக்காளிப் பழங்களா என்ன? பாயும் கருங் கூந்தல் - வண்ண மயிலை நினைவில் எழுச் செய்யும். இந்த மயில் ஏன் இங்கு வந்தது? எல்லாமே காரணத்தோடு தான்.....

வாசல் படியேறிய ஜோதினி, மெல்லக் கதவைத் தட்டினாள். உள்ளத்தில் தோன்றிய பயத்தை அதட்டி அடக்கினாள். மெல்லிய காலடி ஓசை நெருங்கி வந்தது. கதவைத் திறந்தவளுக்கு ஐம்பது வயது இருக்கும். சிநேகத்துடன் புன்னகைத்தாள்.

“நான் கொழும்பில் இருந்து வருகின்றேன்!”

“வாங்கம்மா! ஐயா அறிவித்திருந்தார். எல்லாமே ஒழுங்குபடுத்தியிருக்கு. உங்கள் விருப்பப்படி தங்கலாம்.”

செங்கதிரோன் யன்னலுக்குள் எட்டிப் பார்த்த பின்புதான் மெல்லக் கண் விழித்தாள் ஜோதினி. அவள் எண்ணமெல்லாம் நிறைந்திருந்தவன். அரசாங்கத்தால் முத்திரை குத்தித் தேடப்படும் அவன் பெயர்கூடத் தெரியாத அவனை இவள் தேடி வந்திருக்கின்றாள்.

பூஞ்சோலைக் கிராமத்திற்குள் ஒளிந்திருக்கின்றான் என்பது மட்டும்தான் அவளுக்குக் கிடைத்த ஒரே ஒரு ஆதாரம். மகா முரடன், எதற்குமே அஞ்சாதவன். இறால் தலையைக் கொய்வதைப் போல் மனிதத் தலைகளைக் கொய்துவிடுவான். கொலைப் பாதகன்....!

மனிதர்கள் எல்லோருமே மழலையாக உதிக்கும் போது நல்லவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இடையில் ஏன் மாறிவிடுகின்றார்கள்? இந்தச் சமூகம், நாடு, அரசாங்கம் போன்ற அமைப்புக்கள்தான் இவர்களை மாற்றி உருக்குலைத்து விடுகின்றனவா? அல்லது ‘உன் தலைவிதி இதுதான்’ என்று

அந்த இறைவனே எழுதி அனுப்பி விடுகின்றானா? எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு இதுவும் ஒரு திருவிளையாடலோ?

இதமான குளிரும் மாஞ்சோலைக் காற்றும் அவளைப் படுக்கையில் புரண்டுகொண்டிருக்கச் செய்தன. எண்ணங்களோ முகம் தெரியாத அவனை வட்டமிட்டது.

“அம்மா! தேத்தண்ணி குடிக்கிறீங்களா?” பார்வதி எட்டிப் பார்த்தாள்.

“நான் குளித்துவிட்டு, கிராமத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கப்போக வேண்டும். சாப்பாட்டையும் ரெடி பண்ணுங்க”

என்ற ஜோதினி சீக்கிரமாகக் படுக்கையை விட்டு எழுந்து குளியலறையை நோக்கிச் சென்றாள். குளிரந்த நீரை மொண்டு தலையில் ஊற்றும்போது, அவளது எண்ணம்,

‘அவன் எப்படியிருப்பான்? அவள் கற்பனையில் ஓர் உருவம். பற்றைத் தாடி, முரட்டு விழிகள், தடித்த உதடுகள், சிரிப்பே இல்லாத பயங்கர முகம். நிச்சயம் அவன் இப்படித்தான் இருப்பான். அயோக்கியன் முகம் இப்படித்தான் இருக்கும்.’ இவ்வாறு கணக்கிட்டாள்.

அக் கிராம மக்கள் சிறிதும் வஞ்சகமற்றவர்கள். அந்நியரை அனுசரிப்பதிலும், வரவேற்பதிலும் மகிழ்ச்சி கொள்பவர்கள். ஜோதினியை சிநேகப் பார்வையுடன் நோக்கினார்கள்.

புன்னகைத்தார்கள். தமிழரின் விருந்தோம்பல், பண்பு புஞ்சோலை மக்களிடம் மட்டும் இல்லாமல் போய்விடுமா என்ன?

“இந்தாம்மா! கறுத்தக்கொழும்பான் மாம்பழம் சாப்பிட்டு நீதானே பச்சை வீட்டு பங்களாவுக்கு வந்திருக்கும் பெண்!”

அன்போடு விசாரித்தபடி சில மாம்பழங்களைக் கொடுத்தாள் அந்த இளம் பெண். திங்கள் முகம்கொண்ட அப் பெண்ணைச்

சிநேகம் பிடித்துக்கொண்டாள் ஜோதினி. அப் பெண் மூலம் நிறைய விடயங்களையும் அறிந்துகொண்டாள்.

“பூஞ்சோலையில் பாதி ஜனங்கள் அகதிகளாக வந்து குடியேறியவர்கள்தான். மட்டக்களப்பு, திருகோணமலைப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த சிலர் யுத்தம் காரணமாக இன-ஜன பந்துக்களை விட்டு, தாரமிழந்து, தங்கள் சொந்தங்களை இழந்து, கை கால்களை இழந்து...”

ஐயையோ!.. தமிழனுக்கு ஏன் இந்தக் கொடுமை? அவன் என்ன பாவம் செய்தான்? தமிழனாக, இந்த ஈழ மண்ணில் பிறந்த குற்றத்திற்காக....”

உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசிய அப் பெண்ணைப் பார்த்துக் குலுக்கினாள் ஜோதினி.

“ஏய்!.. ஏய்! என்னம்மா..?”

குலுங்கிக் குலுங்கி அழுத அவள் தொடர்ந்தாள்.

“நான்கூட ஓர் அநாதை. ஒன்றுமே அறியாத என் பெற்றோரை இராணுவம் அடித்த ஷெல் என்னிடமிருந்து பிரித்துவிட்டது. என்னை ஆதரிக்க எவருமேயில்லை.

அன்பு செலுத்த ஆள் இல்லை. இங்கு வந்த அகதிகளில் ஒருத்தியாக வந்த என்னை அன்போடு வரவேற்று, இந்த ஓலைக் கொட்டிலைப் போட்டுத் தந்தவர்”

பற்களால் தன் உதடுகளை இறுகக் கடித்தாள்.

“ம்! யார் உனக்கு இவ்வுதவியைச் செய்தவர்?” ஜோதினி காரியமே கண்ணாகக் கேட்டாள்.

“அதை நான் என் வாயால் சொல்லமாட்டேன். அந்த உத்தமரை நேரடியாகவே உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன்.

வெள்ளிக்கிழமை என்னுடன் கண்ணகி அம்மன் கோயிலுக்கு வாருங்கள்!”

“ஆமாம். என்னென்னவோ பேசிவிட்டோம். உன் பெயரை நான் இன்னும் தெரிந்துகொள்ளவில்லையே!...”

“என் பெயர் சங்கீதா. நீங்கள் உங்களைப் பற்றி ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே!...”

‘நான்..’ புரட்சிப் பத்திரிகை நிர்வாகர். ஓய்வு காலத்தை இங்குகழித்து, கதைகள் எழுதலாமென்று வந்திருக்கின்றேன்!

‘பூஞ்சோலை ரொம்பவும் அழகான கிராமம் அல்லவா?’

“பூஞ்சோலை மட்டுமா? இங்குள்ள மக்களும்தான். மிகுந்த அன்பும் அழகும் உள்ளவர்கள்”

ஜோதினியின் விழிகள் கிராமத்தின் நாலாபுறமும் சுழன்று தேடின. அந்த முகத்தைக் காண முடியவில்லை. முகம் கண்ணில் படவும் இல்லை.

ஆள் ரொம்பப் பொல்லாதவனாக இருப்பானோ? மறைந்து திரியும் மாயாவியோ?... தீர்க்கமாய்ச் சொன்னார்களே! இங்குதான் எங்கோ மறைந்திருக்கின்றான்! கண்ணில் படாமலா போய்விடுவான்? அதுவும் இந்த ஜோதினி கண்ணில்!!!!

அன்று வெள்ளிக்கிழமை! கண்ணகி அம்மன் சந்நிதியில் கரம்கூப்பி நின்றாள்.

அம்மனே! துஷ்டர்களை அழிக்கும் தேவியே! என் விழிகளில் அவனைக் காட்டமாட்டாயா? அந்தத் தேசத் துரோகியைப் பிடித்து அரசிடம் ஒப்புவித்து, நான் மெடல் வாங்கி..

“ஐயையோ! என் பிள்ளை...!”

திடீரென ஒலித்த குரல் இவளைத் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. மூன்று வயதுக் குழந்தையொன்று தத்தித் தத்திப் படிகளில் இறங்கிக் குளத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தது. தற்செயலாக வழக்கிவிட்டால் குளத்திற்குள் விழவேண்டியதுதான். ஜோதினி ஒரே எட்டில் பாய்ந்து குழந்தையை அணைத்துக்கொண்டாள். அவள் போதாக் காலம்...

அவள் கால்கள் அங்கு கிடந்த வாழைப்பழத் தோலில் வழக்கி... படிகளில் உருண்டு.. உருண்டு.. இறுதியாக இரு தூய வெள்ளைப் பாதங்களினால் தடுக்கப்பட்டாள். அதேவேளை குழந்தையை அவள் நெஞ்சோடு அணைத்து எதுவித ஆபத்தும் இல்லாமல் காப்பாற்றியிருந்தாள். மெல்ல நிமிர்ந்த அவளது விழிகள் அக்கூரிய விழிகளைச் சந்தித்தன.

“அம்மா புண்ணியவதி..! என் பிள்ளையைக் காப்பாற்றினாயே!”

குழந்தையின் தாய் குழந்தையைப் பெற்றுக்கொண்டு அவளை வாழ்த்தினாள்.

“தம்பி கார்த்திகேயா! உனக்கும் நன்றியப்பா!”

‘கார்த்திகேயன்!’ நிமிர்ந்தாள் ஜோதினி.

சிவந்த வதனம் நெற்றியில் புரண்டுவிழும் முன் கேசம். கூரிய விழிகள். அதில் மட்டும் என்ன இத்தனை கூர்மை? நேருக்கு நேராக நோக்கியவள்

“நன்றி!”

என்றாள். அதே வேளை கீழே எழுந்த இரைச்சல் அவள் கவனத்தைத் திசை திருப்பியது. அங்கே கூரிய வாளைத் தூக்கியபடி முரட்டு இளைஞனொருவன் நின்றிருந்தான். அவள் கற்பனையில் வடித்திருந்த அந்த முரடன்.... அதே முரட்டு

உருவம்... கொலை பாதகன்.. அவள் தேடும் கொலைகாரன்....
நிச்சயமாக இவன்தான்!

மேலே ஓடினாள் ஜோதினி!... சுவர் ஓரமாக மறைந்து நின்று
கீழே எட்டிப் பார்த்தாள்.

“ஏய்! யாராவது இங்கிருந்து போலிசுக்குத் தகவல்
கொடுத்தீர்கள்...! உங்கள் எலும்பு மிஞ்சாது. நொறுக்கிவிடுவேன்!
எது நீதி? எது? நியாயம்? எது உண்மை? எனக்குத் தெரியும்!
புனர்வாழ்வு முகாமுக்குள் புகுந்து தமிழ் இளைஞர்களைத்
துண்டுதுண்டாக வெட்டிக் கொன்றிருக்கிறார்கள்! நெருப்பில்
உயிரோடு போட்டு எரித்திருக்கிறார்கள்! இதைக் கேட்ட பின்னும்,
இவற்றைப் பத்திரிகைகளில் படித்த பின்னும் எம்மவரின் நிலைபற்றி
உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா? யாரிடம் பாதுகாப்புக் கேட்பது?
வேலியே பயிரை மேயும் போது...”

சொல்லிக்கொண்டே வாளை அங்கிருந்த கல்லொன்றில்
மேலும் தீட்டிக் கூர்மையாக்கினான். கூடியிருந்த மக்கள்
மௌனமாகக் கலைந்தனர். ஜோதினி படியருகே சந்தித்த
வாலிபனைத் தேடினாள். அவனையும் அங்கு காணோம்.

மெல்லப் படியிறங்கியவள் அக் காட்சியைக் கண்டு
திடுக்கிட்டு கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு மீண்டும் பார்த்தாள்.
அந்த முரடனுக்குக் கறுத்தக்கொழும்பான் மாம்பழம் கொடுத்து
சிரித்து சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள் சங்கீதா!

படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு படுத்தும் நித்திரை வரவில்லை
அவளுக்கு. அந்த வெள்ளைப் பாதங்களின் கொள்ளையழகு!
விழிகளின் கூர்மை! இதழ்களில் மலர்ந்த இனிய புன்னகை!
அவனை மீண்டும் பார்க்க வேண்டும்போல் ஏங்கியது அவள்
உள்ளம். ஏன் இந்த ஏக்கம்! அவளுக்கே புரியாத புதிராய்
இருந்தது.

‘கார்த்திகேயன்!...’ மெல்ல உச்சரித்துப் பார்த்தாள். உதடுகள் தித்திப்பது போல் இருந்தது. அதே நேரம் அந்த முரடனும் மனக் கண்களில் தோன்றினான்.

‘சங்கீதாவை வைத்தே இவனை மடக்கிப் பிடிக்கிறேன்! இவன் கரங்களில் விலங்கு மாட்டி இழுத்துச் செல்ல வேண்டும்.

வானைத் தூக்கிவிட்டால் எல்லாரும் வீரனாகிவிட முடியுமா? அவனைச் சந்திக்க வேண்டும். அந்த முரடனோடு பேச வேண்டும்....’

மீண்டும் கார்த்திக்கின் அழகுத் தோற்றம்! அழகிய பட்டு வேட்டிக்கிடையே அந்த அழகிய பாதங்கள்! அதைத் தொட்டுக் கும்பிட வேண்டும் போலிருக்கே! அந்த அழகு நெற்றியில் விழுதிக்கிடையிலே இடப்பட்டிருந்த சந்தனப் பொட்டு! ஓ! தூய தமிழனோ?

அந்த முரடனின் முரட்டுக் கரங்கள்! வாள்! சங்கீதா முனங்கியபடியே விழிகளை முடினாள். மறுநாள் சங்கீதாவைச் சந்திப்பதற்காக அவளது குடிசை நோக்கிப் புறப்பட்டாள்.

“அவன் பெயர் சரவணன். எம். ஏ. பட்டதாரி. யாழ் மண்ணில் தமிழனாகப் பிறந்ததுதான் அவன் செய்த தவறு. மேலும், அவன் மலயகத்தில் ஆசிரியனாகப் பணி புரிந்தது அதை விடப் பெரிய தவறு. சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்டு அவன் அனுபவித்த வேதனைகள்! பட்ட அவமானங்கள்!

இவைகள் அவனை விரக்தியின் எல்லைக்கே கொண்டுவந்து விட்டன. ஒன்றுமே அறியாத அப்பாவியான அவனுக்கு ஏன் இந்த அடியும் புண்களும்? எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டு இந்தப் பூஞ்சோலைக்குள் இருக்கிறான்.”

இவ்வளவும் சங்கீதா கூறி இவள் அறிந்துகொண்டவை. ஆனால், இவன் ரயில் நிலையத்தைக் குண்டு வைத்துத் தகர்க்க முயன்றவன். அமைச்சர்களைக் கொல்ல முயன்றவன். தீவிரவாதி.

அரசாங்கம் வலை விரித்திருக்கும் கொலைகாரன். பாடசாலைக்குக் குண்டு வைத்து ஐநூறு மாணவர்களைப் பலியாக்கியவன்!

குடிசையை நெருங்கியவள் உள்ளே எட்டிப் பார்த்தாள். சரவணன் கையில் 'செங்கோல்' புத்தகம். உரக்கப் படித்துக்கொண்டிருந்தான்.

“இன்றைய கல்வி கொலைக் கல்வி! ஏனெனில், தாவீது கோலியாத்தைக் கொன்றான். எனவே, நீயும் கொல்லலாம்! வெல்லலாம்! என்றுதான் பாடங்களில் கற்பிக்கப்படுகின்றது. இன்றைய கல்வி போட்டி, பொறாமை ஊக்கிக் கல்வி!

ஏனெனில், ஐந்தாம் தரப் புலமைப்பரிசில் பரீட்சையில் வெற்றிபெற வேண்டும். அதற்காக உன் அறிவைக் காட்டாதே என்பது சில கல்வியாளர்களின் எழுத்தில் இல்லாத வழிகாட்டல்கள். இன்றைய கல்வி விரக்தியை உருவாக்கும் கல்வி! ஏனெனில், பரீட்சைகள்! போட்டிகள்! ஒருவரின் தகுதி கண்டு முன்னேறுவதற்கு உதவுவதில்லை. மாறாக உனக்குத் தகுதியில்லை என்று கூறி விரக்தியுறவே செய்கின்றது.

இன்றைய கல்வி கணனியை இயக்கக் கற்பிக்கின்றது. ஆனால், அது மனிதத்துடன் வாழக் கற்பிக்கவில்லை. ஏனெனில், அணு ஆயுதங்களை.....

கவிதை வாசிப்பதை நிறுத்தி நிமிர்ந்தான்.

“ஓ! பூஞ்சோலைக்கு வந்திருக்கும் பூங்குயிலே! உள்ளே வரலாமே! ஏன் வெளியே நின்று வேவு பார்க்கின்றீர்கள்?”

துணுக்குற்ற ஜோதினி,

“மகா கெட்டிக்காரர்தான். அறிவும் ஆற்றலும் கொண்ட நீங்கள்.... இந்தச் சாதாரண கிராமத்திற்குள் அடங்கிக் கிடக்காமல் தமிழையும் அதன் பெருமையையும் இந்த இலங்கை பூராகவும் பரப்பலாமே!”

என்றாள் சிரித்தபடி. சரவணன் அவளைக் கூர்ந்து நோக்கியபடி கூறினான்.

“தமிழை நான் வளர்க்கத் தேவையில்லை ஜோதினி! தமிழ் உலகெங்கும் பரவியிருக்கின்றது. தமிழர்கள் உலகின் பதினைந்தாவது ஸ்தானத்தில் இருக்கின்றார்கள். இந்த நாட்டில் தமிழர்கள் ஏமாற்றப்படுகின்றார்கள். நியாயம் கேட்டால் சிறையில் வாட வேண்டியிருக்கின்றது. உண்மைகள் எல்லாம் மறைக்கப்படுகின்றன.

இந்தத் தமிழ்க் கிராமம் என் சொந்த மண். இங்கு ஒரு நேரக் கஞ்சியைக் குடித்தாலும் நிம்மதியுடன் இருக்கிறேன். என் மக்களுக்கு என்னால் இயன்றதைச் செய்கிறேன். மந்திரிப் பதவி பெற்றுப் பாராளுமன்றில் சென்றுதான் சேவை செய்ய வேண்டுமென்றில்லை. சேவையை சாதாரண ஒரு குடிமகனும் செய்யலாம்....”

அவன் கூறியவற்றைச் செவிமடுத்துக்கொண்டே அவளது விழிகள் அந்தக் குடிசையின் மூலை முடுக்குகளைத் துளாவின. ஆயுதங்கள்.. குண்டுகள்.. இத்யாதி எதுவுமே அங்கு இருக்கவில்லை. ஒரே ஒரு வாள்!

“ஜோதினி, ஏதாவது குடிக்கின்றீர்களா?”

“வேண்டாம்! மீண்டும் உங்களைச் சந்திக்கிறேன்!”

விடைபெற்றாள். அவள் மனம் ஏனோ வேதனைப்பட்டது. இளைஞர்கள் விரக்தியின் விளிம்பில்தான் தீவிரவாதிகளாக மாறுகின்றனரா?

சிறிது தூரம் சென்றதும் அவளது கண்கள் வியப்பால் விரிந்தன. எவனைப் பார்க்க அவள் உள்ளம் துடித்ததோ, அவன்... அந்த ஆணமுகன்.. சேரிப்பகுதி மக்களுக்கு உணவு, உடைகளை வழங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

“தம்பி கார்த்திக்! நீ நீடுழி வாழ வேண்டும். இந்த ஏழை அகதிகளுக்குக் கஞ்சி வார்க்கிறாயே அப்பா!”

“கார்த்திக் அண்ணா! எனக்கு கணக்கு சொல்லித் தருவீர்களா?”

“மகனே! கார்த்திக், இந்தக் குடிசை ஒழுகுகிறது. எனக்கு நூறு பனை ஓலைகள் தருவாயா?” மூதாட்டி ஒருவரின் வேண்டுகோள் இது.

அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் மிக்க அன்போடு பதில் கூறிக்கொண்டு வந்தவன் புன்னகையுடன் திரும்பிய அந்த வேளையில் தான் அவன் விழிகளும் இவள் விழிகளும் மோதின. விழுங்கின. உறவாடின.

மாதங்கள் இரண்டு மறைந்தோடின. கார்த்திக்கின் விரல்கள் ஜோதினியின் விரல்களை அழுத்தியபோது வயல்வெளியில் இருந்து இயற்கையை ரசித்துக்கொண்டிருந்த ஜோதினியின் ‘என்ன?’ என்ற கேள்வி விழிகளில் தேங்க நோக்கினாள்.

“என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய் ஜோதி?”

“நீங்கள் மனிதர்களில் உயர்ந்த மாணிக்கம். ஏழை மக்களின் தோழன். எத்தனையோ அகதிகளுக்கு இதயமுமவந்து உணவளிக்கிறீர்கள். உடைகள் கொடுக்கிறீர்கள். அது மட்டுமா? சரவணனைக்கொண்டு கல்விப்பணியும் புரிகின்றீர்கள். அவை எல்லாவற்றையும் விட இந்த சி.ஐ.டி. ஜோதினியின் இதயத்திலும் அழியா ஓவியமாகிவிட்டீர்கள்”

“ஜோதி! எக் காரணம்கொண்டும் அந்த ஓவியத்தை அழித்துவிட மாட்டியே!”

“என்ன கேள்வி இது கார்த்திக்? நான் சரவணனைக் கைது செய்து தக்க சாட்சிகளுடன் அரசிடம் ஒப்படைத்த பின்... கழுத்தை நீட்டுகிறேன்.

“நிறுத்து ஜோதி! நீ தேடி வந்தாயே!.. அந்த முரடன் சரவணன் அல்ல, நான்..... நான்தான்....”

“என்ன?”

வியந்து ஆடிப் போனாள்.

“ஜோதி! நான் நேர்மையானவன். என் மக்கள்படும் துயரை என் சிறு வயதில் 1983 கலவரத்தில் கண்டேன். துண்டு துண்டாக வெட்டப்பட்ட என் மக்கள்.. பெற்றோல் ஊற்றிக் கொளுத்தப்பட்ட என் பெற்றோர். தீக்கு இரையாகிப்போன என் இனத்தின் சொத்துக்கள்.... வெறுப்பு!.. வெறுப்பு!.... வெறுப்பு!

அந்த வெறுப்பின் எல்லையில்தான் நான் வளர்ந்து கொண்டிருந்தேன். நானும் ஒரு எம்.ஏ. பட்டதாரி. என் மக்கள் வஞ்சிக்கப்படுவதைச் சகிக்க முடியவில்லை. ஆனாலும், நான் தவறான வழியில் செயல்படவில்லை.

எங்கள் மாணவர் சுற்றுலா போன நேரத்தில் அந்தப் புகையிரதக் குண்டு வெடிப்பு ஏற்பட்டது. நானும் சந்தேகத்தின் பேரில் கைதானேன். அடி, உதை, குத்து! உணவு இல்லை. சிறுநீர் கழிக்கவும் வசதியிருக்கவில்லை.

இருபத்தைந்து பேரை ஒரு புறாக் கூண்டு அறைக்குள் அடைத்து வைத்திருந்தார்கள். ஒரே சித்திரவதை. அந்த வேளையில்தான் தமிழ்க் கைதிகள் சிறைக்குள் கொல்லப்பட்டார்கள். ஆடிப் போனோம். தப்ப நினைத்து வழி அமைத்தோம். ஐவர் ஓடி வந்தபோது மூவர் மரணித்தனர். நானும் சரவணனும் இங்கு வந்து சேர்ந்தோம்.”

கார்த்திக் வேட்டியைச் சற்றுத் தளர்த்தி காலில் பட்ட சூட்டுக் காயத்தைக் காட்டினான்.

“என்னை நம்பு! உன்னிடம் பொய் சொல்லமாட்டேன்”

“உங்களை நம்புகிறேன் கார்த்திக். உங்கள் உயர்ந்த சேவையை என் கண்களால் கண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் அகதிகளுக்கு வாழ்வளிக்கும் தெய்வம்”

“ஜோதி, சரவணன் எனக்காக முரடனாக நடித்தவன். உன்னைத் திசை திருப்ப சங்கீதா ஒத்துழைத்தாள். என்னை மன்னித்து விடம்மா! உன்னிடம் உண்மையை மறைக்க

முடியவில்லை.....”

அவள் கரங்களில் முகம் புதைத்தாள்.

உடல் குலுங்கியது.

“கார்த்திக்! நான் தவறு செய்துவிட்டேன். இப்பொழுது சரவணனைக் கைதுசெய்ய இராணுவம் வந்துகொண்டிருக்கும். நீங்கள் தப்பிச் சென்றுவிடுங்கள். உத்தமர்கள் தண்டனை அனுபவிக்கக்கூடாது. சரவணனையும் சங்கீதாவையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்றுவிடுங்கள்.”

“ஜோதி!.. நீ....”

“முடிந்தால் உங்களைச் சந்திப்பேன்!”

கார்த்திக் அவள் உதடுகளில் முத்தமிட்டான். விழிகள் நீரைச் சொரிந்தன. அதேவேளை வேட்டுச் சத்தங்கள் நாலாபுறமும் சிதறின. ஆகாயத்தில் இருந்து ஹெலிகொப்டர்கள் குண்டுகளைப் பொழிந்தன.

“ஜோதினி! எங்கே தீவிரவாதிகளைக் காட்டு!”

இராணுவத்தினரில் பெரியவன் கேட்டான். ஜோதினி மௌனம் சாதித்தாள்.

“ஏய்! எங்கே அவர்கள்? தப்பி ஓடி விட்டார்களா?”

“தெரியாது!”

“தெரியாதா?”

ஓமீல்!....ஓமீல்!....ஓமீல்!....

ஜோதினியின் உடலைக் குண்டுகள் துளைத்தன.

“துரோகி!”

இராணுவம் வெளியேறியது.

“ஜோதீ.....”

அவள் தலையைத் தன் மடியில் வைத்தான். அவளது நெஞ்சில் இருந்து பீறிட்ட இரத்தம் தரையை முத்தமிட்டிருந்தது.

“கா.....ர்.....த்...தி.க்.!”

மெல்ல முனங்கினாள். கரங்கள் அவளது கழுத்தைத் தன் பக்கமாகச் சாய்த்தது.

தூடித்த அந்த உதடுகளில் முத்தமிட்டான். அவள் விழிகள் மூடிக்கொண்டன. அந்தப் பூங்குயில், பூஞ்சோலைக்கு வாழ்வளித்துப் பறந்து சென்றது.

காத்திக் விழிகளில் வழிந்த கண்ணீரை..அன்போடு துடைத்து விட்டு ஆதரவோடு தோளில் கை போட்டு அழைத்துச் சென்றான் சரவணன்.

22. கருணை

வாண் வாண் நிறங்களில் வண்ணமான ரோஜாக்கள் இதழ் விரித்து சிரிக்க, மல்லிகை முல்லையின் நறுமணம் தென்றலோடு தழுவிச் செல்ல சாய்வு நாற்காலியில் இருந்து ரசித்த அகல்யாவின் எண்ணங்களோ “எருசலேம்” தேவாலயத்தை சுற்றி சிறகடித்துக் கொண்டிருந்தது.

மன்னன் சாலமோனின் கற்பனா சக்தியும் இறைவன் அருளிய அருளும். பொன் தகடுகள், பசும் பொன்கள், தேவதாரு மரங்கள், இரத்தினக் கற்கள் இதனால் உருவான தேவாலயம். கர்த்தர் வாசம்பண்ணும் வீடு. “என் நாமம் தரிக்கப்பட்ட என் ஜனங்கள் தங்களைத் தாழ்த்தி, ஜெபம்பண்ணி, என் முகத்தைத் தேடி, தங்கள் பொல்லாத வழிகளை விட்டுத் திரும்பினால் அப்பொழுது பரலோகத்திலிருக்கிற நான் கேட்டு அவர்கள் பாவத்தை மன்னித்து, அவர்கள் தேசத்திற்கு ஷேமத்தைக் கொடுப்பேன். இந்த ஸ்தலத்திலே செய்யப்படும் ஜெபத்திற்கு என் கண்கள் திறந்தவைகளும், என் செவிகள் கவனிக்கிறவைகளுமாயிருக்கும்” சத்தியத்தின் வார்த்தைகள்.

தேவாலயத்தில் மாதர் சங்க உறுப்பினர்கள் பலர் சென்று வந்து மகிமையைப் பற்றிக் கூறினர். கிறிஸ்துவின் பாதங்கள் பட்ட புண்ணிய பூமியில் எம் பாதங்கள் பட எத்தனை புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும். அகல்யாவுக்கு அங்கு சென்று வர ஆவல் ஒவ்வொரு முறையும் ஒரு தடங்கல் - இம் முறை “நான்கு லட்சத்தை ஒதுக்கி வைத்திருந்தாள். ஆண்டவர் எத்தனை ஆசீர்வாதங்களை அள்ளித் தெளித்திருக்கின்றார் - அவர் உலாவிய இடங்களைத் தரிசிக்க வேண்டாமோ? கணவர் அன்பழகனின் உருவம் மனதிற்குள் சிரித்தது. முகத்தில் புன்னகை படர நிமிர்ந்தவள் பார்வையில்

“வேலைக்காரப் பெண் சுமதி” கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு செல்வது தெரிந்தது. இவளுக்கு என்ன பிரச்சனை?

சமையல் அறையில் எழுந்த ஆரணியின் கூச்சல் சுமதிக்கு ஏதோ திண்டாட்டம் என உணர்த்த.. எழுந்தார். மூன்று தலைமுறைகள் கண்ட மாளிகை அது. அன்பும், அமைதியும், ஆனந்தமும் தவழ்ந்த அழகான வீடு. இளைய தலைமுறை மருமகளாக வந்த ஆரணி வித்தியாசமானவள். தான் சரி என்ற பிடிவாதமும், பிறரில் குற்றம் காண்பதை கடமை போல் செய்பவள் - இவளிடம் அகப்பட்ட சுமதி படும் இன்னல்கள் பல.

சுமதியின் பாட்டி இங்கு சமையல் வேலைகள் செய்யும் போது மருமகளாக காலடி வைத்தவள் அகல்யா. வீட்டுப் பெண்ணாகத் தான் சமையல் அம்மாவையும் கவனித்தார்கள் - வயலில் அறுவடை நாளில் அவள் வீட்டிற்கு ஒரு பங்கு, கறுத்தகொழும்பான் பறித்தால் ஒரு கடகம், பலாக் கனிகள் தேங்காய் என்று போகும்.... அவர்களும் மனம் கோணாமல் திருட்டுத் தனம் இல்லாமல் சேவை புரிந்தார்கள். வீட்டிற்கு வருபவர்களுக்கு அன்னம் இட்டு அனுப்பும் பரம்பரை கருணையுள்ளம் கொண்ட பரம்பரை - அதே வழி அகல்யாவும். இறைபக்தி கிரியைகளில் தெரிந்தது.

ஏய் சுமதி - காலம் பூரா உன் குடும்பம் இந்த குடும்பத்திற்கு உழைத்திருக்கலாம் - நீதான் பிள்ளை குட்டி புருஷன் - மிச்ச சொச்சங்களை மூட்டை கட்டி செல்கிறாயே - கிழவி வேறு மாதம் மூவாயிரம் போனாஸ் கொடுக்கிறா, துணிமணிகள் இத்யாதி.... இத்யாதி உனக்கு எதற்கு காச.... அதுவும் என்னிடம் கேட்க என்ன துணிச்சல். வேலைக்காரி.... சமையல்காரி..... உன்னை துரத்தி விட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பேன்.

“ஆரணி” அதட்டலோடு நுழைந்த அகல்யாவை முறைத்தாள்.

இங்க பாருங்கோ மாமி இது உங்கள் காலம் அல்ல - தூக்கி தூக்கி கண்ட கண்ட..... வீசுவதற்கு என் கணவரின்

சொத்துக்கள்.... பத்துக்கள்... நான் பாதுகாக்க வேண்டும். இவளை வேண்டுமானால் நீங்கள் கொஞ்சங்கள்..... முகத்தை திருப்பிச் சென்றாள்.

ஐயோ, அம்மா என்னால் உங்களுக்குப் பிரச்சனை வேண்டாம், முந்தானையால் முகத்தை மூடி விசும்பியவனை, சுமதி அவளிடம் என்ன கேட்டாய்? என்றார் அகல்யா.....

நாளைக்கா? என்ன “நாலு லட்சமா” எதற்கு இவ்வளவு பணம்.....

அவருக்கு புற்றுநோய் அம்மா - சிகிச்சை செய்ய நான் எங்கு போவேன். அதுதான் ஆரணி அம்மாவிடம் கேட்டேன். காலம் பூராவும் இங்கு வேலை செய்யவேன் என் மகனையும் அனுப்புகிறேன். ஏழையின் கண்ணீர்...

கருணை இல்லத்தில் கண்ணீர் சிந்துவதா? பொறு சுமதி நான் தருகிறேன்.....

வசந்தங்கள் வந்து வந்து மறைகின்றன. “எருசலேம்” கனவு பொய்த்து போன நிலையிலும் ஏதோ திருப்தியுடன் வர்ண வர்ண நிறங்களில் பூத்து தலை அசைக்கும் ரோஜாக்களை ரசித்தபடி சாய்வு நாற்காலியில் அகல்யா.

23. சூரியன் நிறத்தை மாற்றிக்கொள்வதில்லை!

நாலாபுறமும் கிளை பரப்பி நிமிர்ந்து நின்றது அந்த வேப்பமரம். கீழே விரித்திருந்த பாயில் வெண்முத்துக்களாய் வேப்பம்பூக்கள். வெண்டை விரல்களால் அவற்றை அள்ளி, தட்டில் நிரப்பிக்கொண்டிருந்த சாவித்திரியின் மனம் எதையோ உணர்த்தியது.

மூன்று நான்கு நாட்களாக இப்படியொரு உணர்வு! ஊசியால் துளைப்பது போல அவளை யாரோ நோட்டமிட்டுப் பார்க்கிறார்கள்..... வேறு யார்? நிச்சயம் அந்தத் தயாளன்தான்.

அவளுக்கு மட்டும் என்ன! அவனைப் பார்க்க ஆவல் இல்லையா? அவன் பார்வைக்கு அவள் ஏற்றவள்தானா? எண்ணம் தோன்ற துணுக்குற்றாள்.

தயாளன் ஆணழகன். ஆறரை அடி உயரம். அதற்கேற்ற உடற்கட்டு. அறிவோடு கூடிய குறுகுறுக்கும் விழிகள். அவளை நோக்கும்போது அவை மலர்ந்து சிரிக்கும்.

M.B.B.S. தயாளனின் புகழ் ஈழம் பூராகவும் கொடி கட்டிப் பறந்தது. அவனது கைராசி... நோய்கள் பறந்து மறைந்துவிடும். குடும்பத்திற்கு ஒரே வாரிசு. தகப்பன் இல்லை. தாய் வேலாட்சி நாச்சியாரின் அன்புக்கும் பாசத்திற்கும் உரியவன்.

பங்குபோட்டுக்கொள்ள இன்னும் ஒருத்தியும் வரவில்லை. அவள் அந்த வீட்டிற்கு உதவிபுரிய வந்தவள். ஒத்தாசைக்கு இருக்கிறாள். மரியாதையாக அவர்கள் கூறினாலும் அவ்வீட்டு வேலைக்காரி.

“என்னமம்மா.. சாவித்திரி! வடகம் செய்யப் போகிறாயா?”

வேலாட்சி நாச்சியாரின் அன்புக்குரல் கேட்டு நிமிர்ந்தவள் அதிர்ந்தாள். அருகில் அவளையே கூர்ந்து நோக்கியவாறு தயாளன்.

“அம்மா! எனக்கு வடகம் ரொம்பப் பிடிக்குமே! சாவித்திரிக்குத்தான் எத்தனை ஞானம்! வந்து ஆறு மாதங்களுக்குள் எமது தேவைகளைப் புரிந்து நடக்கிறாளே!”

“ஆமா! அவள் மிகவும் கெட்டிக்காரி. பட்டம் பெற்றிருந்தால் உன்னைவிட திறமைசாலியாக ஜொலித்திருப்பாள்!”

வடகம் தட்டிக்கொண்டிருந்த சாவித்திரிக்குத் தன்னை எண்ணி ‘ஓ’வெனக் கதறி அழ வேண்டும் போல் இருந்தது. அந்தப் பொல்லாத நாள் மட்டும் குறுக்கிடாமல் இருந்திருந்தால்,

எண்ணப் பறவை சிறகடித்தது....

யாழ்ப்பாணம் என்ற தமிழ்க் கன்னி அன்று சோபை இழந்தாள்! மறத் தமிழன், வீரத் தமிழன் என்றெல்லாம் காவியங்களும் ஓவியங்களும் போற்றிப் புகழ்ந்த இனம், பேரினவாதிகளின் ஆக்கிரமிப்புக்கு இலக்கானது.

கடல் இரைச்சல் போல் மக்கள் கூட்டத்தின் இரைச்சல்! குழந்தைகளைச் சுமந்தவாறு தாய்மார்! குடும்பச் சமையோடு பொதிகளைச் சுமந்தபடி தந்தையர்!

ஓடி விளையாடி மகிழ வேண்டிய வயதில் குண்டுகள் பாய்ந்து தங்களைத் துளைத்துவிடுமோ என்ற பயத்தில் தாய்மாரின் சேலைத் தலைப்புக்களைக் பிடித்தவாறு சிறுவர் சிறுமியர்! கற்பைப் பறிகொடுத்து விடுவோமோ என்ற நடுக்கத்தில் கன்னியர் கூட்டம்! அறுபது எழுபது வயதிலும் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளத் துடிக்கும் வயோதிபர் கூட்டம்!

இந்த மனித மந்தைகளோடு மிருக மந்தைகளும் கூட இலக்கு வைக்கப்பட்டுப் பொசுங்கி மடிந்தன. முன்னால் ஓடிக்கொண்டிருந்த ஒருவனது தலை ஷெல் தாக்குதலினால் துண்டிக்கப்பட்டு தூரத்தில் போய் விழ, பின்னால் ஓடிவந்ததொண்டிருந்த சாவித்திரி அதிரிந்தாள்.

அவளோ.. அநாதை.. ஒரு கைப்பையில் கொஞ்சம் உடைகளோடு 'உயிர் தப்பினால் போதும்' என்ற சிந்தனையோடு விரைந்தவள் தன் கண் முன்னே கண்ட அந்தக் கொடூரக் காட்சியால் உடல் நடுங்க.. உள்ளம் சோர.. மயங்கிக் கீழே சாய்ந்தாள்!

அவள் மேல் ஓடிக்கொண்டிருந்தவர்கள் மனித நேயம் குழி தோண்டிப் புதைக்கப்பட்ட அவலமான நேரம். யாரை யார் காப்பாற்றுவது?

கொடூரமான மனித இனத்தின் செயல்களால் வாயில்லா ஜீவன்களுமல்லவா ஓடிக்கொண்டிருந்தன. ஆற்றிவு படைத்தவர்களின் கபடத்தனத்திற்கு அப்பாவிகள் பலியாகிக் கொண்டிருந்தனர்.

எவனோ இரக்கப்பட்டவன் ஒருவன் ஓடுகின்ற வேகத்திலும் இவளை உதைத்து ஓரமாக்கிச் செல்ல - உருண்டு.. உருண்டு.. எவ்வளவு தூரம் உருண்டாளோ....

ஒரு பற்றைக்குள் தள்ளப்பட்டு... முட்செடிகள் உடலைப் பதம் பார்க்கத் தொடங்க... முற்றாக நினைவிழந்தாள்.

அவள் சுயநினைவு பெற்றுக் கண் விழித்தபோது,

'இன்னும் உயிரோடு தான் இருக்கின்றேனா?' உடலை அசைக்க முயன்றவள் துணுக்குற்றாள். அவளில் ஏதோ ஒரு மாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கின்றது.

வலியும் சோர்வும்... ஜக்கட் விலக்கப்பட்டு, சேலை கசங்கி, முள்ளுகள் வரைந்துவிட்ட கோடுகள் சிவப்பு வர்ணத்தில் எரிவைத் தர, விழிகள் தாரை தாரையாக நீரைச் சொரிந்தன.

தமிழ்ப் பெண்கள் தம் உயிராக மதித்துப் போற்றிப் பாதுகாத்து வரும் கற்பு அவளை விட்டுப் பறிக்கப்பட்ட கொடுமை! யார் இதைச் செய்தது? யாரிடம் இதைக் கேட்பது?...

நாலாபுறமும் விழிகளைச் சுழற்றியவளுக்கு தலை துண்டிக்கப்பட்ட அந்த முண்டம் கண்ணில் பட்டது. எத்தனை கொடுமை? காலாகாலமாக மரணச் சடங்குகளைப் பண்போடு.. கலாசாரத்தோடு.. செய்யும் என் இனத்திற்கு இப்படியொரு சாபக்கேடா?

வீதியோரங்களிலும், குளக் கரைகளிலும், சுடுகாடுகளிலும், பஸ்தரிப்பு நிலையங்களிலும் சூட்டுக் காயங்களுடன் வாலிபர், வயோதிபர், பெண்கள், பிள்ளைகள் என்ற பேதமின்றி எத்தனை உடல்களைக் கண்டு மனம் வருந்தியிருப்பாள்?

இறைவன் தன் சாயலாகப் படைத்துவிட்ட மனிதனுக்குத் தண்டனை அளிக்கும் உரிமை அவன் ஒருவனுக்கு மட்டுமே உரியதல்லவா? அவளது உள்ளம் போராடி மனம் தவித்த பொழுதுகள்தாம் எத்தனை?

ஆனால், இப்போது நடுங்கினாள்.

ஒருவருமற்ற அந்த அவாந்தரவெளியில்.. ஒரு முண்டத்தோடு... கற்பிழந்த அவள்.... யார் இந்தக் கொடுமையைச் செய்திருப்பார்கள்? பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டிய படையினரால் களங்கப்படுத்தப்பட்டோர் வரிசையில் அவளும் ஒருத்தியாகிவிட்டாளா?

அவர்களுக்குத்தான் இந்த உரிமை உண்டு. விண்ணால் குண்டுகள் தூவ, மண்ணால் மளமளவென ஷெல்கள் ஏவ,

சகலவித உரிமைகளோடும் சலனம் எதுவுமின்றி வரக்கூடியவர்கள் இவர்கள்தான்.

“ஐயோ இந்த உயிர் என்னை விட்டுப் பிரிந்திருக்கக்கூடாதா?”

தள்ளாடித் தள்ளாடி எழுந்து காலடிகளை முன்வைக்க முயற்சித்தாள். இரண்டு நாட்கள் உணவின்றி உறக்கமின்றித் தவித்த உடல் சோர்வுடன் மறுத்தது. கண்கள் உதவிதேடி நாற்புறமும் சுழன்றது. அங்கே ஈ, காக்கைகூட இல்லை.

அழகான பூஞ்சோலைக் கிராமத்தில் பிறந்து, இனிமையான தமிழ்த் தாலாட்டில் தொட்டிலாடி, பாரதி கவிதைகளில் ஊஞ்சலாடி மகிழ்ந்து முகிழ்ந்தவள் இப்போ யாருமற்ற - திக்குத் தெரியாத காட்டில் - உயிர்துறக்க வேண்டியதுதான்.

தலையெழுத்து எப்படி அமைகின்றதோ அப்படித்தானே நடக்கும். மீண்டும் விழிகள் சோர்ந்து முட எத்தனித்தபோது மென்மையான இரு கரங்கள் அவளை அன்போடு அணைத்துக்கொண்டன.

அக் கரங்களுக்குரியவர் அன்பும் பண்பும் பாசமும் நிறைந்த வேலாட்சி நாச்சியார்.. கருணையின் வடிவம்.. அவளுக்கு வாழ்வு கொடுத்ததும்ன்றி, சவால்களைச் சமாளிக்கும் திடனையும் கற்றுக்கொடுத்தார்.

அனைத்தையும் சமாளித்து அவள் நிமிர்ந்தபோதுதான் மனதில் மற்றுமொரு சவால்!

நினைவலையை உதறி மீண்டவள் பகல் உணவைத் தயாரித்து மேசையில் தட்டுகளில் பரிமாறினாள். தயாளன் வரும் நேரம்! அவனுக்குப் பிடித்த உணவு வகைகள்! அவன் சுவைத்துச் சாப்பிடும் அழகே ஒரு தனி அழகுதான்.

“என்ன சாவித்திரி யோசனை?”

மிக அருகில் கேட்ட தயாளனின் குரல் அவளைத் திடுக்கிட வைத்தது. எப்போது வந்தார்? அவள் நினைப்புக்குப் பதில் அளிப்பவன் போல,

“வடகம் தட்டிக் காய வைத்துக் கனவு கண்டுகொண்டிருந்தாயே! அப்போதே வந்துவிட்டேன்! அம்மா கடைத் தெருவுக்குப் போவதாக உன்னிடம் சொல்ல வந்தார்கள். உன் மோன நிலையைக் கண்டு என்னிடம் சொல்லிச் சென்றுவிட்டார்கள்!”

‘இவனும் நானும் மட்டுமா இருந்திருக்கிறோம்! இவன் என்னை முழுவதுமாக நோட்டம்விட்டபடியே இருந்திருப்பானோ? தலை குனிந்தாள்.

“என்ன? சிலையாகிவிட்டாய்! சாப்பாட்டைப் போடு!” அவள் பரிமாறிக் கொண்டிருக்கும்போது,

“சாவித்திரி! என் அறையில் வெள்ளைக் கோட்டை விட்டு வந்துவிட்டேன்! எடுத்து வருகிறாயா?” என்றான்.

அவள் விரைந்தாள்! கோட்டை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பியவளின் பார்வை அங்கு மேசையின்மேல் விரித்தபடி இருந்த டயறியைக் கண்டு வியப்புற்றது.

பட்டப்பகலில் டயறி எழுதுகிறானே! எட்டிப் பார்த்தாள்.

“அவள்.....

மணம் வீசும் மல்லிகை!

மாலையில் தோன்றும் வெண்ணிலவு!

தழுவிச் செல்லும் மென் தென்றல்!

என்னுயிரில் கலந்துவிட்ட கன்னியவள்!

என் சாவித்திரி....

என் சாவித்திரியேதான்!”

விழிகள் குளமாக.... டயறியைக் கையில் எடுத்தாள். என்னைப்பற்றி என்னதான் எழுதி வைத்திருக்கிறான்? பக்கங்கள் புரண்டன. அதிர்ச்சியும் ஆனந்தமும் ஒன்றுசேர, அவள் திக்குமுக்காடினாள்.

அவளைப் பற்றிய கவிதைகள் சிரித்தன. அவனது தூய அன்பு ஒவ்வொரு வரியிலும் பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்தது. அவனது பூஜைக்கேற்ற மலர் அவள்தானா?

அவன் ஒரு சூரியன். சூரியனின் நிறங்கள் மாறுவதில்லை. அவனும் குணம் மாறாமல் அவள் நிலை அறிந்தும் ஏற்றுக்கொள்வானா? அந்த டயறியின் ஒரு பக்கத்தில் அவளது விழிகள் நிலைகுத்தி நின்றன.

‘அந்த நாள் என் வாழ்வில் மறக்க முடியாத நாள். அந்தக் கன்னி புதர்களிடையே துவண்டு கிடந்தாள்! உடல் குளிரினால் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவளை வெளியே இழுத்துப் பார்த்தேன்.

அவளது பொன்னுடலில் முட்கள் பதம் பார்த்து வரைந்துவிட்ட கோலங்கள்! சிராய்வுகளில் இரத்தக் கோடுகள்! உதடுகள் துவண்டு காய்ந்து நீருக்காக ஏங்கித் தவித்தன. அவளை விட்டுச் செல்ல மனமில்லை.

மூச்சு இலேசாக வந்துகொண்டிருந்தது. உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டியது ஒரு மருத்துவரின் கடமையல்லவா? அவளை அணைத்து எடுத்தேன்.

எத்தனையோ வழிகளில் முயன்றும் அவளது நினைவு திரும்பவில்லை. என் உதடுகளை அந்தக் கொவ்வை இதழ்களில் பதித்தேன். சில வினாடிகளில் என்னையும் இழந்தேன். அவளை எப்படியும் காப்பாற்றி விடத்துடித்ததன் விளைவு!.... மனமோ என்னைச் சாடியது.

ஒரு பெண்ணின் விருப்பமில்லாமல், அவளது அனுமதியில்லாமல் அவளைத் தீண்டலாமோ? ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை.....'

அவசரம் அவசரமாக நாளையும் திகதியையும் பார்த்தவள் அவன் குறிப்பிட்டிருக்கும் பெண் தான்தான் என்பதை உணர்ந்தபோது...

'தன் கற்பைப் பறித்தவன் எத்தனை மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறான்! அவன் ஆணல்லவா? கோபம் பீறிட்டு உடல் முழுவதும் எரிந்தது.

ச்சீ! இப்போது இவனுக்கு இன்னொரு துணை தேவைப்படுகிறது. யாரெனத் தெரியாமலே அவள் மீதும் காதல்! பாசம்! நடிப்பு! வெளிவேஷம்! அவர்களுக்கே உரிய புத்தி....

"பிறரின் டயறியைப் பார்ப்பது தவறு சாவித்திரி!" அருகில் கேட்ட அவனது குரல் அவளைத் திக்குமுக்காடச் செய்தபோதும்,

"பார்த்ததில் இலாபம்"

என்றாள்.

"என்னைத் தவறாக எடை போடாதே! தொடர்ந்தும் படி"

என்றான். தொடர்ந்தாள்..

'தண்ணீர் தேடிச் சென்றேன். சுமார் அரை மணி நேரம் கழித்து வந்தபோது அவளைக் காணவில்லை. துடித்துத் துவண்டு போனேன்.

குற்றம் புரிந்த என் மனம் தினமும் தவிக்கிறது. அவளை என்று காண்பேனோ.....?

அவள்தான் என் வாழ்க்கைத் துணைவி!

“தயாளன்.....!”

நாத் தழுதழுக்க அழைத்தாள். நேத்திரங்கள் நீர்த் திவலைகளைச் சிந்தின.

“சாவித்திரி.! உன்னை என் வீட்டில் பார்த்தபோதே நான் அடையாளம் கண்டுகொண்டேன்! உன் மனதிலும் எனக்கு இடம் வேண்டாமோ? தருவாயா?”

“கோட்டைப் போடுங்கள்..”

“இன்று வேலைக்கு முழுக்கு..! டயரியைத் திறந்துவைத்ததே அதை நீ பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே!”

அவள் அவன் பாதங்களில் விழுந்தாள்.

அள்ளி எடுத்தான்! அணைத்தான்!

24. “பாலைவனச் சோலை”

“நேரம் பத்து மணி.

நேரத்திற்குக் கொட்டிக்கொள்ளத் தெரிகிறது. வீட்டு வேலைகள் தான் போட்டது போட்டபடி மூன்று இடியப்பத்தில் பழைய கறியை ஊற்றிய தட்டை எறியாத குறையாய் தள்ளிவிட்டாள் தாரிணி. சாப்பிட்டு விட்டு சமையலை முடித்து உடைகளை அலம்பிப் போட்டு, தோட்ட வேலையைக் கவனியுங்க நான் “பியூட்டி பார்லர்” போயிட்டு வாரேன்”

மம்மி, மம்மி நானும் வாரேன் என்று அடம்பிடித்த மகளை “சீ” மூதேவி, சனியனே ஒரு வேலை செய்ய விடமாட்டாய், வந்து பிறந்தாய் தரித்திரம். என் அழகெல்லாம் அழிந்துவிட்டது. அந்த கிழவியோடு கிட,” பிடித்துத் தள்ளிவிட்டு ஸ்கூட்டியில் புறப்பட்டாள்.

பாத்தி பாத்தி என்ன கூட்டுப்போக சொல்லு பாத்தி.... குழந்தை கைகால்களை உதறி அடம்பிடித்தது; அவளைத் தூக்கிக் கொஞ்சி உலாவி நித்திரையாக்கிய பின், வேலையில் மூழ்கிப் போனாள்.

பாத்திரங்களைக் கழுவி வெளியே தட்டில் அடுக்கிவிட்டு, உடைகளை அலம்ப ஆரம்பித்தாள். மகன் நிகிலனின் எண்ணங்கள் மனதில் தோன்றின.

அவள் கண்ணை, பொன்னே என்று பெற்றெடுத்த சிங்கக்குட்டி. அழகும் அறிவும் ஒருங்கே அமைந்தவன். அன்பு, பணிவு, கருணை, உழைப்பு கொண்ட இளைஞன் தந்தையில்லாத குறை தெரியாமல் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்ந்த அன்பு மகன்.

தாய்மேல் அளவில்லாப் பாசம் கொண்டவன். அவள் தேடித் தேடி - அடக்கம், அன்பு, பண்பு கொண்ட குடும்பப் பாங்கான பெண் என்று காட்டியவளுக்கு "மாங்கல்யம்" சூட்டியவன். வெள்ளி நீரோடையாக சென்ற வாழ்வில்..... அவன், கடமையாற்றிய கம்பனி, கிளை ஒன்றை வெளிநாட்டில் ஸ்தாபித்து அதன் முகாமையாளராக நிகிலனை நியமித்து சம்பள உயர்வோடு இரண்டு ஆண்டுகள் அனுப்பி வைத்தது.

அம்மா தாரிணியையும், குழந்தையையும் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்றவன் மனைவியிடம். தாரிணி அம்மா மனம் கோணாமல் நடந்து கொள். கண் கலங்க விட்டுவிடாதே, என்று புறப்பட்டான்.

எண்ணி மூன்று மாதத்தில் யாவும் தலைகீழாக மாறியது.

ஏன் தாரிணி மாமியை சும்மா வைத்தா சோறு போடுறாய்? தண்டச் சோறா பழக்கி விடாதே, எங்க அத்தைமாரை உருட்டி, புரட்டி எடுக்கிறோம், வயசுபோன கிழடுகளை சும்மாவிட்டா தொல்லை, தொண்தொண்பும், ஊர் வம்பும் தான். கடைக்கு அனுப்பு, சமையல், சலவை, தோட்டம் அத்தனை வேலையையும் தலையில் சுமத்து, ஓய்வுகொடுத்தால் வீட்டையே திருப்பிவிடுவாங்க - "உன் கணவன் வேறே அம்மா பிள்ளை என்றாய்," உறவை அறுக்கிற வழியை பாருடி தோழியர் புத்திமதி இப்படியிருக்க.....

பிறந்த வீட்டு புத்திமதி வேறாய் இருந்தது. மாப்பிள்ளையை கைக்குள்ள போட்டுக்கொள்ளும். பணம், காசை அம்மா பேருக்கு அனுப்பாமல் பார்த்துக்கோ, ருசியான சாப்பாடு, சேலை சட்டை, இனிப்புப் பண்டங்கள் எல்லாவற்றையும் குறைத்துவிடு, சும்மா மாமி மாமி என்று காலைச் சுற்றாதே கிழவியிடம் உள்ள நகை நட்டு, பித்தளை, வெள்ளிப் பொருட்களை வாங்கி வைத்துக்கொள். கிழவி சமூக சேவகி என்று கேள்விப்பட்டோம். மகளிர் சங்கம், மாதர் சங்கம், அது இது என்று அலைய விடாதே. கட்டுப்பாடு

அவசியம். கணவன் சொல்லைக் கேட்டாளோ இல்லையோ, இடையில் வந்த உறவு தானே. பிறந்த வீட்டுப் புத்திமதியை அச்சு பிசகாமல் கடைப்பிடித்தாள்.

சிறு கீரை பாத்தியை - கிளறி - உரத்தைத் தூவிக் கொண்டிருந்தவள் முன், பத்ரகாளியாய் நின்றாள் தாரிணி.

உணவு தட்டு அப்படியே கிடக்கு. சாப்பாடு பிடிக்கவில்லையோ? உணவை மறந்ததே அப்போ தான் தோன்றியது.

“ஷோ” காட்ட வேண்டாம். மருமகள் சாப்பிட நேரம் கொடுக்காமல் வேலையை திணிக்கிறாளென்று.....

அது தானே உண்மை. அவள் பேசவில்லை மௌனம் காக்கப் பழகிக்கொண்டுவிட்டாள். மகனுக்காக எதையும் தாங்க வேண்டும். அவன் உள்ளம் வருத்தப்படக் கூடாது. இளசுகள் புரியாமல் புரிவதைப் பெருசுகள் மன்னித்த விட வேண்டும். மறந்து விட வேண்டும்.

இடியப்பத்தோடு, சோற்றைப் போட்டு பகல் உணவை சாப்பிட்டாள்.

நேரத்திற்கு உணவருந்தி பழக்கப்பட்டவள் பழக்கத்தை மாற்றிக்கொண்டாள். குத்தரிசி சோறு வேண்டாம். பிரைட் ரைஸ், சிக்கன், இரவிற்கு பீட்சா, நூடில்ஸ் சுடச்சுட வாங்கி வர இவள் தான் போக வேண்டும்.

மாமி, பக்கத்தில் இருக்கும் கடை பீட்சா சரியில்லை; ஒரு மைலுக்கு அப்பால் நடந்து வாங்கி வாருங்கள் - இந்த வயசில நடந்தா உடம்புக்கு நல்லது.

“ஐயோ மாமி அம்மாவும், சித்தியும் வந்திருக்கிறாங்க. இவங்களுக்கு தேத்தண்ணி குடிக்க முடியாதாம். போய் அப்பிளும், திராட்சைப் பழமும் வாங்கி “ஜூஸ்” அடித்துக் கொடுங்க, உங்க

நும்ல இருக்கிற “பான்” (Fan) னை இங்க கொண்டுவந்து வைங்க, அம்மாவுக்கு கால் வலியாம்”

“அடடா காஞ்ச மாடுகள் கம்பியில விழுந்த மாதிரி - இவர்களை எப்படி திருத்துவது.....???”

சமூகத்தில் எத்தனை எத்தனை மாமிமார்கள் மருமகளின் கொடுமைகளோடு கண்ணீர் சிந்தி வாழ்கின்றார்கள். இவர்கள் கண்ணீரை யார் துடைப்பார். காலம் தான் பதில் சொல்லுமா? மரணம் தான் துயர் துடைக்குமா? -

குடும்பம், என்பது பாசத்தோடு, பரிவோடு, உறவுகளோடு சங்கமித்து வாழ்வது தான். எதையும் அனுசரித்து அன்போடு வாழ்ந்துவிட்டால் வாழ்க்கை பூஞ்சோலை, அல்லது பாலைவனம் தான். பாலைவனத்திலும் சோலைகள் தோன்றுவதுண்டு. மாமியைப் போல.....

ஆசிரியர் அறிமுகம்

யதார்த்தம் மிளிரும் தன் யவ்வன
எழுத்துக்களால் இந் நூலில்
அறிமுகமாகும் ஆசிரியை திருமதி.
விஜயலட்சுமி நேசசீலன் வடபுலத்தைச்
சேர்ந்தவர்.

தெமட்டகொட தேவபாலா கல்லூரியில்
ஆசிரிய சேவையை ஆரம்பித்த இவர்
குவலயம் போற்றும் குறிஞ்சி முகட்டில்
குடிகொண்டுள்ள குருத்தலாவ புனித

தோமையர் கல்லூரியில் ஆசிரியையாகப் பணிபுரிந்து
ஓய்வுபெற்றுள்ளார்.

தந்தையர் ஒரு தமிழ்ப் பண்டிதர். அவர் ஊட்டி வளர்த்த மதுரத்
தமிழை மகளும் மீட்டி மகிழ்வது பாராட்டுக்குரியது.

எழுத்தார்வமிக்க இவர் சமூக சேவையிலும் நன்கு
ஈடுபாடுடையவர்.

அறிந்தது - அனுபவித்தது - படித்தது - பழக்கமானது -
இவற்றைச் சொல்லும் முறையில் அவற்றுக்குப் பொருளும்
வளமும் சேர்க்கும் வகையில் எழுதி வருகின்றார்.

இவரது இருபதாம் வயதில் எழுதப்பட்ட “எமது கிராமங்கள்
முன்னேற வேண்டும்” என்னும் இவரது முதல் கட்டுரை
“ஞானதீபம்” என்ற பத்திரிகையில் வெளிவந்தமை
குறிப்பிடத்தக்கது.

இவரது கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் பல காலத்திற்குக்
காலம் நம் நாட்டுப் பிரபல பத்திரிகைகளில்
பிரசுரமாகியுள்ளன.

மேலும் பல கருத்தாழமிக்க கதைகளை எதிர்காலம் இவரிடம்
எதிர்பார்க்கலாம்.